

Áldás, békesség!

A Pomáz-Csobánkai Református Társegyházközség lapja

V. évfolyam 3. szám

2016. május – június

„Te azért, fiam, erősödjél meg a kegyelemben, amely Krisztus Jézusban van. És amit tőlem hallottál sok tanú előtt, azokat add át megbízható embereknek,

akik mások tanítására is alkalmasak lesznek. Vállald velem együtt a szenvedést, mint Krisztus Jézus jó katonája. Egy harcos sem elegendik bele a mindennapi élet gondjaiba, hogy megnyerje annak a tetszését, aki harcosává fogadta. Ha pedig versenyez is valaki, nem nyer koszorút, ha nem szabályszerűen versenyez.” (2Tim 2,1-5)

„Ahogyan engem szeretett az Atya, úgy szerettek én is titeket: maradjatok meg az én szeretetemben!”

(János 15,9)

JÉZUS SZERETETE

Jézus igen kevés alkalommal bizonygatta irántunk érzett szeretetét. Nem szavakkal szeret Ő, hanem tetteivel és valóságban, amint az Atya szeretete Őt. Tehát Jézus isteni és szent szeretettel szeret. – Isten nem azért szereti az embereket, mert szeretetre méltóak és vonzó; Ő szereti a világot, mely vele szemben hidegen és ellenségesen viselkedik. Teremtényei elfordultak tőle, menkülöbön vannak előle és szemben állnak vele. Ő szereti a lázadókat világot és igyekszik megnyerni azt. Így Jézus szeretete is a bűnösök iránt érzett szeretet.

Aki önmagát bűnösnek ismeri fel, azt mélyen megszegyeníti és megalázza ez a szeretet, és alig tudja felfogni, annyira meg nem érdemelt szeretet ez. Amint valamikor a Megváltó számára földi életének napjaiban az Atya szeretete kimondhatatlan gazdagságot és mély örömet jelentett, így Jézus szeretete is vigasztalás, gazdagság és erő Isten minden gyermeke számára. Ez a szeretet megmarad akkor is, amikor bennünk és körülöttünk minden összeomlik. Vigasztalást ad, amikor a test és a lélek szenved. Nyugodttá és csendessé tesz a csalódások között, és kárpótlást nyújt a veszteségekért. És amint az Atya szeretete Jézust

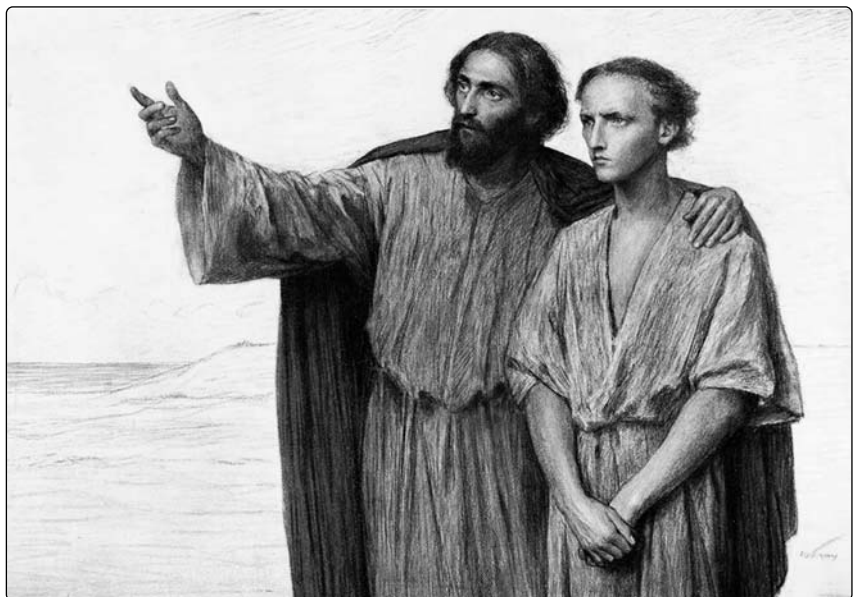
mindenért kárpótolta, ami ezen a földön vele történt, úgy Jézus szeretete is az élet napsugarát jelenti övéi számára a hideg és sötét világban. Nem mindig érezzük ezt, de újra és újra megtapasztaljuk.

Jézus nem úgy szeret minket, mint ahogyan mi szeretjük önmagunkat, hanem sokkal tisztábban és jobban. Az Ő szeretete mindig szent, mindig a mi igazi és örök javunkat tartja szem előtt. Az Ő szeretete *nevel, tisztít és fejlemel* bennünket. Gyakran fájdalmat okoz, de csak azért, hogy abból is örökkévaló jót adjon. Szeretete kitartó és fáradhatatlan, hordoz és naponta megbocsát. Nem engedelmeségünk révén érdemljük meg ezt a szeretetet, de megőrizzzük a magunk számára, ha megtartjuk *Jézus parancsolatait*. Ő maga megmaradt az Atya szeretetében, mert minden időben azt tette, ami az Atyának tetszésére volt. Mi úgy maradjunk meg Jézus szeretetében, ha követjük Őt. Ne játszunk el tehát könnyelműen vagy hanyagságból ezt a szeretetet! Az Ő szeretete erőt ad az engedelmességre, és az engedelmesség révén megmarad és megsokasodik bennünk az Ő szeretete.

(Carl Eichhorn: „Isten műhelyében” c. könyvéből) ■

Tartalom

- 1 Carl Eichhorn: Jézus szeretete
- 2 Dr. Ecsedy Aladár: Aki nem mond le rólad
- 3 Pap Lászlóné: Jézus az élet forrása
- 4 SZÓLAZ IGE – A mindent megelőző Szentlélek
Nyilas Zoltán esp. pünkösdi igehirdetése
- 6 Weiner-Legeza Luca: A Lélek munkája
Legátus pünkösöd hétfői igehirdetése
- 8 Máthé Zoltán: Őrzők és vigyázók
Benedek Ferencné: Ima meghallgató az Úr
- 10 Nyilas Zoltán: Meghívás az élet fájához
- 12 Konfirmáció – 2016
- 14 Bódis Miklós: Merre tart az életed?
Evangelizáció – 1. rész
- 18 Kálvin János: A megváltás kegyelme
- 19 Róna Péter: Gondolatok
- 20 Haranginé Csuta Anna: Gazdagság
- 21 Grüll Tibor: Teve vagy kötél?
- 22 Ki fontos Istennek? – 3. rész
Csere Máttyás lpt. csobánkai evangelizációja
- 26 C.H. Spurgeon: És a házam népe?
- 27 Szántó Lajos: Ki fontos Istennek? 2.
- 28 Soós László: Aki magára veszi a világ bűneit
- 31 Bíró Istvánné: Látogatásban a Partiumban
- 32 Soós László: Kinek mi volt a neve? 3
- 33 Sebestény-Jáger Orsolya: Versek
- 34 Sebestény-Jáger Orsolya: Agyermeki hit
- 35 KÖNYVAJÁNLÓ - A hűség dalnoka
Sebestény-Jáger Orsolya: Az idők vonulata
- 36 NÁLUNK KERESZTELTÉK
- 37 GYERMEKEKNEK
Cseri Kálmán: Szabadítás
- 38 Monológ... a gyerekekhez
Osváth Zsolt: Jó hírünket vigyétek!
- 40 Szőke Imre: A szent házasság
- 41 Tulajdonképpen hálás vagyok...
- 42 Hardi Péter: A megtalált énekeskönyv
Orbán László: Az elrontott öregség - vers
Könyvek a határon túli magyaroknak
- 43 NAPLÓ
- 44 Pomázi harangok (képösszeállítás)

Üldözött emberek vagyunk. A Sátán úz és hajt bennünket, hogy teljesen tönkretegyen. Az ördög el is végezné ezt a munkát, ha engedné Isten. Isten azonban nem mond le rólunk. Sokkal drágábbak vagyunk mi Istennek, minthogy olyan könnyen lemondjon rólunk.

Nem mond le rólunk, hanem azt akarja, hogy megtartassunk. Az Isten azt akarja, hogy minden emberek üdvözljenek és az igazság megismerésére eljussanak. Isten nem akarja a bűnösnek halálát, hanem hogy megtérjen és éljen. Ha azt akarná Isten, hogy elvesszünk, akkor hagyott volna bennünket a magunk útján, akkor hagyná, hogy az ördög hajszoljon bennünket és verjen mindaddig, amíg csak egy csepp erőnk van. Ha le akarna az Isten mondani rólunk, akkor nem küldte volna el az Ő egyszülött Fiát érettünk. Az Isten nem mondott le rólunk, mert igen szeretett.

Miből látom Isten nagy szeretetét?

Először abból, hogy minden teremtményénél jobban megáldott. Ha elibem hoznák

Isten minden egyes teremtményét sorba, és megkérdeznék tőlem, hogy melyikkel cserélnék, azt mondanám, hogy egyikkel sem, mert én mindegyiknél gazdagabb vagyok, én mindegyiknél többet kaptam.

Azután abban látom, hogy számomra Isten két világot teremtett: egy földi és egy mennyei világot. Ezt Ő nem céltalanul, nem hiába tette. A földi világot azért teremtette, hogy megismerjem Őt, és megismerjem Jézust, akit megváltásomra küldött. Ez a földi világ nagy kegyelmi világ, és az élet szent kegyelmi alkalom. Nem mond le rólunk Isten, hanem próbákon, tűzön-vízen keresztül, betegség és szenvedés árán meg akar tartani bennünket. Az élet kegyelmi idő. Ha nem fogadtam el a kegyelmet, holnap újra felkínálja, és felkínálja mindaddig, amíg élek. Még az utolsó órámban is odajön hozzám, és felkínálja áldását és megtartását.

Ő nem hiába teremtette a mennyei világot. Nem a maga gyönyörűségére teremtette azt, hanem azért, hogy odajussunk, és abban üdvösséget és örökéletet találjunk.

Templomot sem építünk hiába, hanem azért, hogy oda emberek jöjjenek. Földi házakat is azért építünk, hogy lakjanak bennük. Isten is azért készítette a mennyei világot, hogy abban otthonunk, lakásunk legyen.

Abban is látom az Ő szeretetét, hogy Jézus elküldötte értem. Nem látogatóba küldötte el Őt, nem azért, hogy megszemlélje és tanulmányozza a mi életünket, nehézségeinket és

DR. ECSEDY ALADÁR

AKI NEM MOND LE RÓLAD

problémáinkat, hanem hogy megmentsen bennünket. Ő nem úgy tesz velünk, mint az árvízkarok idején egy-egy látogató, aki eljött végigszemlélni az emberek nyomorúságát, azután részvétét kifejezve, kezét szorítva ment tovább a maga útján, anélkül, hogy segítséget igyekezett volna nyújtani.

Jézus nem így cselekedett. Jézus megmenteni jött, és nemcsak azért, hogy megnézze nyomorúságunkat, elesettségünket, és sajnálatát fejezze ki azon. Isten nem mondott le rólunk, hanem lejött érettünk, hogy megmentsen.

Szigetünkön leesett egy vitorlázó repülőgép. A község közelében, egy lucernás földön ért talajt. Semmi baja nem lett. Alig múlt el fél óra, jött egy motoros repülőgép, és kereste a vitorlázó gépet. Pár kört írt le a sziget fölött, szemlélve és keresve, hogy hol van, míg aztán megpillantotta a vezető a lent levő gépet, és leereszkedett mellé. Mikor aztán mellészállt, nemcsak megnézte, hanem magához kötötte, majd pedig megindult, és felvitte magával a magasságba. Nem hagyta ott a földön, hanem felemelte és elvitte magával.

Így tesz velünk Jézus. Isten úgy szerette a világot, hogy az Ő egyszülött fiát adta, küldte érettünk. Ő meglátott minket elesett, megalázott állapotunkban, és lejött hozzánk, lejött érettünk, magához kötött bennünket, és felemelt

magával a magasba, Isten közelébe.

Miként történt a magához kötözés? Hit által... Valaki hiszen Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

Isten nem mond le rólunk, de vigyázni kell, hogy mi le ne mondjunk Őről. Ezért van szükség hitre. Isten nem kíván tőlünk semmi mást, mint hitet, hogy hit által megragadjuk az Ő felénk nyújtott kezét. Jézust megragadni nem lehet másként, mint hit által. A tudás kevés erre, a vagyon semmit sem ér, pusztán hit által lehetséges Őt igazán megragadni.

Tengeri csata alkalmával elsüllyedt egy hajó. Igen sok katona úszva próbálta megmenteni életét. Igen, de meddig? Csak amíg bírta. Jött aztán egy mentőhajó, hogy a vízben vergődőket kimentse. Mentőkötöleket dobtak ki az úszó emberek felé, de megmenteni csak azokat tudták, akik megragadták a feléjük dobott kötelet.

Ez a megragadás a hit. Megmenekülése, megtartása, örökélete csak annak lehet, aki hisz, és hit által megragadja Istennek feléje nyújtott kegyelmét.

Ákármiilyen állapotban légy, akármiilyen mélyre süllyedtél, akármiilyen nyomorult és elveszett vagy, Isten nem mond le rólad, hanem mindent megtesz azért, hogy téged megmenten.

Bármilyen sokan mondanak is le rólad, Isten nem mond le, s amíg csak szíved egyet dobban, várja a te megtérésedet, életed teljes átadását.

(Dr. Ecsedy Aladár tótfalusi lelképítész evangélikációs igehirdetője a Budapest-zuglói református gyülekezetben – 1941)

ECSEDY ALADÁR LENYÚLT A MAGASBÓL

Lenyúlt a magasból, felvett engemet
Az erős Isten, az örök szeretet.
A magas mennyekből lehajlott felém,
Lehullt a bűntherem, boldog lettem én.

Nagy mélyen voltam én hitetlenségemben,
Önmagam bálványá lelki sötétségben.
Lenyúlt a magasból, felvett engemet,
Megtalált, megmenté bűnös szívemet.

Értetem küldte le Isten szent Fiát,
Hogy értem, bűnösért áldozza fel magát.
Megtalált engem, a századik bárányt,
Értetem szenvedett megmentő halált.

Lenyúlt a magasból, szívére ölelt,
Ezt tevő érttem az örök szeretet.
Felvett a mélységből, övé életem,
Róla szól, róla zeng háláéneke.
(1982)

JÉZUS AZ ÉLET FORRÁSA!

Lukács 8:40-56.

Egy asszony, akivel nemrégén beszélgettem, elpanaszolta szíve bánatát. Beszélgettünk és percek múltán azt mondta: Akkor nagy baj van velem! – Mint lelkipásztor, sokszor szembesültem azzal a nézettel, hogy nem kell örökké a bűnről beszélni, hanem arról, hogy az Isten szeretet!

Látszólag az előbbi két mondatnak nincs köze egymáshoz. A valóságban van! Ha annak az asszonynak azt mondom: „Á, de-hogy, nincs veled semmi baj! Hidd el, szeret téged az Isten, majd megsegít!” – akkor én segítettem rajta? Tudnia kell, hogy nagy baj van, nemcsak vele, de minden emberrel, aki bűnben született, távol Istentől! Nagy baj, mert egyenes az útja a kárhozatba, még akkor is, ha csodálatos emberi természettel jött e világra!

A mai napi igében is egy asszony áll előttünk, aki nagyon nagy bajban van. Tizenkét év az örökkévalóságához mérve szinte semmi, de neki nagyon sok volt. Mögötte van sok-sok próbálkozás, hogy rendbe tegye az életét, de kudarcot vallott. Távozik belőle, tőle az élet – hiszen a vér az élet hordozója.

Az igéből nem derül ki, hogy merre, kinél járt, annyit olvassunk: orvosokra költötte vagyonát. Hogy valódi, vagy „orvosok”, akik mégsem voltak azok, nem tudjuk

De minden kornak megvannak az „orvosai”, így a mi korunknak is. Aki érzi, hogy nagy baj van, szinte alig él, távozik el tőle az élet, napjai azzal telnek el, hogy csak vonszolja magát – azt senki és semmi nem érdekli. Az ilyen ember minden kínálkozó lehetőséget megragad, hogy történjen már vele végre valami! „Orvosok” vannak, akik készek

segíteni. Aztán kiderül, hogy vak vezet világtalant. Hiszen az, aki maga nem találkozott még az ÉLET Urával, a Világossággal, Jézussal, az sötétségben jár, s mint ilyen (tételezzük fel, hogy őszinte segítőkész-séggel) nyúl hozzá a másik ember életéhez, valami részmegoldást elérhet. De az csak odázza a teljes gyógyulást, s így kellelteti az ember ÉLET-re jutását.

Jézus megy egy tizenkét éves gyermekhez, aki már halálán van, és közben találkozik egy tizenkét éve a reménytelenség, a halál útját járó asszonnyal. Van, akinél villámcsapásként, van, akinél lassan – ahogy a vízcsepp vájja ki a követ – jelenik meg: Nagy baj van! S lám, mindkettőnek Jézussal van találkozása. Ahogy az apa közbenjár gyermekéért, példa kell legyen a mai szülőknek! De az is, ahogy az asszony keresi a Vele való találkozást. Halotta, hogy ki Ő, hogy ott van, és kész volt arra, hogy a közelébe kerüljön.

Milyen sokszor azt hisszük, hogy mi vagyunk a kezdeményezők, akik jókor leszünk jó helyen, és ezért majd minden rendbe jön! De ez az asszony először hallott – s lám, „a hit hallásból van” (Róma 10:17) –, aztán amit hallott, Jézushoz viszi. A Kezdő mindig az Úr, Ő keresi az elveszetteket, a nagy bajban levőket. S micsoda kegyelem, amikor a kereső hívást valaki személyre szólóan kapja meg, mint Mária, Lázár testvére is. Márta

siet hozzá a hírrel: „A Mester itt van és hív téged!” (János 11:28) Ott is, itt is a tisztulás, a sötétségből a világosságra kijutás ideje a találkozás.

Az asszony nagyon vágyik, minden áron, semmivel sem törődve, keresi ezt a ta-

lálkozást. Nem számít a tömeg, hogy magára vonja mások rosszállását, semmi sem állítja meg! A benne munkálkodó Lélek merésszé teszi. Ő már nem tanácskozik testtel és vérel. Csak így érdemes cselekedni, mert amíg meggondolásaink vannak, addig a gonosz visszatartó akaratának engedünk!

„Illette” Jézus ruháját és „azonnal” – két történés, s mind a kettő egy pillanat!

Miért félt az ember, hogy egészen Jézushoz menjen, Aki hívja őt? Mitől félt?

Félt attól, ami majd történik, félt Jézustól, hogy mit tesz vele, és félt a többi embertől, hogy mit szólnak hozzá. Valami valóban történik, de nem félelmetes. Jézus szava a szeretet, és nem az elutasítás szava, s Tőle erő származik, mely elég lesz arra, hogy ez az asszony továbbmenjen az ő útján felszabadultan, örömmel. Meggyógyult, kijött a halálból az életre. Találkozott Jézussal és teljes lett az élete – ÉL! Elhangzik a legfontosabb: „A te hited megtartott téged!” – Nehogy félreértsd! Nem az asszony tette – az ember tette – hozza meg az üdvösséget, hanem az a hit, mely az érette jött, az Istentől küldött Szabadító cselekedete nyomán adatik a Benne hívó embernek.

Hallgasd az Igét! Vonz, amit hallasz? Indulj, ne nézz se jobbra, se balra, és találkozni fogsz Vele! S ez a találkozás szabaddá tesz az ÉLET-re, a Benne való örök életre!

Pap Lászlóné lelkipásztor

SIKLÓS JÓZSEF A SAMÁRIAI ASSZONY

Mindent megmondott, amit cselekedtem!
A kútnál tőlem kért vizet;
élő vízzel Ő kínált meg engem.

Nem kértem többé: Melyik a szent hely,
ahol az ember Istenét imádjá;
Tudom a titkot: Rátaláltam a Messiásra!

Mindig új kalandra űzött-hajtott
izgága vérem. Most pedig futok,
hogy új titkomat mindenütt elbeszéljem!

Nincs már szívemnek szégyellt homálya,
gyötörő kérdőjele. – Siessetek!
Itt jár, ti is találkozhattok Vele!

Kedves testvérek, ünnepelő gyülekezet! Látjuk és tapasztaljuk a mindennapi életben, hogy pünkösd sokkal kevésbé elfogadott a hétköznapi világ számára, mint a másik két nagy ünnepünk, karácsony, vagy húsvét. Hogy miért van ez így, arról sok mindent írtak már, és sokat gondolkodtunk erről közösen magunk is, de a legkézzelfoghatóbb magyarázat mégiscsak az, hogy talán azért, mert a pünkösdhöz nem kapcsolódnak olyan szokások és hagyományok, mint karácsonyhoz, vagy húsvéthoz. Nincsen ajándékozás, nem szokás felkeresni hozzátartozóinkat, ismerőseinket, kevesebb levelet küldünk. Valahogyan megfoghatatlan számunkra pünkösd, pedig Istenünk Igéje, a Szentírás arról beszél, hogy ugyanolyan fontos ünnep, mint a másik kettő, Jézus Krisztus megszületése és feltámadása.

János evangéliumában azt látjuk, hogy ez utóbbival, Krisztus feltámadásával szorosan összekapcsolódik a pünködsi evangélium. A feltámadott Jézus Krisztus, a tanítványokkal keresve a kapcsolatot, belép a belső világukba, abba a körbe, amelyben hol biztonságosan, hol pedig bizonytalanul érzik magukat. Feladatot ad nekik, elküldi őket, ugyanakkor felszólít: „Vegyetek Szentlelket!” Vajon Isten Szentlelke, a Lélek, pusztán ettől a krisztusi felszólítástól, vagy az első pünködsi történetről kézzelfogható valóság az ember számára? Igen és nem.

Egyrészt igen, mert nyilvánvalóvá, kézzelfoghatóvá, hallhatóvá pünkösd ünnepe tette sok ember számára, hogy egy nyelven, egy gondolatiségben értik Isten evangéliumát. Értik azt, hogy Jézus Krisztus érettünk jött erre a világra, és hogy Megváltó.

Másrészt pedig Isten Szentlelke mindent megelőz ezen a világon. Isten Lelke ott jár már az őszekdet pillanatában is, ott van a teremtés hajnalán, ott lebeg a vizek felett. Mindent megelőz. Ez oly sokszor kell hogy helyre tegye az életünket, gondolkodásunkat, amikor azt látjuk és tapasztaljuk ebben a világban, mint-ha minden velünk kezdődne. Isten csendesen figyelmeztet bennünket, hogy Ő már sokkal korábban ott volt már, minthogy ez a teremtett mindenség létrejött volna.

És persze Isten Szentlelke nemcsak a világ formálásában játszott szerepet, a „legyen” és „lett” nemcsak a Lélekből történhetett, hanem ott van a mi emberré válásunkban is. Azt olvassuk a teremtés történetének hatodik napján, hogy Isten a maga Lelkét lehelte az emberbe. Aztán ott van később József történeteiben: Józsefben isteni lélek volt. Így tudta megmenteni Egyiptomban saját családját, apját, az öt eladó testvéreit. Később ezt látjuk Mózes életében is, például amikor az Úr kiválaszt Mózes mellé hetven prófétáló férfit a vének közül: „Elveszek abból a lélekből, amely rajtad nyugszik, és rájuk is kiárasztom, hogy veled együtt hordozzák a nép terhét, és ne hordozd azt egyedül.” Ott van Isten Szentlelke Józsuében, ott van a kivonulás során, és

SZÓL AZ IGE

A MINDENT MEGELŐZŐ SZENTLELEK

Textus: Jn 20,21-22

„Jézus erre ismét ezt mondta nekik: Békesség nektek! Ahogyan engem elküldött az Atya, én is elküldelek titeket. Ezt mondva rájuk lehelte, és így folytatta: Vegyetek Szentlelket!” (János 20,21-22)

a honfoglalás során is, majd megjelenik a bírák időszakában. Izráel két királyáról, Saulról és Dávidról is olvassuk, hogy Isten Szentlelke ott van az életükben.

Azt látjuk, hogy Istennek volt gondja az Ő népére. Nemcsak a lelkiismeret szólalt meg, hanem Isten Szentlelkével szólaltak meg a próféták, hogy mi az, amit meg kell tenni, és mi az, amitől távol kell maradni. Ahogyan a 372. dicséretben énekeltük: „Te tanítád régente a prófétákat, Igazgatód ő nyelvüket és írsukat.”

És ha továbblépünk, az Újszövetségben olvassuk, hogy Isten Szentlelke ott van Keresztelő Jánosban, ott van a Krisztust meg-

hogy ez nem csupán a múltnak a része, nem csupán az első pünkösdnek az eseménye, hanem a ma emberé is lehet. Egy jel, amely által megértem azt, hogy Isten mit végzett el tőlem függetlenül az én megmentésemért. Bűnbánati estéink egyikén azt a kérdést tettük fel magunknak, hogy: Kicsoda mondhatja el, hogy vette a Szentlelket? Nos az, akit a Szentlélek Isten odavezetett egy tükörhöz, hogy meglássa benne a saját életét, meglássa benne a saját bűneit. És a Szentlélek Isten megértette az emberrel, hogy van kiút, van megoldás, van szabadítás – Jézus Krisztus. A keresztség ezért olyan fontos minden igehirdetésben. Ha továbbolvasnánk az Apostolok Cselekedeteiről szóló könyvet, az első nagy pünködsi prédikációt, akkor azt halljuk, hogy Krisztusról, Krisztus haláláról és feltámadásáról beszél Péter. Azt mondja: Ez értetek történt! A Káténk szerint azok mondhatják, hogy vették Isten Szentlelkét, akikben van elhatározás Jézus Krisztus követésére.

Pünkösd minek az ünnepe? A teremtésé. Amikor Isten azt mondta: Legyen világosság! – az ember életében világosság lesz. Látom Krisztus áldozatát. Látom azt, hogy Krisztus feltámadása valóság. Hiszem és elfogadom. Csak a mi ünnepkörünkben, egyházi hagyományunkban telnek el úgy napok, évek, minthogyha olyan messze volna karácsonytól pünkösd, vagy húsvétól pünkösd. János evangélista egy ember életébe súríti bele ezeket az eseményeket: Legyen világosság! Vegyetek Szentlelket!

Amikor ez megtörténik, akkor Isten Szentlelke mindent mozgásba hoz. Mert Isten Szentlelkének van ereje, dinamikája, töltete. A mi Lélekkal való megtöltekezésünk nem pünködsi királyság. Nem pünködsi róza, amely amilyen szép, olyan hamar lehullajtja szirmait. Azt mondja Isten Igéje, a teljes Szentírás biznysága, hogy pünkösd fordulat a világ életében, de nem rövid ideig tart, mint

valló és vállaló tanítványokban, és ott van a Megváltóban. Hiszen Jézus minden mozdulatában, szavában, tanításában azt látjuk, hogy a Lélek megnyilvánulása alapján tesz mindent. Azaz Isten Lelke mindent megelőző valóság.

És ennek mégis van egy ünnepi alkalmá. Isten Szentlelkével kapcsolatban a mai generációknak is lehet egy ünnepi fordulata,

ANGELUS SILESIUS KÖNYÖRGÉS A SZENTLÉLEKHEZ

Szentlélek! Fő jó! Szent neved
Borítsa lángba szívemet!
Tüzednek édes lángja fennen
Lobogjon vígan én felettem.
Ébresszen bennem szent kegyed
Szerelmes, élő, nagy hitet!
Világíts át, Te, drága Fény,
Nehogy sötétben haljak én.
Te szent árnýékod hűvösítsen,
Hogy idegen tűz ne hevítsen.
Szívemnek kertje élni fog,
Ha hull rá égi harmatod.
Fő Vigasz, várom jöttödét,
Csókold életre lelkemet.
Ajándékaid, mint a tenger,
S Nélküled koldus csak az ember.
Itt van szívemnek kelyhe, Te
Pünkösöd borával töltsd tele!
Add, ha parancsod megjelen,
Katonaként én megtegyem.
Te jó tanácsod hadd vezessen,
Különböztessek jól, helyesen.
Szent értelmeket ha adod:
Felismerem akaratom.
Arany folyam vagy, Bölcsesség,
Szerelmed csókja bennem ég,
És így a szívem tudja, érez:
Milyen jó vagy Te és mily édes.
Szemem mindig csak Rád tapad:
Igazság Lelke csak Te vagy!
Megigérted, jó Jézusom:
E vendéget én megkapom.
A szívem várja vágyva, halkan,
Őt várja ez az üres barlang.
Boldog lesz, majd ha áldva jó:
Örökre nálam marad Ó!

Fordította: Szénási Sándor

a pünkösdi királyság. Mert megismételhető. Mert amit Jézus ígér a tanítványoknak, hogy majd elküldi a Szentlelkét, azt megkapják. Újból és újból megkaphatják. Ezékiel azt mondja egy helyütt: „Az én lelkemet adom belétek”. És Isten újra és újra ezt ismétli, ezt adja időről időre. Mert az Istentől kapott Lélek az, mely képessé tesz minket erre.

Vegyétek Isten Szentlelkét! Mert Isten Szentlelke az, aki felemel a keserűségben, és felemel a bűnbánatban. Isten Szentlelke az, aki szól, ha szólunk kell. Isten Szentlelke, aki lehetővé teszi, hogy cselekedjünk mindazt, amit Ő elvár tőlünk. Isten Szentlelke új erővel tölti meg az elfáradt szívüket, nem hogy lankadni dolgaidban. Erőt ad ahhoz, hogy elhidd, az élet nem cél nélküli, hogy van benne remény. Isten Szentlelke a vigasztalásnak és a reménységnek a Lelke. És Isten Szentlelke az, aki megmutatja

bűneidet. Aki vezet és enged, és elmondja, hogy a háta mögé veti azokat, ha megbánod, tiszta és új élet kezdődhet benned. Mikor? Ha hagyod, hogy betöltsön Isten Szentlelke. Akkor, ha kéred, hogy megtöltsön ez a Lélek. Ha várod Isten Szentlelkét. Vegyetek Szentlelket! – mondja Jézus.

Olyan szép és egyben döbbenetes az, hogy amikor azt mondtuk, hogy Isten Szentlelke mindent megelőz, megengedi a tanítványoknak, hogy a külső életük rendeződjen. Megengedi, hogy apostollá válassák Mátyást. Mi oly sokszor dohogunk, én magam is oly sokszor dohogok a külső kereteken, a külső szervezeti egységeken. Mire vár Isten? Mért nem küldi el az Ő Szentlelkét? És pünkösöd előtt vár Isten Szentlelke. Várja, hogy az emberi életek, a külső dolgaik rendeződjenek. És vár Isten Szentlelke arra, hogy könyörögjenek érte.

Mikor tölt el Isten Szentlelke téged? Akkor, ha szeretnéd rendezni az életedet. Hogyha kitartóan, újból és újból odaállsz Isten elé, és imádkozol érte. Akkor lesz pünkösöd jelenléte tartós, ha nem engeded magadat annak a kényelmes gondolkodásnak, lehetőségének, hogy majd a te megújult szívedet jobban tudod irányítani, mint maga az Isten. Számos ilyen gögös ember van. „Új szívet adj, Uram, énnekem, Új szívet adj, én Istenem” – de engedted meg, hogy azt én irányítsam! Ilyen nincs! Ez nem a pünkösdi lélek és nem a pünkösdi szív. Erre inkább az a példázat vonatkozik, amit Jézus keserűen, de valóságosan elmond a tanítványainak. Hogyha valaki megüresíti az életét és szívét, és elhagyja Istenét, abba eljön a Gonosz, és rosszabb lesz az állapota, mint korábban volt. Ezért kérj Isten Szentlelkét! Várd Isten Szentlelkét, hogy mozgósítsa, megváltoztassa, hogy új irányt szabjon a te életednek!

A Szentírásban pünkösöd ünnepe egy aratási ünnep, egy hálaadási ünnep volt. Sokan voltak a templomban, volt köszönnivalójuk az Istennek. Amit a kezükkel oda tudtak vinni, arról azt mondták: „Uram, ez a Te ajándékod, és kezünk munkájának gyümölcse.” De pünkösöd nemcsak a hálaadás ünnepe volt, hanem a törvényadás ünnepe is. Hogyan foglalta össze Jézus a Szentírásban található 365 parancsot és 248 rendelkezést? „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és minden erődből!” „Szeresd felebarátodat, mint magadat!” Erre figyelmeztette őket Isten. De mennyire más, ha a törvény ki van valahová függesztve, és a törvényben azt olvassuk, hogy „ezt tedd!”, vagy ha a törvény ott van a bensőben. Jeremiás ezt mondja: „Törvényemet beléjük helyezem, szívébe írom be.” Nos hát ez történik pünkösödkor. Isten törvénye nem külső kényszerrel válik, hanem belső meggyőződéssé. Amikor arra a kérdésre, hogy „miért tetted ezt?”, nem az a válasz, hogy „mert valaki böködött”, hanem az a válasz: „Mert Isten Szentlelke erre indított”. „Nem azért, mert szorongattak, hanem azért, mert Isten Szentlelke munkálta bennem.” Igen, pünkösödkor a Lélek kitöltésével a törvény a szívben megjelenik és cselekvésre készítet.

Tudjátok, mi történik az első pünkösödön, és mi történik az ember életével, amikor valódi pünkösödjé van? Tanítványból apostollá lesz.

Mi keverjük ezeket a szavakat. De Isten Szentlelke ennél következetesebb. Azt mondja a Szentírás, hogy ameddig nem jött el pünkösöd ünnepe, addig tanítványok voltak, onnantól kezdve pedig apostolok – küldöttek. Tanítók. Olyanok, akiknek volt hatalmuk arra, hogy Jézusról beszéljenek. Akiknek volt hatalmuk arra, hogy felismerjék a bűnt. Akiknek volt hatalmuk arra, hogy betegségeket gyógyítsanak.

Mi történik, amikor Isten adja az Ő Szentlelkét, és az ember elfogadja? Megérkezik az ember életének a közepe. Arról, amiről azt gondoltam korábban, hogy hiábavaló, az értelmet nyer. Ezékielnek van egy döbbenetes látomása. Egy temető képe jelenik meg. Csontok temetetlenül. És egyszer csak azt látja Ezékiel, hogy ezek az elszáradt csontok kezdenek felépülni, kezdenek egésszé lenni. Megjelennek az inak, a hús, a bőr. És lám lám, úgy tűnik, hogy már minden kész, csak a lényeg hiányzik belőle: a lélek. Vegyetek Szentlelket! – halljuk újra és újra Jézus felszólítását, mert lélek nélkül hiába állnak össze a csontok, hiába vannak inaink, hiába van bőrünk. Lélek nélkül az életünk közepe hiányzik. A pünkösdi evangélium pedig az, hogy Isten odaadja az Ő Szentlelkét. Odaadja életet mozgatórugóját, a közepét – Önmagát. Nem kívülről, hanem belülről irányít téged.

Ó hányszor tettük már meg azt az életünkben – valljuk be őszintén –, hogy újra kezdünk mindent. Megvoltak az elhatározásaink, megvoltak a döntéseink. És megvolt minden, ami ehhez szükséges, szépen egymás mellé tettük őket. Hányszor történik meg velünk, hogy amikor építkezünk, vagy megújítunk, és megadja számunkra külső lehetőségként valaki, hogy a legjobb anyagokkal dolgozzunk, és elkészül, egy dolog mégis hiányzik belőle: az élet. Ne csak újrakezdj a te életedet napról napra, hétről hétre, nagy döntésről nagy döntésre, hanem könyörögj Isten Szentlelkéért! Fogadd el Jézus bátorítását: Vegyetek Szentlelket!

Mert nélküle összeomlunk, és rájövünk, hogy hiába adatik meg minden külső körülmény, feltétel, ez életadó Lélek nélkül mindez semmit sem ér. A Lélek a lényeg! Ezért pünkösöd a lényegnek az ünnepe. Pünkösöd az, ami nélkül hiábavaló minden külső fizikai és belső lelki építkezésünk. Hiábavaló a tanítványok tapasztalata, hiába a sok meglátott csoda, a sok meghallott tanítás, a Lélek nélkül mindez csak tananyag. De amikor Isten Szentlelke megelevenít, akkor minden összeáll. Mint a test, ahogy azt Ezékielnél olvassuk. Az élet a helyére kerül. És a jó hír ez, hogy az Isten Szentlelke ma is létezik. Ma is megelevenítő lényeg és erő. És hogy mindenkié lehet.

Azt kívánjuk szívünk teljességéből, hogy megértsük és elfogadjuk Jézus Krisztus javaslatát, parancsát: Vegyetek Szentlelket! Szálljon Isten Lelke a te életedre, elevenítse meg mindazt, ami halott, ami mozdulatlan, ami élettelen, és legyen élővé, s gazdagítson téged, s legyen hasznára embertársaidnak! Ámen!

Nyilas Zoltán eszperes

(Az igehirdetés elhangzott 2016. május 15-én, pünkösöd vasárnapján, a pomázi református templomban)

Weiner-Legeza Luca legátus

„...félelemmel és rettegéssel munkáljátok üdvösségeteket, mert Isten az, aki munkálja bennetek mind a szándékot, mind a cselekvést az ő tetszésének megfelelően.” (Fil 2,12-13)

A LÉLEK MUNKÁJA

Textus: Filippi 2,12-16

Kedves testvérek! Pünkösdt megelőző héten egy másik gyülekezetben beszélgettem egy anyukával, aki elpanaszolta nekem, hogy olyan nehezen tud mit kezdeni ezzel az ünneppel. Szeretné a családot, az otthonát is előkészíteni az ünnepre, de semmi hagyományos étel nem tartozik ide, sem dekoráció, amihez könnyedén nyúlhatna.

Ez az ünnep olyan elnyomottan, megbecsületlen kullog a Karácsony és a Húsvét mögött. Semmi angyalkázás, húsvéti nyuszi. Az emberek maximum annak örülnek, hogy kapnak egy munkaszüneti napot, de sokan nem is tudják, mit jelent a Pünkösöd és hogy mit ünneplünk. A kedves édesanya férje meg is jegyezte, hogy talán pont ez a hiány mutat rá igazán az ünnep lényegére: a hiány, ami a Lélekre és az ő munkájára irányítja a figyelmünket.

Érdekes felismerés volt, hogy a Lélek eljövetele csak azoknak ünnep, akik tényleg a Lélekkel járnak – mert mindenki másnak megfoghatatlan, hogy mi történt pünkösdkor, és hogy mi köze van ennek hozzá. Csak azok számára öröm, akik ténylegesen élnek és megtapasztalják a vele való közösséget. Úgyhogy a világ soha nem fog tudni mit kezdeni vele – a Pünkösöd az egyház „belső” ünnepe. Lehet a Lélekről tanítani, hogy mit tesz, mik a tulajdonságai, de arra senkit nem lehet megtanítani, hogy milyen Lélek szerint jámi. Mert erről csak bizonyosságot tenni lehet.

Munkálkodni az üdvösségen

Az ige, amivel ma is pünkösdre hangolhatjuk a szívünket, talán sokaknak első pillantásra meglepő módon arra szólít fel, hogy munkálkodjunk az üdvösségünkön. De jó református módjára bizonyval azonnal felhorkanunk, és kijelentjük, hogy mi semmit nem tehetünk az üdvösségünkért, az örök életért, azért, hogy Isten elfogadjon minket, hiszen az kegyelemből, hit által kaptuk ajándékba Jézustól! És ez így is van, és Pál apostol is nyilván volt annyira reformátor, hogy ezzel egyetértsen, hiszen ő írta le a kegyelemből, hit által való üdvösség ígését az efézusi gyülekezetnek (Ef 2,8).

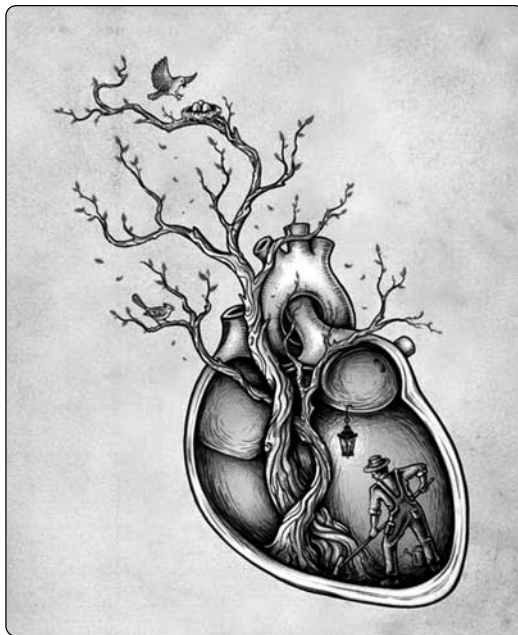
Mire gondolhat akkor?

1. A már meglévő üdvösséget csinósítgassuk, fényesítsük, polírozzuk, hogy szebb, jobb, teljesebb legyen?

Az üdvösséghez nincs mit hozzátenni, az úgy jó és egész és elég, ahogy van.

2. Esetleg azért dolgozzunk rajta, mert kiesshetünk belőle, és körömszakadtáig erőlködni kell, hogy megtartsuk? Sajnos sok keresztényen éli így az életét: nem tud elnyugodni Isten megváltásában, mert egy folyamatos nyomás alatt van, hogy teljesítenie kell az Istennek: jobban és többet szolgálni, mert az sosem elég, ahogyan vagyok.

De Isten kezéből semmi, de semmi nem

tud bennünket kiragadni, ha egyszer az övéi lettünk, ő maga őriz meg bennünket az örökévalóságára! (Róma 8,38-39)

3. Vagy nekünk kell magunknak megszerelni az üdvösséget? Jó és erkölcsös élettel? Én adok valamit Istennek, ő is ad valamit cserébe. Sajnos erről sincsen szó, bár sokan ilyen önmegváltó gondolatokkal közelednek Istenhez.

Mit ért akkor ezen Pál?

Van egy érdekes kettősség az írásában: felszólít egyrészt, hogy „dolgozzunk az ügyön”, majd azonnal kijelenti, hogy Isten az – és ez alatt most nyugodtan értsük konkrétan a Szentlélek munkáját –, aki munkálja bennünk az akaratot és végül a tetteket is. Mint említettem a Lélek munkája csak azok számára ismert, akik már a Lélekkel járnak. Akkor bizonyára ismerősek az alábbi mondatok:

- ▶ Uram, jó a te jelenlétedben lenni.
- ▶ Köszönöm a békességért.

▶ Hála tölti be a szívemet (és tényleg majd szétfeszíti).

▶ Annyira zakatol az életem, csak te tudsz lelassítani, lecsendesíteni, segíts, hogy most rád figyelhessek.

▶ Ne, Uram, ne engem küldj!

▶ Bocsásd meg, hogy nem szóltam, nem mondtam semmit ebben és ebben a szituációban (és most mindenki nyugodtan helyettesítse be a saját történetét).

▶ Bocsásd meg, Uram, hogy nem akartam rólad tudomást venni és nem kerestelek.

Biztosan van egy-két mondat, amivel tudunk azonosulni, amit már mi magunk is megvallottunk Isten előtt. Jó Istennel lenni és mégis megfogalmazódik bennünk sokféle tagadás is.

Bár mindenben Istenre vagyunk szorulva, tapasztalhattuk már, hogy bármennyire is jó az Isten jelenléte, bármennyire is jó vele megbékelve élni, megszületik a szívünkben egy ellentartás, és nem akarok róla tudomást venni. Na persze nem rögtön. Sok apró önámítással kezdődik: elhessegetett gondolatok, önigazolás: Nagyon fáradt vagyok, megérdemlek egy kis lustálkodást, jöjjön ide ő előbb bocsánatot kérni, különben is ő tehet az egészről, sok dolgom van, gyorsan el kell mosogatnom stb. Ezek persze mind igazak is lehetnek. Az igazi kérdés az, hogy valóságos dolgok, vagy pedig az Isten előli menekülésünk része: hogy **ne tudjunk** vele kapcsolatban lenni és ápolni ezt a kapcsolatot.

Nem szabad arról megfeledkeznünk, hogy harcban állunk az ó-emberünkkel, ezzel az ellentartással, ellenállással Isten felé. Kísérhetőek vagyunk és bizony meg tudunk keményedni Istennek, a Léleknek, az Igéjének.

Ne lankadjunk!

Hármas célt, vagy inkább okot jelöl meg Pál, hogy miért munkálkodjunk az üdvösségünkön, mit is jelent ez. Ez egyfajta buzdítás vagy intés, hogy ne legyünk lélekben elpuhultak.

Először is Isten-félelemből ne lankadjunk ebben.

„Félelemmel és rettegéssel munkáljátok üdvösségeteket”. Az Isten-félelem azokat jellemezheti, akik valamilyen szinten – minimum a törvény szintjén – már találkoztak vele. Pál apostol már nincs a gyülekezettel, tehát ő egyéni tekintélyét már nem tudja abban érvényesíteni, hogy őket a bűn elleni

harcban folyamatosan erősítse: de egy nagyobb tekintélynek továbbra is engedelmessékedniük kell: az Istennek.

Akik megismertük Istent, nem egy puha akaratú, „puhán” szerető Istent ismertünk meg: a szeretete mellett egy félelmetes, hatalmas és szentséges Istent is megismertünk. Ha elértéktelenedik bennünk az a szeretet, amit Krisztusban megismertünk, és ami egyébként idő- és értékálló, akkor tartson meg az Isten mellett az, hogy ő félelmetes, félelmetesen hatalmas Isten is! A „szent” szó ezt fejezi ki. Talán nem szimpatikus számunkra ez a fajta tekintélyelvűség. Manapság jobban szeretjük a tolerancia, szolidaritás, egyenjogúság értékeit – és ezt talán kimondatlanul el is váránk Istentől. De, testvérek, az Istennel szemben nincs egyenjogúság! Ha lenne, akkor talán kimunkálhatnánk az üdvösségünket adok-kapok alapon: én beleteszek valamit, és Isten is beletesz valamit, fifty-fifty, egálban vagyunk. De az üdvösségnél csak a kegyelem működik. Kegyelmet pedig csak Úr gyakorolhat valaki fölött.

És kegyelmet nyertünk, élő, szeretetteljes kapcsolatot az Istennel, de ő még mindig Úr. Ha mi menekülni akarunk előle vissza a bűnökhöz és a keményszívűségbe, nyakon csíp! Tanuljunk mások hibájából: már Jónásnak sem sikerült elfutnia előle. És hála Istennek, hogy

nem lehet elég messzire futni és nem tudjuk magunkat annyira megkeményíteni, hogy ő a Lelkével el ne érjen!

A figyelmeztetés viszont az: félellemmel dolgozzatok ellene az ó-ember törekvésének, tudva azt, micsoda hatalmas Istenetek van!

Ne zúgolódjunk!

A másik, ami miatt nekünk is aktívan szembe kell szállni az ó-emberünkkel, az Istennek való ellentartásunkkal és így munkálni üdvösségünket, az azért van, hogy ne váljunk zúgolódókká.

Az Ige lépten-nyomon hála szólít fel minket, és az Istennel való kapcsolatban elképzelhetetlen a hála-nélküliség. Ez a zúgolódás ellentéte. Ne zúgolódók, hanem hálás szívűek legyünk!

Valószínűleg mindenkit, de talán minket, magyarokat valahogy különösen is kísért ez a zúgolódó lélek. Soha nem jó nekünk semmi: a kormány, a politikai élet, az aktuális rendelkezés, a fizetés, a munkahely, a főnök.

Mindenki ellenünk dolgozik, nekünk akar ártani. Talán nem is hord a hátán a föld annyi rossz főnököt, mint itt, Magyarországon... Nagyon könnyű ebbe belesodródni.

Londonban töltöttem egyszer egy nyarat, ott dolgoztam. Sok kint élő magyarral találkoztam, hiszen London a harmadik legnagyobb magyar város Budapest és Miskolc után. Egy Mekiben dolgoztam, minimálbért kaptam, de félre tudtam belőle szépen tenni, még kirándulhattam is London környékén. Döbbenetes volt számomra, hogy ennek ellenére a magyarokból ugyanaz az elégedetlenség dől: a fizetés kevés, a főnök nem törődik senkivel, csak magával, az élet elviselhetetlen. Úgy tűnik, ezt a lelkiületet nem változtatták meg a körülmények. Igaz, hirtelen ott sem lehet miliomossá válni, azért dolgozni kell.

Ez a lélek az Isten ellen lázad: mert nem elég jó neki, amit a Gondviselőtől kapott, és gyakorlatilag ezzel megkérdőjelezi Isten bölcsességét.

A zúgolódó népet az Isten elvetette a pusztában az Egyiptomból való kivonulásakor. És ahogy arra az ígék figyelmeztet, az Ő népét pont az különbözteti meg a többitől, hogy tudunk-e hálásak lenni. Ha a zúgolódást az Istentől való eltávolodás egy jeleként értelmezzük, ennek hiánya és a hála, jelzés ebben „az elfordult és elfajult nemzedékben” egy egészen más valamire: Isten jelenlétére!

Éljünk úgy, mint a világgosság gyermekei!

És így jutunk el a hálás élet céljához is, egyben a harmadik pontunkhoz: Ezzel ragyogunk, világítunk a körülöttünk élők számára! Így az üdvösségért való munkálkodás már nem csak magunkért történik, hanem a környezetünkért is. Ez a misszió első állomása: a saját üdvösségünk munkálása: az Istennel való **őszinte** kapcsolat, a Krisztusban való növekedés.

Azért is hív Pál az üdvösségünk munkálására, hogy ragyogjunk másoknak! Önmagunkat, a hitünket, az Is-

tennel való kapcsolatunkat soha nem lehet önmagában értelmezni. Mindig van közösségi és missziói oldala. Ha rendben vagyok Istennel, építem a gyülekezetet, és ennek ragyogásában akár szavak nélkül is hívogatok Istenhez.

Tehetünk tehát bármit is az üdvösségünkért? Nem, nem tehetünk. És igen, tehetünk. Tehetünk annyit, hogy önvizsgálatban élünk, vajon nem az ó-emberem akar-e az Isten elől menekülni, ellene lázadni? És fegyelmezzük magunkat: az Isten-félellemmel, megvizsgáljuk hálás-e a szívünk, és hogy ragyogjuk-e Isten valóságát a környezetünkben?

Kedves testvérek, amikor már majdnem elhisszük, hogy teszünk valamit az üdvösségünkért, akkor az ige ismét figyelmeztet: a Lélek az, „*aki munkálja bennetek mind a szándékot, mind a cselekvést az ő tetszésének megfelelően.*”

Akkor kiderül, hogy amit a saját erőnknek, a saját tettünknek, gondolatunknak hittünk, azt a Lélek végezte el bennünk.

Ha vannak szavak, amelyek az Igét hirdették: a Lélek adta meg azt.

Ha ma megértettünk valamit az élet Igéjéből: a Lélek bennünk való munkája tette lehetővé.

Ha megszületik a szívünkben a vágy, hogy Istenhez tartozunk: a Lélek végezte ezt el.

Ha szeretnénk még inkább Krisztushoz hasonlók lenni: a Lélek adta meg ezt a vágyat.

Ha csillagokként szeretnénk ragyogni: a Krisztus bennünk lakó Lelke miatt lehetünk azzá.

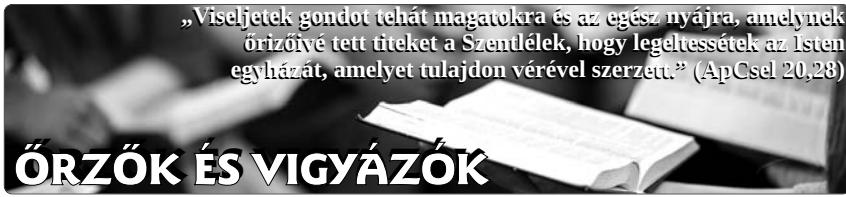
Ő tanít, Ő készít fel, Ő ad vágyat, Ő ad akaratot. Ő mutat helyes utat és Ő ad erőt, hogy aszerint döntsünk.

Taníthatunk a Lélekről, elmondhatjuk a tetteit, tulajdonságait. De hogy milyen Vele élni, arról csak bizonyosságot tenni lehet. Erre hív minket Isten. Legyünk ragyogó csillagokká az ő Lelkének tanítása és vezetése alatt!

Weiner-Legeza Luca legátus,
IV. évf. teológiai hallgató

(Az igehirdetés elhangzott 2016. május 16-án, Pünkösöd hétfőjén a pomázi templomban.) ■

„ViseljeteK gondot tehát magatokra és az egész nyájra, amelynek őrizőivé tett titeket a Szentlélek, hogy legeltessétek az Isten egyházát, amelyet tulajdon vérével szerzett.” (ApCsel 20,28)

ŐRZŐK ÉS VIGYÁZÓK

Kedves testvérek! Biztosan mindenki emlékszik rá, hogy mi változott benne és körülötte azóta, amióta a gyülekezetbe jár. Nemcsak egy gyülekezeti tagnak vagy egy lelkipásztornak kell újra és újra találkoznia ezzel a kérdéssel, hanem egy presbiternek is.

Őket az Úr őrizővé és felvigyázóvá tette Krisztus gyülekezetében. A következő kérdésekkel számolhatunk el magunkban. Vajon az elmúlt évek alatt mi változott bennem és a gyülekezetben? Mi változott a szolgálatom által a körülöttem lévőben? Mi változott Istennel és a gyülekezeti tagokkal való kapcsolatomban? Vajon teljesítettem azt, amivel megbíztak, vagy maradt minden a régi? Jézus mellett járok, vagy Jézussal járok? A válaszokat érdemes újra és újra átgondolni, megvizsgálni magunkban és levonni belőlük a szolgálathoz elengedhetetlenül fontos következtetéseket. Ebben nyújt segítséget nekünk mai igénk (ApCsel 20,28). Pál apostol egy intelmet hagy az efézusi előjáróknak, elsősorban a jövőre való tekintettel. Ezért ez az intés a mi presbitériumunknak is szól.

Igénket három fontos oldalról szeretném a testvéreknek megvilágítani. **Először** szólnék a gyülekezetről való gondoskodásról, és ennek előfeltételéről, arról, hogy a presbitereknek is gondoskodniuk kell magukról. **Másodsor** szeretném hangsúlyossá tenni, hogy a presbiter a gyülekezetben őriző a Szentlélek megbízásából. **Harmadszor** pedig szeretném a szívetekre helyezni, hogy a presbiter Isten egyházában köteles Krisztus követőjének lenni, akinek felelősséggel tartozik munkájáért.

I. Egy rövid történettel kezdeném igénk kifejtését. Egy kiránduló csapatról hallottam egy történetet, amely az egyik nyári táboruk idején esett meg. A vegyes korosztályból álló csapat (főként gyerekek) elindultak a túravezetővel egy késő délutáni túrára. Azonban azt nem érzékelték, hogy az idő a túra előrehaladtával gyorsan eltelt a fejük fölött. A hegygerincen felfelé nem tudtak olyan gyorsan haladni, hogy a sötétséget megelőzzék. Így rájuk esteledett, a hegytetőre viszont felértek. A nagy öröm után a kis csapatból többen felni kezdtek, amikor a vezetőjük a sötétségre hivatkozva más, rövidebb útvonalat javasolt. Ez az útvonal apró kavicsos, sziklás talajon vezetett lefelé. A túravezető sem volt biztos önmagában, és a helyzetet sem tudta kezelni, amikor többen éhségre, szomjúságra és félelemre panaszkodtak. Ekkor állt elő egy a gyermekek közül, aki a következőket mondta: „Csak akkor vagyunk biztonságban, ha vigyázol ránk. De csak úgy vigyázhat ránk, ha magadra is vigyázol.” A csapatvezető ezeket a mondatokat nemcsak a fejébe, de a szívébe is belevészte, és így a már ismert útvonalon, egymásba kapaszkodva értek vissza a táborhelyre. E történet jól szemlélteti azt, hogy egy vezető személynek milyen fontos vigyáznia önmagára ahhoz, hogy a rábízot-

takról tudjon gondoskodni.

Pál apostol igénkben a következő fontos kéréssel fordul az efézusi „vének”, előjárók felé: „ViseljeteK gondot tehát magatokra, és az egész nyájra.” Ehhez szükséges a kölcsönös bizalom és szeretet. Ne gondoljuk azt, hogy ez alól a mi gyülekezetünk kivétel. Ezért érdemes odafigyelnünk az apostol szavainak sorrendjére. Először viseljünk gondot magunkra, úgy is mondhatnám, vigyázzunk magunkra, és csak aztán, de inkább azzal párhuzamosan cselekedve vigyázzunk az egész nyájra is. Arra a nyájra, amely elsősorban egy őszövetségi kép, de itt az igében az efézusi hívó közösségre vonatkozik. Sőt, közösségek sokaságára, az egész egyházra.

Így pedig az Újszövetségben az előjárók, presbiterek kötelesek követni a Jó Pásztort, Jézus Krisztust. Nekünk, hívó földi pásztoroknak, lelkészeknek és presbitereknek egyaránt van egy közös nyájunk, amelyet nem mindegy, hogy kik és hogyan vezetnek.

De mit is jelent ez? Mitől kell megóvni magunkat ahhoz, hogy tudjunk vezetni? Nézzünk csak körül a világban, hogy fizikailag milyen sok baj érheti az embert pusztán azzal, hogy kilép az utcára. De a háztartási teendők, egy lakásfelújítás, egy költözködés, vagy egy kerti munkának az elvégzése is rengeteg veszélyforrást hordoz magában. Ide sorolhatnánk különféle betegségeink időben való felismerését. Ezért szeretnénk kémi minden szolgáló férfitestvért, hogy menjenek el, és vizsgáltsák ki magukat. Tegyék félre férfibüszkeségüket, önzésüket, még az aznapi munkát is, és vessék alá magukat az orvosi vizsgálatoknak, hisz mások is vannak ránk bízva saját magunkon kívül. Isten gyermekeiként férjek, apák és szol-

gálók vagyunk, akik felelősséggel taroznak Isten, családjuk, gyülekezetük és a nemzetük felé. Azonban világunk hordoz más veszélyeket is, melyek lelki életünket akarják elsorvasztani, esetleg torzítani. Gondoljunk csak arra, hogy mit látunk és mit hallunk családok szétszakadásáról, lelkész házaspárok válásáról, egyházi személyek öngyilkosságáról és az egyre nagyobb méreteket öltő bűnözésről, korrupcióról, munkahelyeken való igazságtalan bánásmódról és végül különböző szekták, ezoterikus álgógyítók tevékenységéről, tévtaianaik hódításáról. Pál ez utóbbi veszélyre gondol, amikor arról beszél, hogy miért is kell magunkat megóvni ahhoz, hogy Isten választott népét tudjuk óvni, megóvni.

Mert nézz csak magadba! Erkölcsei tisztaságodat kell megőrizned, a hitedben való érettségedet, az Ige neked szóló útmutatását, és végül Krisztushoz való hűségedet. Már megtapasztalhattad, hogy csak így lehet, és csak így tudsz igazán gondoskodni a rád bízottakról, azokról, akik itt ülnek egészségesen, és azokról is, akik otthon fekszenek betegen. Pál apostol így búcsúzott el jeruzsálemi útja előtt az efézusi előjáróktól, hogy tisztában volt ezzel a ténnyel. Mert ha nem fordul oda a vénekhez, akik hitéletükben voltak vének, akkor a gyülekezet könnyen kiszolgáltatottá válik a világ és az ördög kénye-kedvének. Így nekünk kell a nyájra – a későbbiekben hallani fogjuk – Jézus Krisztus egyházára felvigyáznunk, küzdeni az ördög mesterkedéseivel szemben.

II. Ezért a presbiter a gyülekezetben őriző, a Szentlélek megbízásából. Honnan van ehhez erő? Ki az, aki eldönti alkalmasságukat? Nyugodtak lehetnek a testvérek, hogy ahonnan a megbízásuk jön, és ahol eldől az alkalmasságuk, az nem a presbiteri gyűlés, nem a lelkesi hivatal, és nem a Református Egyház. Itt nem az a döntő kérdés, hogy honnan, hanem az, hogy kitől jön ez a megbízás? Az Ige tisztán és világosan megadja nekünk a választ: „Őrizővé tett titeket a Szentlélek.” Vagy ahogyan a Károli fordításban olvassuk: „A Szentlélek titeket vigyázóvá tett.” Pál kiemeli a

„Szája bölcsességre nyílik, és nyelve szeretetre tanít.” (Péld 31,26)

IMAMEGHALLGATÓ AZ ÚR ASSZONYÓRA indul szeptembertől

Már egy jó ideje vágy volt a szívemben, hogy jó lenne, ha ismét lenne asszonyóra a gyülekezetünkben. Lelkipásztorunkkal beszélgetve erről, arra az elhatározásra jutottunk, hogy megimádkozzuk.

2015 őszén a csobánkai evangélicizáció Csere Mátvás budakalászi lelkipásztor testvérünk az egyik este arról prédikált, hogy Lídia és a többi istenfélő asszony együtt imádkoztak. Ismét az asszonyóra jutott eszembe: Milyen jó lenne, ha mi, pomázi, csobánkai asszonytestvérek is együtt lehetnénk az Ige körül és együtt imádkozhatnánk.

Az Úr elém hozta, hogy kérdezzem meg tisztelettel asszonyunkat, hiszen régebben voltunk mi már együtt az Ige körül az asszony-

testvérekkel. Kérdésemre azt a választ kaptam, hogy megbeszéli az Úrral. Pár hét múlva pozitív választ kaptam, és hálát adhattam, hogy az Úr meghallgatta régóta és sokszor elé vitt imámat.

Így szeptembertől ismét beindul az asszonyóra gyülekezetünkben. Szeretettel várjuk asszonytestvéreinket. Istené legyen a dicsőség! Soli Deo Gloria!

Benedek Ferencné

gyülekezet elöljáróinak, hogy ők felvigyázók, őrzők, akiket a Lélek rendelt a nyáj élére. Micsoda nagy felelősség! Micsoda örömteli érzés! Micsoda nagy kegyelem és micsoda nagy megbízás, hogy a Szentháromság egyik személye engem választott! Az ige szerint a Lélek adja a küldetést, és a küldetéshez szükséges erőt, bizalmat és kegyelmet. Ahogyan Ő tette a régmúltban, úgy Ő teszi 2016-ban is, görög szóval mondva „episzkoposzokká”, azaz felvigyázókká választott férjijait.

Most pedig egy pár gondolat erejéig kísérjék el egy képzeletbeli időutazásra. Nézzük meg együtt, hogy mi alapján, mikor és milyen célokat szolgálva alakult ki a presbiteri egyházvezetés.

A gyülekezet vezetésének a tartalma ószövetségi gyökerű. Ezt támasztja alá a 2Móz 18,17-22-ig tartó igeszakasz, melyben Jetró tanácsot ad Mózesnek a nép helyes vezetésére, hogy válasszon előjárókat. Mindezzel könynyítve, eredményesebbé és áldásosabbá téve a szolgálatot. Ide sorolhatjuk a 4Móz 11,16-17 versekben olvasható, Istentől eredő megbízást a hetven vén kiválasztására. Így folytathatjuk a sort a bírakon, királyokon át Ézsaiás, Jeremiás, Ezékiel könyvéig. Hasonlóképpen jelent meg a görög világban is a felvigyázó tisztség, hiszen pogány isteneik megbízásával felruházott emberekre használták ezt a jelzőt. Krisztus után pedig Lukács korában lépett életbe a presbiteri egyházvezetés. Így a Pál idejében létező gyülekezete élén a vének már a zsidó minta alapján voltak vének, akik nemcsak a koruk miatt, de a hitbeli érettségük miatt végeztek iránymutató szolgálatukat a gyülekezetben.

Hallhattuk a rövid történeti háttérrel, érzékelhettük a nagy időbeli távolságokat, és elju-

tottunk a jelenbe. A Szentlélektől jövő megbízás és az ezzel járó felelősség semmit nem változott és nem veszített értékéből az eltelt évezredek alatt. Ezért aktuális, hiszen a Szentlélek a mai napig minden kegyelmi ajándéknak a forrása gyülekezetünkben, egyházunkban és a mi népünkben. Ezért Krisztus benneteket, mint előjárókat a Lelke által választott ki, és minden tanúságtételhez Ő adta, és adja az erőt. Ezért Neki tartozunk elszámolással, mint a jó sáfárok.

III. Ezért a presbiter Isten egyházában Krisztusnak tartozik felelősséggel a szolgálatáért. Az Úr arra tanít Pál apostol szavain keresztül: „...*hogy legeltessétek az Isten egyházát, amelyet tulajdon vérével szerzett.*” Mit jelent ez ránk nézve a gyakorlatban: legeltetni, őrízni, ápolni? A válasz egyértelmű: mindazt a tevékenységet, amelyet a gyülekezet rendezett élete igényel, ami a lelkipásztor és a presbiter szolgálatához hozzátartozik. Ehhez a munkához valakinek a középpontban kell állnia, hogy elég erővel, kitartással és türelemmel szolgáljunk. Ez a középpont Jézus Krisztus, és az áldozata, amit az Ő egyházáért hozott. Benne, általa és vele maradva tudunk csak hitelesen, bizalommal és szeretettel lenni egymás felé, ahogyan egy versidézet is szemlélteti: „Hogyha a középén Jézus Krisztus áll, és körülötte állunk mi magunk, hozzá közel, egész közel állva, egymáshoz is közelebb jutunk.”

Erről szól a mi legeltetésünk is. Hogy ahhoz is elérjen a segítő kezünk, akik közel vannak hozzánk, akik távol állnak tőlünk, akik minden vasárnap itt vannak a templomban, akik csak egyszer, és akik már nagyon régen jártak itt, és akik először teszik meg ezt a lépést életükben. Ezért légy olyan hívó ember, aki önzetlen, akinek a munkáját nem a kilátásban lévő haszon határozza meg, aki nem a gyülekezet javait, hanem magát a gyülekezetet szereti. Aki nem azt nézi, hogy mit adhat számomra a tisztség, a gyülekezet és az egyház, hanem azt nézi, hogy mit adhatok én ezeknek. Végül légy olyan Krisztusban hívó lélek, aki kész áldozatokat is vállalni azokért az emberekért, akik csalódtak, elesettek, kiábrándult, megfáradt lelkek, akik bizony az ember idejét, figyelmét lekötik és valóságos, kézzel fogható segítséget várnak.

Szeretném kiemelten hangsúlyozni nektek, hogy szolgálatunk Isten és a gyülekezet előtt éberséget, önzetlenséget és áldozatvállalást kíván. Így pedig megelőzhetjük a félreértéseket, hogy az egyház és a gyülekezet a vezetőinek nem uralmi területe, hanem szolgálati tere és lehetősége. Az Úr szemében drága kincs az egyház, mert annyira értékes, akik alkotják, hogy életét adta értük. Ez bizonyítja számunkra azt, hogy az Úr előtt érték minden egyes gyülekezet, minden egyes tag, mert az Úr Krisztus vérével váltotta meg és szabadította meg az Ő nyáját. Ezért védjük és óvjuk meg e drága hagyatékot, hiszen az egyház Urának, Krisztusnak tartozunk felelősséggel minden feladatunkért. Salamon szavaival bátorítalak benneteket, hogy kérjétek imádságban: „*Adj azért szolgálóknak engedelmes szívet.*” Ámen.

Máthé Zoltán b. lelkipásztor
(Az ige hirdetés elhangzott 2016. május 22-én a pomázi református templomban)

Társasutazás Mózesről a Jelenésekig!

Olvassuk közösségekben a Szentírást!

Második alkalommal indulunk izgalmas utazásra gyülekezetünk Bibliaolvasó körében, melyre ezúton is nagy szeretettel hívunk minden kedves Testvérünket.

Célunk a teljes Szentírás elolvasása egy esztendő alatt.

„Társasutazás Mózesről a Jelenésekig” – ezt a mottót választottuk olvasóköriünknek. Társas – mert együtt egymással és együtt Istennel. Utazás – mert úton vagyunk; úton Istenhez és úton önmagunkhoz.

2016. szeptemberétől kezdve, minden második kedden, 18:30 és 20:30 között találkozunk a gyülekezeti házban.

Jelentkezni, valamint a részletek felől érdeklődni lehet Óváryné Herpai Dóránál.

30/2488-170; herpaidora@hotmail.com

„A teljes Írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre” (2Tim3,16)

Kedves testvérek, ünneplő családok, ünneplő gyülekezet! Nemcsak liturgikus nyelvezetünkben mondjuk, hanem a hétköznapi életben is így gondoljuk: a konfirmáció gyülekezeti életünk létfontosságú eseménye. Így készült az elmúlt két esztendőben tizenegy fiatal erre a mai alkalomra, hogy ne csak tudásukról tegyenek bizonyosságot, hanem hitükről is szóljanak gyülekezetünk körében. Örvendünk és boldogok vagyunk, hogy együtt hallhatjuk hitvallásukat és könyörgésüket.

Azt szokták mondani: Csak egyszer élünk! Nincs tovább és nincs többször. És amikor elhangzik, hogy „csak egyszer élünk”, akkor a legtöbbször olyan dologra gondolunk, amit kipróbálhatunk, mert csak egyszer, egy adott pillanatban, egy adott

helyzetben adatik meg az embernek. Leginkább úgy értjük ezt a mondatot: „El ne szalaszd a lehetőséget!” A világ azt plántálja beléd, hogy „ha elszalaszod, akkor kevesebb leszel”. Emlékszem, gyermekkoromban volt egy dal, ami úgy fogalmazta ezt meg, hogy: „Egyszer élünk, adj még egy cigit!” Mert csak most próbálhatod ki.

Az élet egyedül Istentől származik

Olyan sokszor mondjuk ezt a kifejezést, hogy egyszer élünk, hogy el is felejtettük igazi tartalmát, háttérét. Mert igaz, hogy egyszer élünk, de az is igaz, hogy ebben az életben van egy hatalmas lehetőségünk, hogy kiteljesedjen az életünk. Erről tanít a Szentírás is: Az élet egyedül Istentől származik. Ezért amikor egyszer élünk, jól megfontoltan, bölcsen és Isten felé fordulva élhetjük az életünket. Ti magatok mondtátok az elmúlt napon, kicsoda a konfirmáció? A konfirmáció felfedező út, melyen megismerjük az egyház tanítását, az egyház életét, és megismerhetjük az egyház urát, a mi Urunkat, Jézus Krisztust, így a konfirmáció a hitre jutás alkalmává lehet.

Pontosan erről beszél a felolvasott ige, hogy az élet egyedül Istentől származik. Ezt mindenkinek saját magának kell meglátnia, ezen az úton mindenkinek saját magának kell végigmennie. Akik néhány évvel idősebbek, mint ti, már bátran mondják, hitvallóként is:

„Boldogok, akik megmossák ruhájukat, mert joguk lesz az élet fájához, és bemennek a kapukon a városba.” (Jel 22, 14)

Az élet valóban egyedül Istentől származik. Vannak itt a templomban olyanok közöttünk, akik a szó szoros értelemben átérték a saját életükön, vergődésükön keresztül azt, hogy ifjúként boldogan, erőteljesen, szerelemben házasságot kötöttek, és várták a gyermekáldást, de az nem adatott meg. Elmaradt az első évben, a második évben, majd a harmadik évben is, ám megtapasztalták életük egy adott pillanatában, az élet még így is, a biológiájában, a bioszában is Istentől származik.

Hogyne származna Istentől akkor az élet kiteljesedése, az örök élet. A Jelenések könyvének végső nagy bejelentése, hogy az élet vize, az élet fája is Istennél van, Istentől származik. Nemcsak a jóvendőről beszél ez a könyv, nemcsak azt mondja el, mi az, ami körülvesz bennünket, és ami körülvette egykor Jánost, a mennyei látnokot is; mi az a totális diktatúra, totális hatalom, mi az a hitvallókészség, amikor egy-egy gyülekezet, vagy egy-egy ember megvallja: Én azonban az Úrnak szolgálom. És mi az, amikor egy közösség, benne testvérek, tíz, húsz vagy ötven év után is azt mondják: Igaza volt Istennek! Igaza volt az Ő igéjének a Jelenések könyvéből: „Légy hű mindhalálig, és neked adom az élet koronáját.” Mert nemcsak ti vagytok itt tizenegyen, akik az életbe elindultok, hanem itt vannak többen azok közül a testvérek közül, akik ötven évvel ezelőtt álltak itt az úrasztala körül, vagy álltak mással e hazában egy református úrasztala körül, és megvallották, hogy egész életükben Jézus Krisztus hűségesei gyermekei lesznek. Ők is bizonyosságot tehetnek arról, hogy az élet egyedül Istentől származik.

Mossátok meg ruhátokat!

Kik lehetnek azok, akik odajutnak az élet fájához? Kik lehetnek azok, akik elmondják mindezt? Nos, azt mondja az ige: Akik megmosták ruhájukat a Bárány vérében. Olyan szép és egyben rémisztő ez a kép, de tudjuk jól, hogy az Isten szeretetéről szól. Azt kötöttem a ti szívetekre is egy nagy csomóval, hogy el ne feledjétek: Miért történt Jézus Krisztus kereszthalála? Azért, hogy megmossa, Krisztus helyettem, miattam és érettem halt meg. Ezt szemlélteti a kereszt, és ezt

mondja egy gyönyörű költői képből itt a Jelenések könyve utolsó felvonásában a feltámadott Úr, hogy azok jutnak oda az élet fájához, akik ezt átéltek, akik ezt kimondják, akik megtapasztalják Isten szabadítását, akik hittel élnek az egyházban. És akik már itt a földön is fogyasztják az élet fájának gyümölcsét, ami nem mást jelent János számára, mint azt, hogy hallgatják és olvassák Isten Igéjét. És persze azt is jelenti, ami számotokra most az első lépcső, hogy odaállhatnak az úrasztala köré, megbánhatják a bűneiket, és Isten felszabadító kegyelmében részesedhetnek. Az élet fájáról mi így ehetünk most.

És persze a Szentírás nagyon konkrétan elhatárol is, és azt mondja, hogy azok lesznek részesei az élet fájának, akik nemet tudnak mondani a bűnre. Akik nemet tudnak mondani a csábításra. Akik nemet tudnak mondani a bálványimádásra. Akiknek az életében megjelenik ez a szó is, hogy: Nem! Nem vállalom, Istenért! Nem teszem meg! Mert belépőm van a mennyei Jeruzsálembé.

Néhány hónappal ezelőtt, itt a gyülekezetünkben, egy evangélicációs alkalmon Dr. P. Tóth Béla nagytiszteletű úr azt mondta, hogy tiszteletjegy van a menyenyek országába. Behívót kaptál. És hogy ez mennyire nem légből kapott beszéd volt, tegnap egyikőtök megszólított, hogy kellene egy kis jelző cetli az énekeskönyvbé, hogy betegyük a 151-eshez, meg a 42-

eshez. Ahogy ott kutattam, kerestem a papírjaim között, a Bibliából elővettem egy sárga kis cetlit, és odaadtam valamelyikőtöknek, és arra az volt ráírva, hogy tiszteletjegy a Szentendrei Református Gimnázium szalagavatójára. Hát ennél sokkal többet ad számotokra az élő Isten: meghív az Ő országába, meghív az élet fájához.

Vegyétek az élet vizét!

Ez az utolsó felvonás mindannyiunk számára az életről szól, és azt mondja: Minden ember számára van visszaút a Paradicsomba, Isten kertjébe, az Édenbe. A Paradicsom ugyanis egy perzsa szó, a kertet jelenti. És a Jelenések könyvében az utolsó pillanat erről szól, ezt hirdeti: Mindenki számára nyitott a

Paradicsom, aki Jézus Krisztust keresi. Aki meghallja az Ő szavát. Aki iszik az élet vizének forrásából. Egy másik gyönyörű képe ennek az ígének egy hatalmas folyóról beszél, amely az élet vize. Amely az Isten trónjáról és a Bárány trónjáról ered. Amikor kinyitjuk a Szentírást, ennek az élet vizének a forrásáról négy-öt helyen is olvashatunk, ebből most csak hármat hozok elétek.

Az egyik egy idegen vidéken, Samária vidékén játszódik, amikor Jézus meglát egy aszszonyt, aki már vagy az ötödik-hatodik házasságán van túl, amint vízért jön egy lehetetlen időben a pusztaiban. Azt mondja neki Jézus: „Ha tudnád, hogy kivel beszélsz, akkor nem szomjaznál meg soha. Te most a kútból mérítesz, és aki a kút vizéből iszik, az újra megszomjazik, de aki abból a vízből iszik, amit én adok neki, az nem szomjazik meg soha, sőt az élet vizének a forrása felbuzog benne, forrassá válik az élete.

Aztán később a János evangéliumának 9. részében egy nagy ünnepen Jézus kiáll a sokaság elé, és azt mondja: „Ha valaki szomjúhozik, jöjjön énhozzám és igyék!”

És itt, a mai ígékben pedig már egy hatalmas folyóról olvasunk. Nem néhány csepp vízről, nem egy forrásról, hanem az élet vizének folyójáról olvasunk. Igen, kedves testvérek, aki gyógyulni szeretne, akinek az életében sebek, fájdalmak, bűnök vannak, az odamehet Jézus Krisztushoz. Odamehet Jézus

keresztjéhez, a mi emberi időnknek fájához, hogy az életében új reménységet kapjon. A teljes Szentírás ezt mondja: Van visszaút a Paradicsomba. Jézus Krisztuson keresztül vezet vissza az út a Paradicsomba.

Gyógyuljatok az élet fájánál!

Ennek a jelképe itt az élet fája, amely egy évben nem egyszer, hanem havonta hoz gyümölcsöt, és a mennyben gyógyít. Tegnap erről beszéltünk. Egyik testvérünk megkérdezte, hogy ha a mennyben nincsen már betegség, akkor miért van szükség az élet fájának a leveleire, hogy meggyógyítsanak bennünket. Nos, azt gondolom, azért, mert mi oda a mi fájdalmainkkal, sebeinkkel jutunk. Már valóban nem lesz ott több betegség, fájdalom, halál és elmúlás, de szükséges, hogy Isten meggyógyítson, megmentsen bennünket. És nem csak egyeseket, vagy néhányakat. Nem csak az egyik népcsoportot, és nem csak a másik népcsoportot. Mert – testvérek – ebben a földi életben gyakran elváltunk, klikkesedünk. Azt mondjuk, hogy csak velük vállalok közösséget, csak ők az Isten gyermekei, amazok nem mehetnek be oda. Aki ott van az élet fájánál, azt Isten összeköti, egy csomóba gyűjti. Zsidókat és pogányokat. Ezt mondja a Szentírás: Jézus Krisztus keresztje az élet fájánál meggyógyítja. Ő de sokszor kellene gyógyulnunk nekünk is ezen a földön, hogy ne a másikat megbántva éljük az életünket, hogy ne régi sérelmeinket soroljuk újra és újra, hanem Krisztus bűnbocsánatát kérjük és elfogadjuk. És a másik ember bűnbocsánatát is elfogadjuk. Mert mi elváltunk, mi sértünk, mi sértődöttünk vagyunk, Isten pedig meggyógyít és összeköt bennünket.

Kedves fiatalok, konfirmáló gyermekeink, ez nem egy ábránd, nem egy mese. Sokan szokták mondani: A Szentírás egy mese. De ez nem mese, hanem valóság és reménység. Ti is meglátjátok és megtapasztaljátok, hogy Jézus Krisztus teste megtörött, vére pedig kiontatott. És amilyen bizonyos, hogy látjátok a megtört testet kiábrázoló kenyeret, és amilyen bizonyos, hogy magatokhoz veszitek Jézus Krisztus kiontott vérének ábrázoló bort, olyan bizonyos, hogy amit Isten mondott, az igaz. Az nem ábránd, hanem valóság. Ehhez nem kell

hozzátenni, és ebből nem kell elvenni. Nem kell kibővíteni, nem kell hozzá hatalmas dolgokat köríteni, és nem szabad lerövidíteni. Nem szabad rajta csavarni, és nem szabad kiforgatni. Mert ezt nem tehetjük meg büntetlenül.

Azt mondja a Szentírás, hogy boldog az az ember, aki olvassa az erről szóló bizonyosságtételt. Ti két évvel ezelőtt, a konfirmációra felkészítés kezdetekor megkaptátok a Szentírást. Legyetek boldog emberek, hogy olvassátok a Bibliát, naponta. Ez nem azt jelenti – megtanultuk egy életre –, hogy szemben állna a hitünk és a tudásunk, szemben állna a templom és az iskola. Mert a hit és a tudás nem ellentétek. A hit ellentéte a hitelenség. A tudás ellentéte a tudatlanság. Ennek a legrosszabb kombinációja: a hitetlen és tudatlan. Legyetek művelt, értelmes, hívő emberei ennek a hazának! Bízátok oda szíveteket a ti Uratokra, Jézus Krisztusra! Olvassátok a Szentírást! Legyen valóban mindennapi kenyeretek! És ha ezt megteszitek, akkor jogotok lesz az élet fájához. Jogotok lesz bemenni Isten országába. Jogotok lesz örvendezni és boldognak lenni.

A mai napon, az elmúlt időszakban ti is egy tiszteletjegyet, egy meghívót kaptatok, mint ahogy gyülekezetünk minden tagja egy meghívót kapott, azért, hogy belépjen, azért, hogy életét Jézus Krisztusban megmenthesse. Ne feledjétek, egyszer élünk, és ebben az életben döntéseinket szabadon itt hozhatjuk meg, hogy elnyerjük az örök életet. Válasszátok ezért Jézus Krisztust! És megmaradtok, boldog, kiegyensúlyozott emberek lesztek. Ámen!

Nyilas Zoltán esperes

(Az igehirdetés elhangzott 2016. május 8-án a pomázi református templomban)

A 2016-BAN KONFIRMÁLTAK NÉVSORA:

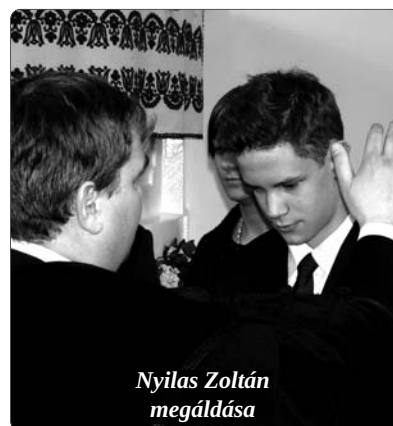
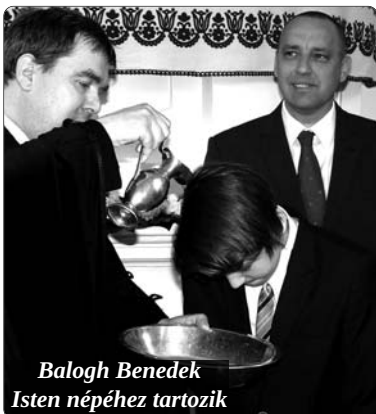
Balogh Bence, Balogh Benedek Álmos, Czenter Eszter, Erdélyi Emese, Kiss Tamás, Kovács Bence, Nyilas Zoltán, Ollé Dávid, Somogyi Gergő, Szabó Dániel, Udvardi Levente.

KONFIRMÁCIÓI VIZSGA - 2016. MÁJUS 7.

KONFIRMÁCIÓI FOGADALOMTÉTEL - 2016. MÁJUS 8.

A 2016-BAN KONFIRMÁLTAK

A képen láthatók:

Első sor balról jobbra:

Somogyi Gergő, Ollé Dávid, Erdélyi Emese,
Czenter Eszter, Balogh Bence, Nyilas Zoltán

Hátsó sor balról jobbra:

Szabó Dániel, Balogh Benedek Álmos,
Máthé Zoltán b. lelkipásztor, Nyilas Zoltán esperes,
Udvardi Levente, Kovács Bence, Kiss Tamás.

50

JUBILÁLÓ KONFIRMÁLTAK KÖSZÖNTÉSE

Kalmár Zsuzsanna

Az 50 éve konfirmáltak köszöntése

KONFIRMÁCIÓ ANNO

Konfirmáció Pomázon

1966. május 22-én.

Leghátul

Sárközi Elek gondnok

és

Demeter József

lelkipásztor

Bódis Miklós lelkipásztor

A mi Urunk, Istenünk előttünk járó és utánunk nyúló örök szeretete önvizsgálatra hívta gyülekezetünket, és mindazokat, akik engedve az Úr hívásának, eljöttek pomázi református templomunkba május 31-e és június 3-a között, hogy négy evangélizációs alkalmon megvilágítsa életünket Isten Lelke, és az Ő Igéjén keresztül megmutassa számunkra, ki lakik bennünk, kinek adtuk magunkat birtokba, merre tart a mi életünk. A világosságra hívott bennünket Isten Igéje, ahogy szól hozzánk János evangéliumából: „Az ítélet pedig az, hogy a világosság eljött a világba, de az emberek jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert a cselekedeteik gonoszak. Mert aki rosszat cselekszik, gyűlöli a világosságot, és nem megy a világosságra, hogy le ne lepleződjenek a cselekedetei. Aki pedig az igazságot cselekszi, a világosságra megy, hogy nyilvánvalóvá legyen cselekedeteiről, hogy Isten szerint cselekedte azokat.” (Jn 3,19-21)

A világosságra, az Ő fényére hívott minket az Isten, hogy lássuk meg, legyen nyilvánvalóvá bűnös természetünk, lepleződjünk le magunk előtt, és úgy lássuk magunkat, ahogyan az Úr lát bennünket. Nézzünk bele az Ige tükrebe, milyenek vagyunk, mit látunk! Megtisztulásra, megújulásra, megtérésre szólított bennünket, Isten egyszülött Fiának nevében való hitre. Mert, testvérek, amikor Isten Szentlelkének ereje felkavarja bethesda életünk fekete iszapját, és a felszínre hozza bűneinket, minden sarat és piszkot, amit mi a sötétségben rejtgettünk, akkor nem azzal oldhatjuk meg életünk csódját, hogy várjuk, hagyjuk, hogy minden szenny újból lemerüljön a mélybe, hanem azzal, hogy elsőként belépünk a felkavart vízbe, és meggyógyulunk, mert átadtuk életünket Jézus Krisztusnak. Ez a mi gyógyulásunknak a titka!

És tudjuk, hogy nincs olyan titok, nincs olyan rejtett dolog, amely ki ne tudódna, és ismerté ne válna (Lk 8,17), így mondhatjuk azt, hogy **BÓDIS MIKLÓS** hátszegi lelkipásztor testvérünk evangélizációs szolgálata bera-
gogta a pomázi templomot Isten élő szavá-

val. Jézus figyelmeztetett: „Vigyázzatok tehát, hogyan hallgadjátok!” (Lk 8,18). Mert ahogyan van olcsó kegyelem, úgy van olcsó szeretet is, de Isten élő szava igazi szeretetből fakad: türelmes hozzánk, és feltétel nélkül a mi javunkat akarja, „mert nem azt akarja, hogy némelyek elvesszenek, hanem azt, hogy mindenki megtérjen.” (2Pt 3,9)

Adja meg az Úr gyülekezetünk és minden résztvevő számára azt a kegyelmet, hogy „vigyázva hallgattuk” az erdélyi lelkipásztortól

az élő Isten szavait, melyekből most néhány fontosabb gondolatot emelünk ki az evangélizációs igehirdetések sorrendjében.

**SZABADULÁS „GADARÁBÓL”
Márk 5,1-20**

A hívó élet nem egy álomutazás. Amikor az ember valóban hitre jut, akkor felveszi Jézus keresztyét, a kereszttel pedig csak egyetlen helyre lehet menni: a Golgotára. A halálba. A hitre jutott ember felvállalta azt, hogy az élete naponta meghalás lesz a kereszten az Úr Jézus Krisztussal. Az ilyen ember nem emberektől várja a segítséget, vezetést, hanem egyedül az Úr Jézustól.

Így szolgált hitre jutását követően Bódis Miklós lelkipásztor is, és a szintén kegyelembe fogadott felesége, Etelka, így lettek ők

ketten hárman. Mert – ahogy Pap László egykori pomázi lelkipásztor megfogalmazta, mikor húsz évvel ezelőtt a hosszú utat vállalta tanácsért keresték fel őt a pomázi parókián –, ahol ketten vagy hárman egybegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük; így alapozhatták az életüket erre a hármasságra, melynek középpontjában Jézus áll.

Nem sokkal ezután a hátszegi templomkertbe a lelkipásztor egy körtefát ültetett, melynek szárát erősen egy karóhoz kötötte.

Amikor 2-3 év múlva kivette mellőle a karót, észrevette, hogy a drót, amelylyel kikötötte, teljesen belemélyedett a fába. Ezért a fának csak nagyon sekélyes felszíni gyökérzete volt, mert nem a földbe kapaszkodott, hanem a tartófába. Egy vihar után a kis fa meg is dőlt, és ki kellett vágni. Mert nem a talajba kapaszkodott a gyökérzetével, hanem a támaszban bízott. A Bethesda tavanál is azt mondja Jézusnak a 38 éve beteg ember, mikor Jézus megkérdezi tőle, hogy akar-e meggyógyulni, hogy nincs emberem. Emberfüggő vagyok. Nincs egy ember, aki engem felvállalna. Pedig van valaki, Aki azt mondja, hogy „én Vagyok”! Soha nem vagyunk közelebb Istenhez, mint akkor, amikor nincs emberünk.

Ezt a gadarai embert nem vállalja fel senki. Csak egy dolgot tudtak vele csinálni: bilincsekkel és láncokkal megkötözni. De jön valaki, Aki meg tudja szabadítani, le tudja oldozni a bilincseket és a láncokat. Aki a Galileai-tenger partján jár, láthatja, hogy Gadara ma is félelmes vidék. A gadarai sziklaoldalban ma is ott vannak a sírok, és láthatja azt a szakadékot is, amelyről a disznónyáj belezuhant a vízbe és megfulladt. Félelmes hely. Gadara az a hely, ahol az idegek szétpattannak a feszültségtől. Gadara az, ahol a démonvilág tombol. Ahol nem lehet kibírni. Milyen az élet Gadarában? Olyan állapot, ahol egyáltalán nincs békességünk. Isten igéje azt mondja erről az állapotról, hogy jól érzi ott magát az ördög.

Mit mondanak az ördögök Gadaráról? Négy kérésük van Jézus felé. Az első, hogy ne küldje el őket arról a vidékről. Azon a vidéken jól érezte magát a démonvilág. Amikor Jákob

a bűne miatt menekül otthonról, az első éjszaka egy mezőn, a szabad ég alatt tölti. Egy követ a feje alá tesz, és lefekszik. „Milyen félelmetes ez a hely!” – gondolja magában. Álmodat lát: egy létrát, melyen fel és alá járnak az Isten angyalai. A létra tetején megjelenik Isten, és szövetséget köt Jákóbbal. Azt mondja: Ahova mész, megáldalak, visszahozlak, és ezt a földet, melyen most hontalanul fekszel, neked, meg a te utódaidnak adom. Felkel Jákób, veszi a követ, oltárt épít az Úrnak, és elnevezi azt a helyet Bételnek, amelynek azelőtt Lúz volt a neve. Bét-el „az Isten háza”, Lúz pedig azt jelenti, hogy „démonok lakóhelye”. Egy éjjel alatt az a hely Lúzból Bétel lett.

És mi van a mi szívünkben? Bétel – az Isten háza, vagy Lúz – démonok lakóhelye? Megtörtént a szövetségkötés Istennel? Mit teremtett elsőként az Isten? Elválasztotta a világosságot a sötétségtől. Ez nem az éjszaka és a nappal, azt majd a negyedik napon teremti meg az Úr, a nappal, a holddal, meg a csillagokkal. Isten szétválasztotta a világosságot a sötétségtől, de a nagy kérdés, hogy bennünk mi van!? Amikor egy ember enged az Istennek, amikor Isten országa győzelemre jut benne, nő a világosság, de mind sűrűbb a sötétség a világban. Ha egy ember nem enged az Istennek, akkor a sötétség nő benne.

Jézus megkérdezi a gadaraitól: Mi a neved? A gadarai megmondja: Légió. A légió 6000 római katonát jelentett. Annyi van bennünk, amennyit megengedünk és megtűrünk. Hogy jut el az ember Gadarába? Hogy lesz az ember élete Gadarán? Úgy, hogyha megtűrjük a bálványokat. Ha nem tudunk kijutni a világgosságra, mert nincs Istenünk, akkor jönnek a jósok, javasasszonyok, nézők, az ezotéria, az okkultizmus, a bioenergia, és mivel nincs bizalmunk a jövőben, megkérdezzük az ördögöt. De amit az ördögötől kérünk, soha nincs

ingyen. A sötét utak mindig a családjunk életébe kerülnek. A szemünk láttára mennek tönkre a gyerekeink. Ha egyszer bemegy az ördög, mindent tönkretesz. Ha eladtuk magunkat, hiába megyünk bárhova szabadításért. Csak egy valami tud megszabadítani: a Bárány Jézus vére! Ő tudja eltörölni, elfedezni és megbocsájtani a bűneidet, ezért vidd a vér alá!

A démonvilág azt kérte Jézustól, hogy küldje őket a disznókba. Jól érezték magukat a disznókban. Oda valók voltak. Aztán azt mondták Jézusnak: Ne kínozz bennünket! Akiben nem az Isten Lelke van, az gyötrődik. Majd azt is mondják az ördögök Jézusnak, hogy ne küldje vissza őket az alvilágba. Még az ördögök sem akarnak a pokolba visszamenni. A Jelenések könyve 14,9-11 versei azt mondják: A pokolban nincs méltányosság. Gyötri az ördög a kárhozottat éjjel és nappal, nincs megállás.

Jerikó pénzügyminisztere, Zákeus, felmászott egy szűrős vadfügefára, megnézni, ahogy az úton végigmegy egy koldus. Mi vitte ki? A belső lelki üresség. Vallásosságom van, démonizált vagyok, csak élő kapcsolatom nincs az Istennel. Nem tölt meg semmi, és ezt nem tudom elviselni. Ezért valamivel meg kell tölteni. És ahogy töltöm, jön a Légió. Mit mond Jézus, amikor kiüzi a néma ördögöt? Beszél az ördög jelleméről: Amikor kimegy az emberből, víz nélküli helyeken jár. Az ördög nem bírja ott, ahol tiszta víz van, ahol Ige van, ezért oda megy, ahol nincs. De azt írja a Biblia, hogy időnként visszajön megnézni, hogy a háznak van-e lakója. Ha pedig a házat üresen és felékesítve találja, elmegy, és maga mellé vesz még másik hét, magánál is gonoszabb lelket. Az ige azt mondja, hogy annak az embernek az állapota sokkal rosszabb lesz, mint előtte volt.

Amikor a gadaraitól kimegy a Légió, és belemegy a disznónyájba, a kétezer disznó megvadul, és belefut a tengerbe. Megdöbentő: amit kibírt egy ember, azt nem bírta ki kétezer disznó. Az ember bírta. Kárt csinált magában, üvöltött, szeszszaggatta a láncait, de bírta a Légiót. A disznónyáj azonban belevetette magát a tengerbe.

A belső békesség az Isten ajándéka. Amikor átéled azt, hogy kimegy belőled a démonvilág, megszűnik Gadarán, és eljön az életedbe az Isten országa, ami nem evés és ivás, hanem Szentlélekben való mennyei öröm és békesség. Ahogy Jézusról írja a Biblia, amikor a pusztában otthagya az ördög, angyalok jöttek, és szolgáltak neki. Amikor megszabadulsz a sötétség fennhatósága alól, és az életedbe beköltözik Jézus Krisztus. Nem magától értetődő, hogy az Istené vagyunk, és az Isten lakozik bennünk. Akkor fog bennünk lakozni, ha behívjuk, ha befogadjuk Őt.

A döntő kérdés: Mit csináljunk Jézussal? Ezt kérdezte Pilátus is. Gadarában is ez a kérdés: Mit csináljunk Jézussal? Azt kérték Tőle,

hogy távozzék el a határukából. Jézus, nem kellesz! Fontosabbak voltak a disznók, mint az ember, és jobban ragaszkodtak a disznóságaikhoz, mint Jézushoz. És Jézus nem erőlteti. Amint az erdélyi közmondás is tartja: A disznótor nem erőszak! Az Isten országa sem! Isten elmondta azt, hogy elődbe adtam az életet, meg a halált, az áldást és az átkot, választhatod az életet. Válaszd az életet!

Jézus a gadarainak nem engedi meg, hogy vele menjen, hanem azt mondja neki, menj haza, és mondd el a tiednek, hogy milyen nagy dolgot cselekedett veled az Isten. Kellett mondania? Nem! Mert mindenki látta! Van szabadulás Gadarából! Jézus vére által be lehet menni az Isten országába, és el lehet nyerni az üdvösséget. Mondj igent Jézusnak! Engedd, hogy az Isten Lelke az Ő üdvözítő munkáját, szabadítását elvégezze az életedben, hogy Gadarából, Lúzból Bétel legyen. Ámen!

**KELL...
Máté 16,21**

Az evangéliumban van két kérdés, amire a Biblia nem ad feleletet. Azért nem ad feleletet, mert ezekre mindenkinek magának kell választ adnia. Valaki egyszer azt mondta, hogy amikor nem választunk, akkor is választottunk, amikor nem döntünk, akkor is döntöttünk, mert megmaradtunk a régiiben. Megmaradtunk az elveszett állapotunkban. Ez a két kérdés úgy van feltéve a Bibliában, hogy az egyik azoknak szól, akik nincsenek megtérve, nincs üdvösségük, nincs örök életük, nem éltek át a bűnbocsánat bizonyosságát és ajándékát, a másik kérdés pedig az Isten népének van feltéve.

Az első kérdés: Meg van-e bocsájtva a bűnöd? A kérdés az, hogy van-e örök életed? Tied-e a megváltás? Érvényes-e rád az Isten ígérete, elfogadad-e már? Ezek a meg nem válaszolt kérdések az evangéliumból így hangzanak: Téged, akit a bizonyosátevők ilyen fellege vesz körül, mi fog megmenteni az Isten ítéletétől az utolsó napon, ha nem törödsz ekkora nagy üdvösséggel (Zsid 12,1. 2,3)?

A templomba járás még nem üdvözít senkit, ahogy nem üdvözít a vallásosság sem, a megkeresztelt állapotunk sem, mert üdvözíteni egy valaki tud, Jézus Krisztus, és a bűnből megmosni és megtisztítani is csak az Ő vére tudja az embert. Sokan tudják ezt. De egy dolog tudni valamit, és más dolog az üdvözítő hit. Van-e személyes kapcsolatot Jézussal? Van-e élő kapcsolatot az Isten Fiával, Jézus Krisztussal? Megbocsátattak a bűneid? Mert ha nem, akkor a pomázi templomból egyenesen a pokolba visz az út! Ezek a padok itt a templomban vádolni fognak egy napon: Benne ültél, hallottad az igazat, de átadtál-e Neki *mindent*, Benne van-e a bizodalmad? Isten előhoz embereket, akik a bizonyoságtétel fellegevel vesznek körül. Mivel fogod menteni magad, ha megmaradsz ebben az állapotodban?

**SIKLÓS JÓZSEF
GADARÁBAN**

Innen mindenki csak menekül,
Félelmes sziklák, barlangok közül.
Egy ember üvölt, őrjöng, tombol itt,
Ha megköti, szagatja láncait.
Pőrén bolyong a sírboltok között,
Belé seregnyi ördög költözött.
Innen a környék népe menekül...
Valaki itt száll partra egyedül:
Az őrjöngő fetreng lába előtt.
– Eredj ki, tisztátalan lélek,
Hagyd el őt!

Az szól, Kinek **nagyobb** hatalma van!
(Egy disznónyáj a tengerbe rohan.)
Emberséget – ruhát felöltve már,
Egy gyógyult ember ül lábainál.
De városzerte keserű a vád:
– Jövevény, távozz, hagyd el Gadarát!
Hadd tomboljanak nálunk démonok!
Míg itt vagy: disznónk veszélyben forog!

És a megújult ember útra kelt.
Vallotta: Benne helyreállt a Rend!
Tíz városon át hallatszott szava...
(De hogy veled mi lesz, Gadarán!?)

Mit fogsz mondani Istennek, amikor számon fog kérni, és megkérdezi, hogy mi akadályozott meg téged, hogy odaszánd magadat és átadd az életedet élő áldozatul Neki? Erre a kérdésre neked kell válaszolnod, akit a bizonyágtétel fellege vesz körül. Mi fog megmenteni az utolsó napon, ha nem törődsz ilyen nagy áldozattal?

A hívó nép számára megválaszolatlan kérdés a Lukács 18-ban található meg, melyben Jézus egy polgármesterről és egy özvegyasszonyról mondott példázatot. A polgármester Isten nem félt, embert nem tisztelt, de ez az özvegyasszony minden nap elment zörgetni a háza ajtaján, hogy szolgáltatson neki igazságot. Egyszer megunja a polgármester, és azt mondja: Jóllehet Isten nem félek, és embert nem tisztelek, de annyit jár a nyakamra ez az özvegyasszony, hogy már nagyon zavar, igazságot szolgáltatok neki, csak azért, hogy megszabaduljak tőle. Jézus azt mondja, halljátok, mit mond a hamis bíró? Ha ő igazságot tud szolgáltatni annak az özvegyasszonynak,

Isten ígéje azt mondja, hogy ahol a kincsed van, ott lesz a szíved is. Ha a kincsed fönt van, akkor oda fog húzni a szíved is. Ha a kincsed itt van a földön, akkor a kincsed itt fog tartani. Amíg van valami a kezvedben, addig nem tudod megragadni az Urat. Ezért mondja Péter, hogy amikor Ő eljön, amikor az egek és a föld recsegve, ropogva megégnék, és elpusztul minden, de mi új eget és új földet várunk, milyen szentül és milyen feddhetetlenül kell nektek élnetek, akik ennek a napnak az eljövételét várják.

Mit kell tennie Isten népének azért, hogy erre a napra elkészüljön? Mert igaz ugyan, hogy az üdvösség hit által kegyelemből van, de a hit kérdése az: Mit kell, hogy cselekedjek?

Először azt kell tisztázni, hogy mit kell cselekedjek, hogy elkárhozzak? A helyes válasz, hogy semmit. Ahhoz, hogy a pokolba jussál, nem kell csinálnál semmit – jó úton vagy. Nem azért kárhozol el, mert öltél, loptál, hazudtál, mert ezekre a bűnökre Isten fent a kereszten megoldást adott. Az Isten Fia azért

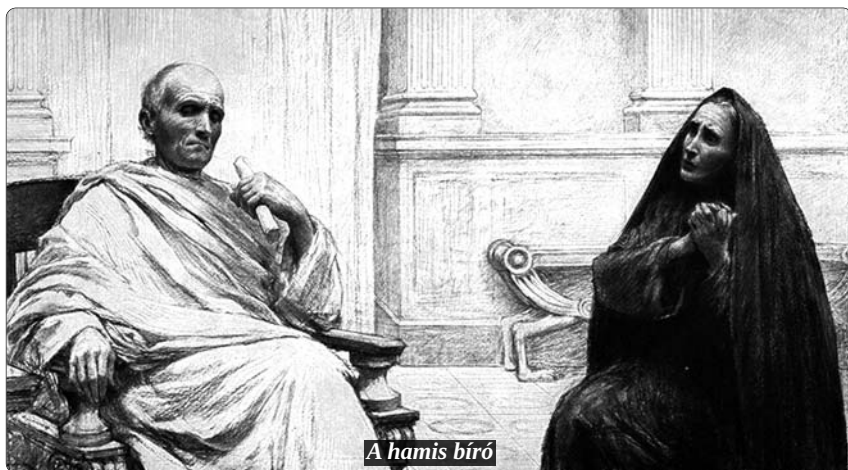
érted. Éppen ezért – látni fogjuk – mindenben benne van az Ő Szentlelke és az Ő ereje, hogy ezt te meg tudd cselekedni. Mert ha Ő nem segítené, ha Ő nem adná ehhez az erejét és a Szentlelkét, akkor te soha nem jutnál üdvösségre.

Amit Jézus mond, az a 6 + 1 „kell”. Jézus elmond hat dolgot, amit csak azoknak kell megtenniük, akik üdvözülni akarnak. Akik nem akarnak, azoknak nem kell megtenniük. Aztán lesz egy hetedik is, amit mindenkinek meg kell cselekednie egyszer.

1. Az első „kell” egy olyan dolog az élettedben, ami ha nem történik meg, az kizáró ok a mennyből. Egy öreg teológiai professzornak, Nikodémusnak mondja el Jézus egy este: Ha valaki nem születik újjá, akkor nem léphet be a mennybe. Az újjászületés az Isten országába szóló útlevél és vízum. A mennybe útlevele nélkül nem lehet bemenni. Mondhatod te a határnál, hogy te jártál templomba, gyülekezetbe, nem mehetsz be e nélkül.

Hogyan kell újjászületni? Az evangélium eredeti görög nyelve ezt úgy nevezi, hogy felülről való születés. Jézus azt mondja erről, hogy ez embereknek lehetetlen. Mert a felülről születés nem helyreállítás, kipofozása az életnek, hanem a szennyes teljes levetése, és egy újnak a felöltése, új szív, új lélek. De hát akkor hogy kéri tőlem az Isten? Jézus folytatja: De az Istennél lehetséges. Akkor mit kell tennem, hogy újjászülessek? Olyan egyszerű: Odamenni ahhoz, Aki tudja. Odamenni az Istenhez, Aki újjá tud engem szülni. Megalkodni, és azt mondani: Uram, adj nekem is új szívet. Add nekem is, nekem is szükségem van erre. Sokan nem hiszik el, hogy csak ennyi lenne az üdvösség. Ha ez nincs meg, ha nem születél újjá az Igétől és a Lélektől, akkor nincs alapja a hitednek. Nincs gyökere az állampolgárságodnak az Isten országában.

2. Van egy olyan „kell” is, amikor egy emberrel ez megtörténik, befogadja Jézust a házába, mert Jézus azt mondta neki: Zákeus, szállj alá, mert nekem ma este a te házában kell megszállnom. Az újjászületett ember életvitele megváltozik. Azon a házon, ahol megszállt a Názáreti, látszik az áldás, és látszik az életvitel, hogy Jézus lakik ott. Senki nem mondhatja azt, hogy megtért, ameddig nem éli.

vajon a ti Atyátok nem szolgált-e igazságot azoknak, akik Hozzá kiáltanak éjjel és nappal.

De vajon amikor az Emberek Fia visszajön, talál-e hitet a földön? Mert az evangélium azt írja, mielőtt eljön az Úr, megjelenik az Antikrisztus, előtte meg a hittől való elszakadás. A hittől pedig csak az tud elszakadni, akinek van. Akinek nincs hite, az nincs mitől elszakadjon. Akiben nincsen meg az Isten szeretete, abban nincs, ami meghidegüljön. Bejön a világ szelleme, facebook, internet, televízió, elfoglaltság, és az Isten népe elszakad a hittől, és már nagyon kevés ember van, aki rendszeresen olvas napi ígét, és időt szán arra, hogy az Úrral beszélgesse. Vizsgáld meg a szívedet! Mennyi az a minőségi idő az élettedben, amit azzal töltesz, hogy mára mit mond neked az Isten, és hogy ápoljad a kapcsolatodat az Istennel. Az ördög nem egyszerre és azonnal rontja le a hitedet, hanem fokozatosan, észre sem veszed. Eljön szépen lassan a hittől való elszakadás, amikor Isten gyermekei közül is sokan már azt sem tudják, hogy az Istené voltak.

Ezért kiáltunk Istenhez: Uram, add, hogy készen legyek, hogy a tekintetem fent legyen, add, hogy semmi ne legyen ebből a világból bennem, ami itt tartana, amikor eljössz értem, hogy Veled tudjak menni a levegőégbé. Mert

halt meg a kereszten, hogy eltörölje a bűniedet. Miért vesznek el akkor az emberek? Azért, mert nyilvánvalóvá lesz számukra az, hogy Isten a bűneikért az Ő Fiát feláldozta, de ők azt mondják, hogy köszönöm szépen, nekem ez nem kell. Nekem erre nincs szükségem. Sokan benyúlnak a belső zsebükbe, és azt mondják: jó cselekedet – perselypénz. Templomba járás. Én nem is vagyok olyan bűnös. Mit kezdjek én a váltsággal, mit kezdjek Jézus Krisztussal? Nem kell!

Mi a magunk módján hiszünk is, meg megyünk is, de a mennybe jutni csak az Isten módján lehet. A gazdag ifjú azt kérdezte Jézustól: Amit Te mondasz, azt én ifjúkorom óta megtartottam, mit kell még tennem, hogy üdvözüljek? És Jézus nem azt mondja, hogy nem kell tegyél semmit, hanem elmondja, hogy mit kell tegyél, hogy üdvözülj. Úgy mondja el, hogy Ő már mindent megtett ezért. Szabad az út, kinyílt az ajtó. A tanítványainak azt mondja, neki Jeruzsálembé *kell* mennie. A vénektől, a főpapoktól, az írástudóktól el kell ítéltetnie, meg kell halnia, de harmadnap fel kell támadnia, és amikor az emmausi tanítványok erről beszélnek hazafelé az úton, Jézus megkérdezi tőlük: Vajon nem ezt kellett-e elszenvednie? Ő már minden megtett a te üdvösségedért, többet már nem tehet az Isten

BÓDIS MIKLÓS

Bódis Miklós huszonhárom éve református lelkipásztor. A kalotaszegi Körösfőn született egy magyar református faluban.

Gyermekkorától vallásos nevelésben részesült, később a Kolozsvári Protestáns Teológiára járt, melyet jeles eredménnyel végzett el.

Püspöki titkárként, középhalmi lelkész-ként és az erdélyi református lelkészek hivatalos lapjának szerkesztőjeként kezdte lelkészi szolgálatát. 30 éves sem volt, mikor egy 1100 lelkes gyülekezet meghívta lelkésznek. Az ottani szolgálata nyomán lát-

hatóan fejlődni kezdett, mégis belső üresség érzetével küzdött. Végül a berekfürdői Megbékélés Házában, ahol a Biblia Szövetség lelki gondozói hetet szervezett, élő evangéliumot hallott és megtért.

Újjászületve visszatérve Erdélybe, egyházi feletteseinek bizonyoságot tett hitéről. Két évig tartó meghurcolás, fegyelmi eljárás indult ellene, mondván, hogy megtéréseivel szakadást idézett elő az addig „egységes” gyülekezetében. Törvényszéki tárgyaláson elítélték, jogaitól megfosztották, a magyarság és reformátusság szempontjából egy kihalt gyülekezetbe helyezték.

Isten öt év imádság után itt nyitott kaput számára a románok közötti misszióra, majd lassan az egész Kárpát-medencében evangélicizációs szolgálatokra. Hűséges felesége, Etelka, vele együtt szolgál a misszióban. Két leánygyermek édesapja.

(Életrajz a Centrál Imareggelik sorozatban megjelent „A vezetésről” – „...mint akik példaképei a nyájnak” című könyvből)

Bódis Etelka bizonyoságtétele

de nem kell a bűnbánat. Pedig e nélkül nincs bűnbocsánat. Pál azt mondja, sokan szeretnék felvenni az új ruhát, de nem akarják levetni a régit. De ez nem működik. Ahhoz, hogy felvedd az új ruhát, le kell vetni a szennyest, meg kell fürödni, és akkor fel lehet venni az újat, másképp nem megy.

Az evangélium szerint az van megtérve, aki maga is életet ment. Aki Jézus nevében hirdeti a megtérést, és a megtérőnek a bűnbocsánatot: hogy a megtérőnek Isten ingyen, az Ő kegyelméből adja a bűnbocsánatot.

7. Ez az a „kell”, amit nekünk ha tesszik, ha nem, mindnyájan meg kell tegyünk. Nekünk mindnyájan egyszer meg kell állni az Isten ítélőszéke előtt, hogy ki-k számot adjon arról, amit e testben cselekedett, akár rosszat, akár jót. Eljön egy nap, amikor ha akarod, ha nem, ha hiszed, ha nem, meg kell állnod az Isten ítélőszéke előtt, és számot kell adni arról, amit ebben a testben cselekedtél, akár jót, akár rosszat. Mi fog téged azon a napon megmenteni? Ki fog téged azon a napon megmenteni? Mi lesz veled? Lesz-e megváltód? Lesz-e szabadítód? Avagy nem tudod-e, ember – írja Pál apostol a rómaiakhoz írt levélben –, hogy téged az Isten szeretete megtérésre kell indítsen? Nem félelemből kell megtérni az Istenhez, hanem hálából. Isten szeretet. A lényéből fakad a szeretet, de te hogyan viszonyulsz a téged szerető Istenhez?

Eljönnek majd a nemszeretem napok, ezért hirdettetik néked, most van az üdvösség ideje! Tegyé le az Isten szent kezébe *mindent!* Egyedül Ő tudja megtartani az életet itt ezen a földön és az üdvösség számára is. Nézz fel a keresztre! Lásd meg, mennyire szeretett téged, és nézd meg, mit tett érted azért, hogy megmentsen! Azért, hogy neked csak egyetlen dolgot kelljen megtenned Őérette, azt, hogy elfogadd Őt Uradnak, és a többi majd jön: az újjászületés, a bocsánat, az imaélet, az örvendezés, és bátran mehetsz majd az Ő királyi széke elé találkozni Vele. Ámen!

(Folytatjuk)

P.A.

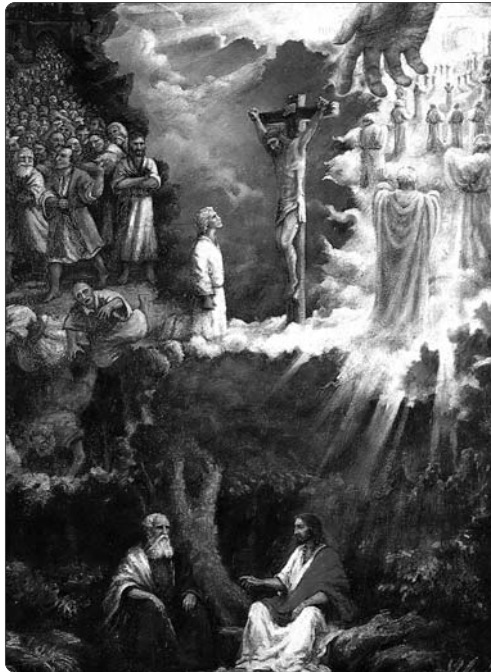
Az a hiteles megtért ember, aki a gyülekezetében építi a gyülekezetet, segíti a lelkipásztort, jár istentiszteletre, nem bolyong egyik gyülekezetből a másikba, mivel ott nem tudják nyomon követni sem a bűnét, sem a hitét. Van egy édesanyja, aki szülte: a református egyház. Az édesanyja, ha meg is betegedik, meg is ráncosodik, ha reszkető is lesz a keze, akkor is az édesanyja, mert ő szülte őt. Ezért nem hagyhatja el. Akkor se, ha majd nagyon gyenge és nagyon elesett lesz.

3. Az ige azt mondja, hogy imádkozni „kell”, és nem szabad belerestülni. Imádkoztál már együtt a gyerekeddel? Hogy amikor majd eltemetnek, akkor a koporsó mellett a fiad, a lányod el tudja mondani, hogy az én apámnak, az én anyámnak volt egy Istene. Nem a saját feje után hozott döntést, nem az ösztöne után ment, hanem volt egy Istene, akire hallgatott, és aki vezette.

Jézus azt mondja, azért kell imádkozni, mert semmit sem tudsz Nélküle cselekedni. A legapróbb dologban is el kell kérni az Ő segítségét és támogatását.

4. Amikor Jézus a megbocsájtásról beszél, Péter megkérdezi tőle, de hányszor „kell” az én atyámfiaim megbocsájtani, még hétszer is? Jézus azt feleli, nem hétszer, hanem hetvenszer hétszer. Ha nem tudsz megbocsájtani, az is kizáró ok a mennyből. Jézus megtanítja a Miatyánkot a tanítványoknak, és a Miatyánk végén visszatér egy mondatra az imádságban: Ha ti megbocsájtjátok a ti atyátok fiának vétkeit szívetek szerint, akkor nektek is megbocsájt a ti Atyátok. Ha ti nem bocsájtotok meg a ti atyátok fiának szívetek szerint, akkor nektek sem bocsájt meg a ti Atyátok. Vagyis kizárjátok magatokat a mennyből.

Megbocsájtani nem a másik emberért kell, hanem érted, mert a gyűlölet téged mar, téged tesz tönkre, és téged visz a kárhozatba. Gyűlöletben még valahogy le lehet élni az életet, de meghalni nem lehet. Megbocsájtás, megbékélés nélkül meghalni nem lehet. Gyöt-

ródni fogsz, mert nincs feloldozás. Az ige azt mondja, hogy békéljetek meg először az Istennel, ez erőt ad ahhoz, hogy megbékéljete egymással, és aztán lesz erő ahhoz is, hogy ha valakivel már nem tudsz megbékélni, megbékélj magaddal.

5. Az ige azt is mondja, hogy örülnöd „kellene”, hogy a te testvéred hazajött. Fiam, örülnöd kellene, hogy a kisebbik testvéred, aki eltékozolt mindent, elveszett és megtaláltatott, meghalt és feltámadott. Mikor van nagyobb örömünk a magunk megtérésének öröménél? Mikor másokat látunk kijönni az életre.

6. A hatodik, hogy hirdetni „kell” az Ő nevében a megtérést és a bűnök bocsánatát. Hirdetni kell az Ő nevében azt, hogy aki megtér, annak bűnbocsánata van. Az úrvacsora előtti bűnbánati alkalmakon jóval kevesebben vannak, mint ahányan úrvacsorát vesznek, ez azt jelenti, hogy sokaknak kell a bűnbocsánat,

Mert Isten, aki a legfőbb igazság, azt az álnokságot, melyet bennünk mindannyiunkban lát, nem szeretheti. Van tehát mindenünkben valami, ami Isten gyűlöletére méltó. Ennélfogva a mi romlott természetünk s aztán ebből folyó álnok életünk szempontjából bizonyonnyal mindnyájan Isten haragja alatt vagyunk, s a gyeheña kárhozátára születünk. Mivel azonban az Úr nem akarja elveszteni azt, ami bennünk az övé, talál még valamit, amit jósága folytán szerethet. Mert, bár saját vétünk folytán vagyunk bűnösök, mindamellert az ő teremtményei maradunk, s bár a halált magunkra vontuk, ő mégis az életre teremtett minket. Ekképpen tisztán irántunk való ingyenes szeretete indítja őt arra, hogy minket kegyelmébe visszavegyen.

De mivel az igazság és bűn között állandó és engesztelhetetlen harc van, ameddig bűnösök vagyunk, egészen nem vehet magához minket. Ennélfogva, hogy minden visszavonás okát eltörölvén, minket magával teljesen megbékítsen, miután Krisztus halálában megadott az elégtétel, mindazt a bűnt, ami bennünk csak lehet, eltörli, hogy mint igazak és szentek jelenjünk meg az ő színe előtt mi, akik azelőtt tisztátalanok és fertelmesek voltunk. Ezért szeretetével megelőzi és előkészíti az Atya Isten a mi Krisztusban való kiengesztelődésünket. Sőt, mivel ő előbb szeretett, csak aztán engesztel ki önmagával. De mert bennünk mindaddig, míg Krisztus az ő halálával segítségünkre nem jó, marad oly álnokság, mely Isten haragját megérdemli, s amely előtte átkos és kárhózas: Istennel nincs addig szilárd összeköttetésünk, míg Krisztus nem egyesít vele. S ezért ha teljesen bizonyosak akarunk lenni abban, hogy Isten kiengeszteltetett és kegyelmes velünk szemben, egyedül Krisztusra kell szegoznünk elménket és tekintetünket, amint bizonyára egyedül ő általa érzük el, hogy bűneink ne számíttassanak be nekünk, mert be-

számításuk Isten haragját vonja magával.

Ezért mondja Pál (Ef. 1:4), hogy az a szeretet, mellyel minket Isten a világ teremtése előtt szeretett, Krisztusban állott és rá volt alapítva. Mindez nyilvánvaló és a Szentírással megegyező dolog, s azokat a helyeket is igen jól összeegyeztetik, melyekben az van mondva (Ján. 3:16), hogy Isten irántunk való szeretetét abban jelentette ki, hogy egyszülött fiát halálra adta, s hogy mindamellert ellenségünk volt, mielőtt Krisztus halála a kegyelme vissza nem vezérelt (Róm. 5:10). Hogy azonban mind ennek annál nagyobb hitele legyen azoknál, akik a régi egyháznak bizonyosságát kívánják, idézem itt Augustinus egy mondását, mely ugyanezt tanítja:

„Isten szeretete – úgymond – megfoghatatlan és változhatatlan, mert ő nem azóta kezdett minket szeretni, amióta fiának vére által megengeszteltettünk vele, hanem a világ teremtése előtt szeretett minket, hogy egyszülött fiával együtt mi is fiai legyünk már akkor, mielőtt még egyáltalán valamik lettünk volna. Hogy tehát Krisztus halála által megengeszteltettünk, ezt nem úgy kell érteni, mintha a Fiú azért békéltetett volna meg vele, hogy most már szeretni kezdje azokat, kiket eddig gyűlött, hanem azzal békéltünk meg, aki minket már szeretett s kívül a bűn miatt jutottunk ellen-tétbe. Hogy ez így van, azt bizonyítja az apostol. „Isten – úgymond (Róm. 5:8) – hozzánk

való szerelmét ebben mutatta meg, hogy mikor még bűnösök volnánk, a Krisztus mi értünk meghalt”. Szeretettel viseltetett tehát mi irántunk már akkor is, mikor mi még vele ellenségeskedve gonoszságot cselekedtünk. Csodás és isteni módon szeretett tehát minket akkor is, mikor egyúttal gyűlött. Mert gyűlött minket, hogy nem voltunk olyanok, amiknek ő teremtett, minthogy azonban a mi hamisságunk az ő munkáját el nem ronthatta, és ő ismerte mindannyiunkban, hogy mi a mi részünk, gyűlölhette, amit mi cselekedtünk, és szerethette, amit ő cselekedett”. Ezek Augustinus szavai.

(Részlet Kálvin: *Institutio II. könyve XVI. fejezetéből*) ■

KÁLVIN HÁLAADÓ IMÁDSÁGA

Mennyei Atyánk! Hálaadással magasztalunk, hogy újra kiárasztottad reánk, szegény bűnösökre, kegyelmed gazdagságát. Egységre vonzottál szent Fiaddal, a mi Urunk Jézus Krisztussal, akit halálra adtál értünk, és íme, most megtörtetett testének és kiontott vérének eddelével és italával táplálsz minket az örök életre.

Sokasítsd meg e kegyelmet azzal, hogy tégy minket méltókká hozzá; ne engedd, hogy valaha elfeledkezzünk róla, sőt inkább vésd őt mélyen a szívünkbe, és a reá való üdvösséges emlékezéssel vidd tökéletességre a mi hitünket, hogy teremje az a jó cselekedetek gazdag gyümölcseit.

Így áldj meg minket, hogy egész életünk a Te dicsőségedet tükrözze, és felebarátainkat építse, szent Fiad, Jézus Krisztus által, ki veled, Atyánk, és a Szentlélekkel, él és uralkodik örökkön örökké. *Amen*

A „jó tetteink” nem tesznek elfogadhatóvá Isten szemében. Ezek önmagukban lehetnek nagyszerű dolgok, de a bűn problémáját nem tudják megoldani.

Egy alkalommal Jézus nagyon szigorúan beszélt arról, hogy mi tesz valakit alkalmatlanná arra, hogy az ő tanítványa legyen. Három okot említett:

1. „Aki jobban szereti apját, vagy anyját, mint engem, az nem méltó hozzám; aki jobban szereti fiát vagy lányát, mint engem, az nem méltó hozzám.” (Mt 10,37)

Aki jobban szereti a számára legfontosabb embereket vagy önmagát, mint Jézust, az nem lehet a tanítványa. Nem „meggyűlölni” kell őket, hanem átszorolni. Aki Jézus követője lett, annak az életében Ő legyen az első helyen, s mindenki utána következzen!

- fáradt vagyok, most nem a Szentírást olvasom, inkább TV-t nézek;
- nekem a munkám, a kis unokám stb. a legfontosabb;
- ebben a gyógyszerben, orvosban, csontkovácsban jobban bízom, mint bárki (bármilyen) másban;
- ha megnyerném a lottó ötöst, minden más lenne.

2. „Ha valaki nem hordozza a maga keresztjét, és nem jön utánam, az nem lehet az én tanítványom.” (Lk 14,27)

Aki nem hordozza a keresztjét, az sem lehet tanítvány. A kereszt mindig a Krisztusért vállalt lemondás, szenvedés, önmegtagadás. A betegség, rossz szomszéd stb. kellemetlen „tövis”, de nem kereszt. A kereszt az áldozat jelképe. Krisztust követni áldozatvállalást, folyamatos önmegtagadást is jelent. Az érte vállalt gúny, mellőzöttség, a magam kényelméről, hiúságáról való lemondás: keresztthorozás.

Hogyan hordozzuk manapság a keresztünket?

- A **gúnyolódás** előfordul még napjainkban is, családon, baráti társaságon, munkahelyen stb. belül. Sokszor azonban csak mosolyognak a hívő emberen, vagy legyintenek rá, vagy egyszerűen közömbösek.
- A hívő ember **mellőzése**, hátrányos megkülönböztetése – úgy gondolom – ma már nem jellemző. Elmúlt az az idő, amikor egy munkahelyi előrelépés, vagy szociálpolitikai támogatású lakáskiutalás

„Hiszen kegyelemből van üdvösségetek a hit által, és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez; nem cselekedetekert, hogy senki se dicsekedjsek” (Ef 2,8-9)

(igaz, ma már nincs ilyen) hívő ember részére elképzelhetetlen volt.

• A **kényelem** szeretete a mai ember egyik fő jellemvonása. Elmegyek-e rendszeresen istentiszteletre? Még akkor is, ha az négy egymást követő napon van (mint például tavaly karácsonykor)? Ha megtehetem, vállalkok-e szolgálatot (templom, temető takarítás, lekción felolvasás, énekkar stb.)?

• **Bátorság** – kiállás a hit mellett. Munkahelyemen felhív egy testvér, merek neki úgy köszönni: „Áldás, békesség”? Vagy: Ismerősöm vizsgálja előtt „sok szerencsét” vagy „Isten áldjon”-t kívánok? Kiállunk-e Istenünk mellett, amikor épp káromolják az Ő szent nevét? Hívogatunk, bátorítunk másokat a mi Urunk megismerésére? És vannak, akik ma is életüket áldozzák Jézusért...

aki semmit sem tud róla, **de ugyanúgy kívül vagy rajta, mint ők.** Miért? Mert minden emberi és vallásos jó teljesítményhez feltétlenül szükséges a Krisztussal való személyes összetartozás.

3. „...aki közületek nem mond le minden vagyonáról, nem lehet az én tanítványom.” (Lk 14,33)

„Vagyon” az, ami az életünkben Jézus mellé vagy az ő helyére kerülhet. Ami olyan, vagy csaknem olyan fontos lesz, mint ő. Amiben bízunk valaki, ami lefoglalja, betölti, és így visszatartja attól, hogy kövesse Krisztust. **Az erényeink, jótetteink, tehetségünk, képességeink, mind az, ami büszkeséggel tölti el az embert.**

Elfogadom mindezt? Belátom nap, mint nap? Hálát adok érte az Úrnak? Bizony, a válasznál elszomorodom. Olyan jó büszkének lenni a „saját” sikereimre, közben a sok hibámról, vétkeimről megcsöndben hallgatni! Töreksem az alázatra, a háálára. A hála oly könnyű, ha Isten akarata megegyezik az enyémmel. És ha nem...?

A gazdag ifjú jó nevelést kapott, gye- rekkorától kezdve komolyan vette a tízparancsolatot – legalábbis annak egy részét –, ismeri az Írásokat, erkölcsös életet él. **És még sincs üdvössége!** Ne becsüljük le, ha valaki ismeri a Bibliát, igyekszik megtartani a parancsolatokat, szokott imádkozni, és erkölcsösen él! Az Ige azonban arra figyelmeztet, hogy ez kevés az üdvösséghez. „... nem vagy messze az Isten országától.” Közelebb vagy hozzá, mint

KI NEKEM JÉZUS?

Úr, vagy csak mester? Csak hallgatni szoktam Őt, vagy teszem is **azonnal**, amit mond?

Engedelmesség nélkül csak ítélet lesz rajtunk mindaz, amit tudunk róla.

Ezek súlyos gondolatok. Igen, sokszor hallgatom, olvasom az Igét, szépen is tudok beszélni róla. De teszem is azonnal, amire indít? Csak „igyekszem” tenni, és az „azonnal”-al is baj van. Különösen áll ez, ha Isten mást akar, mint amit én.

A fentiek alapján elgondolkodom: megtért ember vagyok? Fogok-e üdvözülni?

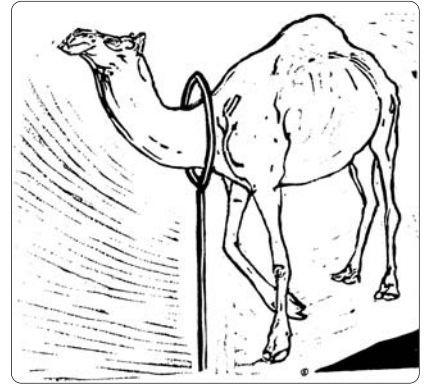
Választ erre majd csak az Úr előtt kapok, de reményem már most van. Isten bocsánatát nem tudjuk sehogyan sem kiérdemelni vagy megszolgálni. És pontosan ez a **KEGYELEM**: Isten úgy bánik velünk, ahogyan azt egyszerűen nem érdemeljük meg.

Drága Istenem, mennyei Édesatyám, Jézus Krisztus által. Köszönöm Neked, hogy Te mindig szólsz hozzám. Kérlek, bocsásd meg, ha én ezt nem mindig hallom, vagy nem akarom hallani. Kérlek, bocsásd meg gyengeségeimet, kételyeimet, vétkeimet. Köszönöm, hogy ezekkel szembesítesz, és hogy tart még a kegyelmi időszak, és van lehetőségem Téged, és a Te velem kapcsolatos céljaidat egyre jobban megismerni. Köszönöm a Te atyai szeretetedet, amely bűnös létemre sem hagyott el soha.

Legyen áldott a Te szent neved, örökkön örökké! Ámen!

Róna Péter

„Könnyebb a tevének a tű fokán átmenni, hogynem a gazdagnak az Isten országába bejutni.” (Márk 10:25)

Ijesztő ez a kép, mi a baj a gazdagsággal? Tudjuk, hogy a gazdagság bálványozása a baj. Mégis kelt bennünk némi szorongást, hogy hol a határ?

Minden társadalomban van egy norma (mondjuk átlag életszínvonalnak), amit mi is szeretnénk elérni. A fenntartható fejlődés bővületében egyre feljebb kerül ez a mérce. A modern társadalmakban egyre több anyagi eszközzel kell rendelkezni, hogy a társadalom elvárásai szerint éljünk. Kell többszobás, összkomfortos ház, autó, minden alkalomra megfelelő ruhatár, informatikai eszközök stb. Kellenek még szellemi természetű javak, mint iskolázottság, nyelvek ismerete, kapcsolati tőke. A legfontosabb pedig mindehhez a pénz. Pénz kell, hogy pénzt keressünk. Jó esetben a szülők anyagi bázisán indulunk el, és később nekünk kell a gyerekeink jövőjét egyengetni.

Talán rossz úton járunk? Ha belegondolunk, Jézus Krisztusnak szinte semmije sem volt ezek közül, illetve mire a keresztfára jutott, teljességgel nincstelen lett. Az ő életprogramja (elhívása az Atyától) nem ez volt. Ő magára vette minden bűnünket, a bűneink következtében ránk szálló átkokat ő viselte el helyettünk. Íme az átok: „Szolgálod majd a te ellenségeidet, akiket rád bocsát az Úr, éhen és szomjan, mezítelen és mindennek szűkiben; és vasigát vet a te nyakadra, míglen elpusztít téged.” (V.Mózes 28:48) Jézus éhezett, szomjazott a keresztfán, mezítelen volt, és még saját sírhellyel sem rendelkezett. Be kellett teljesednie rajta minden átkunknak, a szegénység átkának is, hogy mi áldottak lehessünk általa...

„Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztusnak jótéteményét, hogy gazdag lévén, szegénnyé lett éretetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok.” (II.Kor. 8:9) Valóban meggazdagodtunk? Szabadok vagyunk a bővülködésre! Nem a szüleink segítségén, sem a saját tehetségünkön múlik tehát az anyagi helyzetünk, és még kevésbé ezeken

múlik a bővülködésünk, hanem „Az Úrnak áldása, az gazdagít meg, és azzal semmi nem szerez bántást.” (Péld. 10:22) A törvény betartása maga után vonja az áldást, de mivel képtelenek vagyunk a törvényt betölteni, így minden áldás csak Jézus Krisztusban, kegyelem által érhető el. „Hanem keressétek először Istennek országát, és az ő igazságát; és ezek mind megadottnak néktek.” (Máté 6:33) Itt ismét a dialektika törvénye érvényesül, Isten országa már a miénk, mégis keresni kell azt. Fokozatosan tudjuk birtokba venni ezt az országot.

Miben is vagyunk gazdagok? Ha csak jó sok pénzünk, egészségünk, szép családjunk, megfelelő pozícióknak van, még mindig mi vagyunk a szegények. „Mivel ezt mondod: Gazdag vagyok, és meggazdagodtam és semmire nincs szükségem; és nem tudod, hogy te vagy a nyomorult és a nyavalyás és szegény és vak és mezítelen.” (Jel. 3:17) Pál apostol azt mondja: „Aki pedig dicsekszik, az Úrban dicsekedjék.” Isten szemében nincs más szent és igaz, csak az Ő Fia, Jézus Krisztus. Amilyen mértékben befogadtam Jézus Krisztust, annyi az én gazdagságom, értékem.

Melyek azok az örök, mennyei kincsek, amelyeket az Úr önmagával együtt már most nekünk adott? A KINCS, maga Jézus Krisztus, akiben vannak a mi kincseink. Az örök életünk, békességünk, bölcsességünk, örömmünk, a gonosz hatalma feletti uralmunk, a mindenre kiterjedő erőnk, gyógyulásunk – minden áldásunk. Ha valaki rátalál a szántóföldön, elmegy, eladja mindenét és megveszi azt a földdarabot. Ha valóban minden vélt gazdagságunkat odaadjuk a kegyelemért, akkor lesz az a miénk. Ez elég radikális döntés. Van-e Jézus Krisztusnak és az ő kegyelmének akkora értéke a szemünkben, hogy érte mindent veszni hagyjunk? Mert csak ekkor nyerjük meg azt, ami valóban érték.

Testvérek, micsoda öröm kicsomagolni ezt a mennyei KINCS-et! (Vagyis megismerni Jézus Krisztust!) A földi ajándékokról néha kiderül, hogy csak bővli. A mi Istenünk viszont elképzelhetetlenül gazdag Isten: „Az Isten pedig hatalmas arra, hogy rátok árássza minden kegyelmét; hogy mindenben, mindenkor teljes elégségek lévén, minden jótéteményre bőségben legyetek” (II.Kor. 9:8) Éppen ezért „Ha Isten fensége, kegyelme és hatalma nem ábrázolódik ki bennünk úgy, hogy tudatában sem vagyunk annak, akkor felelőssé tesz minket ezért” (idézet Chambers: Krisztus mindenek felett c. könyvéből.) Bűn

tehát a nincseinkkel védekezni, ez hamis alázatosság, amivel csak a hitetlenségünket palástoljuk. Bűn bizonytalanságban lenni az üdvösségünk felől, mert azért halt meg Jézus Krisztus, hogy nekünk örök életünk legyen. Ha ezt nem hisszük el, az hitetlenség, és még nem a miénk a megváltás. Ugyanígy, minden engedetlenség, hitetlenség Isten szava iránt megfoszt bennünket az ahhoz kapcsolódó ígéret áldásától. Így maradunk szegények Jézusban.

Ha viszont él bennünk a Krisztus (Pál apostolhoz hasonlóan), akkor az a törekvés kell jellemezzen, hogy az Ő élete minél teljesebben kibontakozzon bennünk. Minden, ahogyan Ő élt és cselekedett megvan-e bennünk is? Ő ezt mondja: „Bizony, bizony mondom néktek: Aki hisz én bennem, az is cselekszi majd azokat a cselekedeteket, amelyeket én cselekszem; és nagyobbakat is cselekszik azoknál; mert én az én Atyámhoz megyek.” (Ján. 14:12) Láthatjuk, nem kevesebbről beszél, hanem még többről is! Ahhoz, hogy Isten természetfeletti hatalma, akarata bennünk és rajtunk keresztül is megvalósuljon, hinni kell benne. Tudniillik, hogy Krisztusban hatalmat kaptunk. „Azokat pedig, akik hisznek, ilyen jelek követik: az én nevében ördögöket űznek; új nyelveken szólnak. Kígyókat vesznek föl; és ha valami halálos isznak, meg nem árt nekik: betegekre vetik kezeiket, és meggyógyulnak.” (Márk 16:17-8) Volt olyan emberi közösség, ahol tagadták az Ő mennyei hatalmát. „Nem is tón ott sok csodát, az ő hitetlenségök miatt.” (Máté 13:58)

Arra van elhívásunk, hogy **isteni természet részesei legyünk!** Merni kell ezt kimondani, és komolyan is kell venni! Sok-sok botlással, eleséssel jutunk el odáig, de ez a célunk. „Mivelhogy az ő isteni ereje mindenre megajándékozott minket, ami az életre és kegyességre való, Annak megismerése által, aki minket a saját dicsőségével és hatalmával elhívott; Amelyek által igen nagy és becses ígérettel ajándékozott meg bennünket; hogy azok által **isteni természet részeseivé legyetek**, kikerülvén a romlottságot, amely a kívánságban van e világon.” (II.Pt. 1:3-4) Jézus Krisztus békebirodalmában miben áll majd az emberek gazdagsága? Íme: „És békés lesz a te időd, gazdag boldogságban, bölcseségben és tudományban; az Úr félelme lesz kincse.” (Ézs. 33:6) Pál apostol ezt tanácsolja a kolossébelieknek: „A Krisztusnak beszéde lakozzék ti bennetek gazdagon, minden bölcsességben” (Kol. 3:16).

Jézus Krisztusban szabadok lehetünk az anyagiaktól. Az igazi gazdagság ez a szabadság. Pál tudott anyagi téren bővítködni is és szűkölködni is, mivel az Úr félelme volt az első helyen nála, ahogy Mózesnél is. „Hit által tiltakozott Mózes, midőn felnövekedett, hogy a Faraó leánya fiának mondják, Inkább válasszván az Isten népével való együttnyomorgást, mint a bűnnek ideig-óráig való gyönyörűségét; Egyiptom kincseinél nagyobb gazdagságnak tartván Krisztus gyalázatát, mert a megjutalmazásra tekintett.” (Zsid. 11:25) Boldogok vagyunk, ha már tapasztaltuk, hogy Krisztus gyalázata is gazdagság!

Isten minden ígéretének a beteljesedése el is kell kezdődjön rajtunk, hiszen Isten királyi uralma egyszerre jelenvaló és eljövendő. Az úri imádságban azt kérjük, hogy „...legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is.” Vagyis a menny időfeletti valóságában minden készen van, de itt a földön, az idő korlátai között kell megvalósulni Isten akaratának.

„A kik egyszer megvilágosítottak, megízlelvén a mennyei ajándékot, és részeseivé lettek a Szent Léleknek, és megízlelték az Istennek jó beszédét és a jövődő világnak erőt...” (Zsid. 6:5). (Megízlelni = enni egy keveset.) Nem sok értelme lenne, ha csak elméleti tudásunk lenne mindarról a gazdagságról, amely Jézus Krisztusban elérhető számunkra. Mindez már most megízlelhető. Az örök élet, a krisztusi békesség, a Sátán fölötti uralom, és az I.Kor. 12 ajándékai is, a mi mennyei gazdagságunk kincsei a jelenben. Ha hiszünk az Úr szavának, ezzel megvalósul a hitünk, dicsőséget szerzünk az Úrnak, és teljes mennyei gazdagságra jutunk. Így legyen!

Haranginé Csuta Anna

TEVE VAGY KÖTÉL?

A bibliai héber nyelv rendkívül gazdag szójátékokban, különféle nyelvi leleményekben. Nincs ez másként az Újszövetségben sem.

Néha a játékoság „áttör” a görög szövegben is, például amikor Jézus az Isten királyságáról (héberül így hangzik: *mesál hammemsálá*) szóló példázatait mondja: „*Ímé kiment a magvető vetni*” – kezdi az első példázatot (Károli Gáspár fordításában), amely a görögben így hangzik: *szpeirón szpeirai szporon*, azaz: „a vető vetőmagot vetett”. Jézus így feddi a farizeusokat: „*Vák vezérek, akik megszűritek a szűnyogot, a tevét pedig elnyelitek!*” Mennyivel viccesebben hangozhatott mindez arámiul, ahol az egymáshoz hangalakilag rendkívül közel álló *gamla* „tevét”, a *qamla* pedig „szűnyogot” jelentett. Vagy egy másik jól ismert példázat:

„*Miért nézed a szálkát, amely a te atyádfia szemében van, a gerendát pedig, amely a te szemedben van, nem veszed észre?*” Az még csak rendben lenne, hogy az ember szemébe szálka kerül, no de hogy kerül oda a gerenda? A válasz egyszerű: arámi nyelven a „szem” és a „kút” ugyanazzal a szóval van kifejezve (*ajin*). Így hát Jézus példabeszéde egyszerre utalt mindkét értelemre: a testvér kútjában lévő szalmaszálla és gerendára valóságos értelemben, illetve a személyiségében (a szem a test lámpása!) fellelhető hibákra átvitt értelemben.

Előfordul olyan eset is, amikor a görög fordítás egyszerűen elfedi, illetve szándékosan homályban hagyja a szöveg valódi értelmét, amely csak akkor tárul fel a magyarázó előtt, ha azt visszafordítja arámira. Márk evangéliumában fordul elő az a történet, amelyben a húsvéti vacsorára helyet kereső Jézus meghagyja tanítványainak, hogy menjenek be a városba, ahol „egy ember jó előtökbe, aki egy korsó vizet visz. Kövessétek őt. És ahová bemegy, mondjátok meg a házigazdának: a Mester kérdi: hol van az a szállás, ahol megesez az én tanítványaimmal a húsvéti bárányt?” A rejtélyes mondat valódi értelme akkor tárul fel, ha tudjuk, hogy a férfi arámiul *mar*, a korsó pedig *kosz*, a „korsós férfi” tehát nem más, mint az evangélium szerzője: Markosz.

Sokkal nagyobb értelmezési problémát okoz egy másik közismert „tevés” példázat: „*Könnyebb a tevének a tű fokán átmenni, hogynem a gazdagnak az Isten országába be-*

jutni.” A keresztyén igehirdetők az elmúlt századokban változatos módszerekkel próbálták megmagyarázni, hogy mi köze a tevének a „tű fokához”, ahhoz a picinyke lyukhoz, amelybe a cémát szokás fűzni. A legismertebb ilyen magyarázat szerint Jeruzsálemnek volt egy „Tűfok” nevű kapuja, amelyen keresztül mindössze egyetlen gyalogos – teher nélkül – volt képes magát átpréselni. Ezzel a tetszetős magyarázattal csak egy a gond: Jeruzsálemnek soha nem volt ilyen kapuja. Ehelyett értelmesebbné tűnik az a megoldás, amely azzal magyarázza a példázat eredetét, hogy az arámiában a *gamla* nemcsak tevét, hanem kötelet is jelentett. Így a mondás eredetileg így hangzott: „*Könnyebb a kötélnak a tű fokán átmenni, hogynem a gazdagnak az Isten országába bejutni.*” Ezt a verziót Máté evangéliumának IV. századi szír fordítása is alátámasztja.

Ugyancsak az arámi eredeti félreértése vezethetett oda, hogy Máté és Lukács így adja vissza Jézus „sópéldázatát”: „*Ti vagytok a föld sói. Ha azonban a só megbolondul, mivel sózzák meg? Semmire sem jó már, hacsak arra nem, hogy kihajítsák és megtapossák az emberek.*” Károli Gáspár tudatosan fordította a „megbolondul” szó helyett a „megízetlenül”-t, mivel – teljes joggal – úgy vélte, hogy a só nem képes megbolondulni. Csakhogy a görögben álló *móranthé* ige nem jelent „megízetlenül”-t. Akkor hát mi a megoldás? Egy talmudi idézet nyomán – amely Jézusnak ezt a példázatát visszahangozza – arra gondolhatunk, hogy Jézus eredeti mondasában az arámi *szeri* (megromlik, megbűzhödik, megrohadt) ige szerepelt. Ennek pontos görög fordítása pedig a *marainó* (elenyészik, elműlik, elfonnyad, megromlik, elrohadt) szó, amely mindössze egyetlen betűvel tér el a két-

séges *mórainótól*. A mondást eredetileg így hangozhatott: „*ha azonban a só megrohadt*” – vagyis Jézus nem a só ízének, hanem tartósító erejének elvesztésére utalt, amely a korabeli hallgatóság fülében az Istenrel kötött szövetséget (*berit melach*) idézte fel: „*Mindegy te ételáldozatotad pedig sózd meg sóval, és a te ételáldozatodból soha el ne maradjon a te Istened szövetségének sója...*” (III.Móz. 2:13).

(Részlet Grüll Tibor: *Ferdítések és fordítások a Bibliában c. írásából*)

KI FONTOS ISTENNEK?

**CSERE MÁTYÁS budakalászi református
lelkipásztor evangélizációja Csobánkán
2015. november 23 – 27.**

4. EGY MONDAT AZ ÜDVÖSSÉGRŐL 2015. november 26.

Textus: ApCsel 16,19-34

Ma egy olyan emberről szól Isten Igéje, aki soha nem gondolta volna, hogy egy gyülekezet tagja lesz, ám mégis így alakult. A börtönőr története is ahhoz a nagy munkához kapcsolódik, amit Filippi városában kezdett végezni az Úr Jézus Krisztus. Itt van előttünk egy veterán római katona, valószínűleg már nyugdíjas korú, aki minden bizonnyal két lábbal a földön álló komoly férfiember, akinek semmi köze a hithez. De Jézus Krisztusnak mégis fontos ez az ember. Ugyanúgy, mint Lídia, ugyanúgy, mint a szerencsétlen rabszolgány, vagy mint bárki más, akit majd a gyülekezetébe épít.

Jézus nem várja el, hogy ez az ember oda-
jöjjön Lídia házába, hanem megkeresi őt, ott ahol van. Mivel börtönparancsnok – a börtönben. Ahhoz azonban, hogy Jézus megkeresse a börtönben, oda kell küldenie a szolgáit. Nem úgy, ahogy a református lelkészek ma be-
mehetnek a börtönbe missziót végezni, hanem úgy, hogy Jézus Krisztus szolgáit, Pált és Szilászt börtönbe zárják. Az ő sorsukon keresztül is világosan látjuk, hogy a szabadulásnak, a szabadításnak nagy ára van. Meg kell fizetni az árát.

Ének a börtönben

Mi szinte csak vallásos értelemben ismerjük ezt a szót: megváltó. De gondoljunk az eredeti hétköznapi értelmére: Valaki odamegy a rabszolgapiacra, és megvásárol egy embert. Kifizeti az árát, és azt mondja, hogy mostantól fogva ez a rabszolga tulajdonjog szerint az enyém. A megváltója lett azzal, hogy fizetett érte. Amikor Jób a barátaival vitatkozva nyomorúságában, betegségében azt mondja, hogy tudom, él az én mennyei megváltóm, és ott lesz az én porom fölött, ha majd a testem elpusztul, és tudom, hogy Ő megtart engem, új testet teremt nekem, akkor Jób azt fogalmazza meg, hogy az Isten számomra olyan, mint a megváltó. Nem remélhetek már semmit itt a földön, a testem megbetegszik és leépül, a számomra kedves dolgokat elvesztem, még a barátaim is ellenem fordulnak, de maradt egy megváltóm, és Ő engem meg fog szabadítani. Az elképzelhetetlenül fölül is. Ez jelenik meg újból és újból az Ószövetségben, mint ígéret, mint Istentől fakadó reménység a számunkra, és így mutatkozik be Jézus, amikor meg-

érkezik. „Azért jöttem, hogy megmentsem az elveszettet.” Megváltónkká lett.

Amikor Jézus szolgálja az Ő nevében hirdetik a megváltást, a szabadulást, néha rögtön meg kell mutatni ebből valamit. Pál kimond egy győzelmes, hatalmas ígét: Légy szabad! – és a rabszolgány azonnal tiszta tekintettel néz rájuk. Elengedte őt a Sátán. Jézus erősebb, de valaki megfizeti az árát. Mi tudjuk, hogy ki: az Úr Jézus Krisztus fizette meg a kereszten.

A mai történet is megmutat valamit a megváltásból. Pálra rázúdul a város gyűlölete, indulata. Hamis vádak alapján odarán-

gatják őket az előljáróság elé: „Ezek az emberek fölforgatják a városunkat! Olyan dolgokat hirdetnek, amiket nekünk nem szabad átvennünk.” Sokan felzúdulnak ellenük. Meggyőzik az előljáróságot, azok pedig elítélik őket anélkül, hogy valódi tárgyalás, megalapozott vád, használható bármilyen jogi tényállás lenne velük szemben, egyszerűen azért, mert az indulat most ellenük irányul.

Miután a nyilvánosság előtt alaposan megverték, a börtönbe vetik őket, majd tanácskoznak az ügyükben. Addig is kalodába zárják őket. Hogyha láttunk már múzeumban ilyen kalodát, belegondolhattunk abba, hogy vajon mi hány percet vagy órát bírának ki benne. Félelmetes elképzelnünk, miben volt részük Páléknak azon az éjszakán. Az ember a hideg kövön valamilyen torz testhelyzetben ül, a lába, a bokája és a csuklója ugyanoda szorítva, egymáshoz közel, és már néhány perc után is iszonyatosan fáj tőle az ember gerince, aztán az összes ízülete, majd gyakorlatilag az egész teste. Így töltik azt az éjszakát.

Döbbenetes, de azt olvassuk, hogy Pál és Szilász éjfél tájban énekkel magasztalta az Istent. Nem tudom, eszembe jutna-e énekelni egy vaksötét börtönben egy ilyen kalodába zárva. Ők sem ezzel kezdték. Lehet, hogy

először azon töprengtek magukban, hogy „Tettünk valami rosszat? Megbántottunk valakit? Miért haragszik ránk az egész város? És miért hitték el ezeket az aljas vádakokat az előljárók? És egyáltalán hogyan fogjuk folytatni a munkánkat, hogyha így fogadnak már az első városban, ahol megálltunk? Tényleg ezt akarta Jézus? Uram, iszonyatosan fáj a hátam!” Lehet, hogy imádság lett ezekből a gondolatokból. „De hát, Uram, Neked is fáj a hátad! Neked is fáj az átszegezett kezed és lábad a kereszten! Akkor közel vagyunk Hozzád? Akkor megerősödhetünk abban, hogy Te küldtél ide? Tényleg, Uram, Téged hogy gúnyoltak! Ha valakit igazságtalanul vádoltak, akkor az Te voltál! Urunk, köszönjük, hogy itt közel lehetünk Hozzád!” És valahogy így folytathatt tovább bennük az imádság.

Aztán egyszer csak gondolnak egyet, és elkezdnek énekelni. Ezt nem lehet csinálni. Ezt nem lehet megjátszani. Nincs az a képzet, vallásos kegyes keresztyén, aki azért énekelne egy ilyen helyzetben, mert a jó hívó így csinálja, vagy ezt várja el bárki is. Ez csak legbelülről jöhet. Pál és Szilász a kalodába nyomorított helyzetben, a börtön kövén, egy nagy vesszőzés után énekkel dicsőít, magasztalja az Istent. Testvérek, milyen fantasztikus Jézus Krisztus ereje bennünk! Ahogy Pál ezt később le is írja az egyik levelében. Milyen végtelen az Ő hatalma rajtunk, hívőkön! A foglyok döbbenet, először csodálkozva, hűledezve, talán először gúnyosan, de aztán kegyes csak elcsendesedve hegyezik a fülsüket. Elkezdnek figyelni a szövegére is, és hallgatják, kicsoda Jézus Krisztus. És akkor következik a csoda.

A csoda – Szentől szemben Jézus Krisztussal

De most nézzük meg ezt a történetet egy másik nézőpontból is: Mi történik a börtönőrben? Ott látjuk őt először, ahol átveszi a foglyokat. Kötelességtudó katonaember, mivel hallotta, hogy ezek milyen fontos foglyok, mindent megtesz parancs szerint: a legelső börtönbe, a legnagyobb őrizettel, kalodába zárva helyezi el őket. Talán már a délutáni csődületről is tudomása volt, tudta, hogy megverték őket nyilvánosan, és tudta azt is, hogy a lesgigorúbb büntetést kérték rájuk. Aztán megrendülnek a börtön alapjai, falai, mindenkiről lehullnak a bilincsek, és kinyílnak az ajtók. Isten keze van abban a földrengésben. A parancsnok csak annyit észlel, hogy lehetővé vált a szökés, a nagy

sötétben már nyilván minden rab megszökött, és mint rendes római katonaeMBER, neveltetésének megfelelően pillanatokon belül végigcikázik a gondolatain: „Én vagyok a felelős a rabokért, az étellel felelek értük, és holnap nem tudok velük elszámolni. Nincs értelme tovább az életnek. Oda a becsületem, a legegyszerűbb gyorsan végezni magammal.”

Más nyelven fogalmazva ugyanezt: ez az ember élete krízisét éli át. Igyekezett megfelelni a feladatkörének, de zsákutcába jutott. Azt hiszem, sokan beszámolhatnánk arról, hogy saját életünkben egyszer, vagy többször eljutottunk erre a pontra: zsákutcában vagyok. Amit saját magamról gondoltam, amit teljesíteni akartam, amit mindenki elvárt tőlem, leginkább én magam, látom, hogy a saját erőmből nem megy. Arra kaptam a földi életet Istentől, hogy építsek, de sokszor a legjobb szándékkal is csak rombolni sikerül. Ami értékes, ami tehetség, ami lehetőség volt bennem, ó, Uram, mennyi mindent elpazaroltam már! Elfolytak az évek, megmérgeztem fontos kapcsolataimat, megbántottam embereket, sokszor csak utólag jöttem rá, mit csináltam. Ilyen gondolatokkal van úgy, hogy eljutunk szinte a végsőkhöz: Egyáltalán mi értelme ennek a küszködésnek? Az őszintébbek még azt is elismerik, én hiába próbálom megfeszíteni az erőmet, és elhatározni, hogy mátol minden másképp lesz, az lehet, hogy tart egy hétig, vagy kettőig, de ahogy Münchhausen báró nem tudja saját hajánál fogva kihúzni magát a mocsárból, úgy én sem tudom magamat kihúzni életem kudarcából, bűnéből.

Úgy gondolom, hogy ez az ember nem gondolkodott ilyen sokáig, csak átvillant rajta ebből valami. Kihúzta a kardját, hogy római katonamódjára véget vessen az életének. És akkor rákiált Pál: „Várj! Ne tégy magadban kárt! Mindannyian itt vagyunk.” A börtönparancsnok feleszmél. Mintha álmodna. Mindannyian itt vannak? Rohan a fáklyával és nézi, tényleg, az összes bűnöző ott van a helyen. Pedig nemcsak Pál és Szilász kezéről estek le a bilincsek. Az ige azt írja, hogy mindenkiről. Ez hogy lehet? Csoda a börtönben. Az egyik csoda a földrengés, de sokkal nagyobb csoda az, hogy mindannyian ott voltak. Amit azok a rabok ezen az éjszakán láttak és átéltek, az nagyobb hatalom volt bármilyen földi hatalomnál. Valamilyen titokzatos erő ott tartja ezeket a rabokat Pál és Szilász körül, és nem a szökésre gondolnak. Jézus Krisztus jelenlétét érezték meg Pál és Szilász viselkedésében, személyében. Nem tudom, hogy lehet, de tény, hogy mindannyian ott voltak.

A börtönparancsnok ezt egy pillanat alatt fölméri, és már le is dobja a kezéből a kardot. Már nem akar végezni magával. Szemben áll valakivel, akiről semmit sem tudott, aki hatalmas, akit elképzelni sem próbált meg soha. Szemben áll Jézus Krisztussal.

Ajándékba kapni Krisztust

Beszéltem arról, hogy mi történik Pállal és Szilásszal, beszéltem arról, hogy mi történt a börtönparancsnokban, de szeretnék rámutatni, hogy mi történik a háttérben. Mert itt maga Jézus Krisztus mutatkozott be neki.

Az első, ami Jézusra mutat ebből a szövegből: Pál és Szilász miért is kerül ide? Ők

megszabadítottak valakit, jót tettek valakivel. Jézus hogyan élte végig földi életét, küldetését? „Szertejárt jót tévén.” Csak jót tett. Türelmesen végigéli a sorsunkat, gyötrelmes földi életünket, a hideget, az éhséget, a kiszolgáltatottságot, és közben szertejárt jót tenni mindenkivel. Először is ezt a tulajdonságát szeretné Jézus megmutatni azon az estén a raboknak és a parancsnoknak az ő két szolgáján keresztül. De ezek nem Pál és Szilász, hanem Jézus tulajdonságai.

Aztán a második: ahogyan szenvednek. Abban valami kicsi, valami töredékes megmutatkozik abból, ahogyan Jézus szenvedett. Így írják a próféták is, az evangélisták is: mint a bárány, amelyik a mészárszéken nem nyitja meg a száját. Nem tiltakozik, nem vagdalkozik, alázasatosan megy, és engedi magát. Gondoljunk arra a jelenetre, amelyet leír az evangélista: Az Úr Jézus fejébe nyomják a töviskoronát, nádszállal verik a fejét, köpdösik, nádszálat adnak a kezébe, azt mondják: „Ez a te jogarod, nesze!” Mi kellene ahhoz, hogy legalább ezt az egyet a sok megaláztatásból elutasítsa? Egy picit mozdulat. Kinyitni a keze két ujját és elengedni azt a nádszálat. De nem nyitja ki, fogja. Azért, mert elvállalta értünk az igazságtalan szenvedést, a megaláztatást.

Az Úr Jézus halálát végignévezve ennek a börtönőrnek egy korábbi kollegája, a római százados annyit állapított meg, hogy „Bizony, ez az ember Isten Fia volt”. Mert így ember nem szenved. Mert így a legszentebbek sem tűrik a büntetést. Ő egészen más. Ő Istent dicsőíti még a kereszten is. Ő a megfeszítőiért imádkozik. És ebből valami egészen kicsit megmutathat Pál és Szilász. Nem ők csinálják, az Úr Jézus van jelen bennük.

Testvérek, hogyha én otthon egy igazságtalan vitában alázasatos tudok maradni, pedig nekem lenne igazam és verhetném az asztalt, ha tudok szeretetteljes maradni, pedig az a másik nem szeretettel közeledett, hogyha ilyen csodák megtörténhetnek velünk, ott az Úr Jézus Krisztus van jelen. Jézus Krisztus volt jelen ebben a börtönben is. Ő mutatta meg magát. És amikor ennek az embernek az élete krízisbe kerül, összeáll a kép benne, mint a mozaik darabkái: Nem tudom teljesíteni a kötelességemet, nem tudok úgy élni, ahogy a saját képem magamról megkövetelné. Nem vagyok senki, nem tudom az életemet így folytatni – akkor Jézus megengedi, hogy ez az ember szembekerüljön a saját határával, mélységeivel, bűnével, méghozzá azért, hogy utána úgy nézhessen rá, mint szabadítottjára.

Sok év óta ismerem egy lelkipásztort, aki elmesélte a fiatalkorát. Jó családból, ígéretes tehetséggel, szerető légkörből indult, de valahogy mindig többet keresett. Valahogy nem elégítette ki a lelki éhségét, szomjúságát az, amit maga körül tapasztalt. Kereste a saját útját,

célját, de nem talált megnyugtató válaszokat. Csavargó lett, egészen lezúllott és az öngyilkosság határára sodródott. Ebben az állapotban érte utol az a réges-régi gondolat, emlékfoszlány, amit gyermekkorában hallott arról, hogy Jézus még az ilyeneket is szereti. Az Úr Jézus Krisztus odament a leprásokhoz, kellettek Neki a vámszedők, a bűnösök, a lecsúszott életűek, a kudarcot vallottak. Félve, remegve bekopogtatott egy ismeretlen lelkeszi hivatalba, és kiöntötte a szívét. Utána az Úr Jézus megtalálta és fölemelte őt.

Hogyan zajlik ez? Testvérek, nem úgy, hogy jön a mi Urunk és a fejünkre olvassa a bűneinket. Én az evangéliumokban nem látom azt, hogy bement volna a vámszedőkhöz azt mondani, hogy szégyelljétek magatokat! Zsaroltok, loptok, becstelenség vagytok, tessék ezt abbahagyni és nagyon gyorsan változtatni. Az Úr Jézus nem így tett. Odament az Ő szeretetével. Hozott valami ajándékot. Zákusnak azt mondja: „Gyere le, mert ma a te házában kell vacsoráznom”. Még sose találkoztak, de Ő ismeri. Ismeri ezt az embert, akit mindenki megvet, akitől mindenki fél a városban. Háza tisztátalan ház, rendes zsidó hívó be sem teszi oda a lábát, Jézus Krisztus azonban bemegy oda, mert Ő a szeretetét hozza. Nem kell győzködni, nem kell erkölcsi tanítást mondani neki, Zákus magától, ennek a szeretetnek a melegétől fordul meg. És ugyanígy ment oda még szolgálata első heiteiben Péterhez, egy hatalmas halászsákmányt ajándékozva, és amikor Péter ezt megérti, akkor leborul: „Menj el tőlem, mert bűnös ember vagyok, Uram!” De az Úr Jézusnak eszébe sincs elmenni. És sorolhatnánk a példákat. Az életünk kríziseiben Ő megmutatja a szentségét, a jóságát, ajándékul adja Önmagát, és az Isten jósága téged megtérésre ösztönöz. Az Isten jósága! Nem a haragja, a fenyegetése, hanem az Ő jósága megtérésre, visszatérésre ösztönöz.

Pontosan ez történt ezzel a pogány katonaeMBERrel. Mint egy kirakós darabjai, összeállt a fejében, kik ezek a szelíd, furcsa, távolról jött idegenek. Valami láthatatlan Istenséget hirdettek a városban, valami Jézust, aki meghalt, állítólag mindannyiunk bűnéért. Micsoda badarság – gondolhatta először. De aztán kezdte figyelni őket a szeme sarkából. Ezek zokszó nélkül tűrik az igazságtalan szenvedést, büntetést. Pillanatokon belül felmérhette, hogy nem tettek semmi rosszat. Aztán talán hallotta őket este énekelni. Legvégül pedig látja a csodát, ott vannak a rabok. Csak így érthető az a különös mondat a pogány ember szájából: „Uram, mit kell cselekednem, hogy üdvözüljek?” Vagyis mit kell tennem, hogy megmeneküljek? Ez az ember fél órával azelőtt még álmában sem gondolta volna, hogy szüksége van megmenekülésre. És most összeállt a fejében. Igen, mert hogyha én egyszer igazán az Úr Jézus fényébe kerülök, akkor ez az egy kérdés lesz fontos: Mit kell cselekednem, hogy megmeneküljek? Látom, hogy ki Ő: sugárzó tisztaság, jóság, szentség; és látom mellette magamat, hogy ki vagyok én: elveszett bűnös. Lehetséges, hogy én megmeneküljek? És ott szükség van egyetlen jól célzott mondatra, mert ez az ember még mindig az öngyilkosság szélén van.

SPITTA FÜLÖP* TE ÉS A HÁZADNÉPE

Ó boldog ház, mely befogadott Téged,
Lelkek igaz barátja: Úr Jézus Krisztusunk.
Ahol minden érkező vendég között is
Te vagy a legdrágább, a legkedvesebb, Urunk.
Ahol mindenki szíve feléd dobban
És minden szem örömmel Rád tekint;
Ahol mindenki parancsodat kérdi
És mindenki intésedet lesi.

Ó boldog ház, ahol férfi és asszony: egyek,
Szeretetedben járnak, egy szellemben élnek,
Mert mindketten egy Üdvözítőre letek Benned,
Egyképp gondolkoznak és egymásra néznek,
Ahol a ketten-egyek úgy fonódnak Rád,
Mint szőlőtőre a venyigeszár,
Szerettedben, bánatban, örömben, bajban,
Minden jó és minden rossz napokban.

Ó boldog ház, ahol az ima karjába
Helyezik a kedves kis gyermekeket
És úgy viszik Elédbe, gyermekek Barátja,
Aki többet adsz nekik, mint anyai szeretetet.
Ahol lábaddal örömmel üldögélnek
És hallgatják édes beszédedet,
Csacsogó hangjukon Téged dicsérnek,
Üdvözítőnk, az egész ház – áldja örömdöt.

Ó boldog ház, ahol szolga és szolgáló
Ismernek Téged és Rád tekintenek, hogy
Munka közben szorgalmukat megáldó
Drága akaratom szerint legyenek mindened.
Mint szolgálid, házadhoz tartozók
Alázatra készen, szabadon szeretnek Téged.
Ők fáradhatatlan munkával adakozók,
Hogy lehessenek az apró dolgokban is
hűséges néped.

Ó boldog ház, ahol örömet osztasz,
Ahol az öröm sem felejt el Téged Magad.
Ó boldog ház, ahol sebeket Te gyógyítasz,
Mindenki orvosa és vigasza Te vagy.
Míg végül a napi munka befejeződik
És elköltözködnek végre mindened,
Ahoval az Atya előre küldött Téged – és
ott elkezdődik
A nagy, szabad, szép atyai ház élete.

(*Spitta Fülöp (1801, Hannover - 1859, Burgdorf) – német evangélikus teológus, író, egyházi énekszerző)

„Higgy az Úr Jézusban, és üdvözülsz, mind te, mind a te házad népe!” Egy mondat, ami biztosítja őt arról, igen van szabadulás. Jézus Krisztus keresztyénjénél van a szabadulás.

Hogyha valaha is közel voltunk ehhez, vagy ismerős mindebből valami, az életünk zsákutcája, krízise, a bűnünk, akkor nekünk szól ez a mondat. Jézus Krisztus jósága, szentsége, tisztasága ajándék lett a számunkra. Isten nekünk akarja mindezt tulajdonítani. Helyettem meghalt, helyettem szenvedett, az Istent dicsőítve szenvedett, sokkal inkább, mint Pál vagy Szilász, és elhozta nekem a szabadulást. Testvérek, mindez ma is megtörténhet, hogyha Istennek engedelmes szolgálói oda mennek, ahova Jézus Krisztus menni akar. Nem feltétlen az istentiszteleti helyre és annak a falai közé, lehet, hogy ennél sokkal nehezebb környezetbe, egy otthoni vitába, áldatlan állapotok közé, munkatársaink közé, akik lesajnálnak, megmosolyognak, olyanok közé, akik közömbösek vagy ellenségesek, akárhova odamenni, ahova parancsolod, Uram. Akár tűzbe, akár vízbe akarod, de lehet, hogy a munkahelyi tűzbe vagy vízbe, vagy nehéz kapcsolatokba.

Hogyha Isten engedelmes szolgálói vállalják azt, hogy nem önmagukat védik és képviselik, hanem dicsőítik az Úr Jézus Krisztust, úgy, ahogy itt a börtönben ez a két ember, akkor az Úr elvégzi az Ő szolgáltaiban, hogy megismerhető legyen a mi életünkön keresztül, hogy észrevehető legyen az a nem földi erő, ami megtart minket, és ami visz minket. És akkor azt is megadhatja, hogy a kellő időben, a kellő módon megfogalmazzunk valamit, amit a Bibliából tanultunk, amit mi is átélünk, ami minket már megmentett, és megmenthet rajtunk keresztül másokat is.

„Higgy az Úr Jézusban, és üdvözülsz, mind te, mind a te házad népe!” Ő ezért keres minket ma este is: Legyen így mivelünk! Legyen így rajtunk keresztül is. Amen!

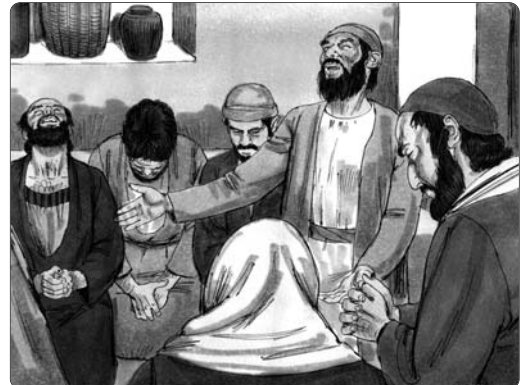
5. A GYÜLEKEZET ÜGYE 2015. november 27.

Textus: ApCsel 16,35-40

Arról beszélt közöttünk ezen a héten Isten Igéje, hogy az Úr Jézus Krisztus hatalma mindenekfölött való, és amit Ő eltervez és elkezd, azt véghez is viszi. Nyilvánvalóvá válik, hogy Úr Jézus kezében van minden hatalom mennyen és földön akkor is, hogyha mi ebben nem hiszünk, vagy ha erre – egy adott helyzetben – nem gondolunk.

A következő, amit látunk ebben az igében, hogy a város vezetőinek nyilvánosan bocsánatot kell kérniük. Pál azt mondja, hogy nem megyünk el szépen csendben, fű alatt, jöjjenek ide az előljárók, és kérjenek bocsánatot nyilvánosan, csak utána fogunk távozni. Mi történt? Pál elviselte alázattal a kalodát és a megveretést, most meg hirtelen eszébe jutott önértékeskedni? Nem! A gyülekezet jövője, a gyülekezet jó híre miatt van erre szükség. Ő el fog menni, de az a

néhány keresztyén ott marad Filippiben, és nem mindegy, hogyan néznek majd rájuk a többiek: „Látjátok? Ezek azok, akiknek a börtöntölteléknek a barátai, tanítványai.” Pálnak eszébe jut, és fontos a számára, hogy ehelyett majd azt mondják évek múlva: „Látjátok? Ezek azok, akiknek a vezetőjét, azt az itt járt régi zsidó embert börtönbe zárták ugyan, de utána bocsánatot kértek tőle, és bűncselekmény hiányában mentették fel a vádak alól.” Nagyon fontos, hogy ez az utóbbi legyen majd a köztudatban. Ezért hívja oda a városi vezetőket, ezért kell világgossá válni az igazságnak.

Jézus többször is beszél arról, hogy az igazság, amit fülbe súgva mondanak, az előbb-utóbb a háztetőkről lesz kihirdetve. Nem lehet eltakarni az igazságot. Milyen jó erre gondolnia annak, aki Jézus Krisztus igazságában jár! Ehhez viszont Jézusra van szükség. És amikor elmegy az apostol, utána évekre egyedül marad majd a gyülekezet. Nem lesz továbbra sem nyomtatott Biblia a kezükben, nem lesz Újszövetség, az lesz, amit ebben a néhány napban vagy hétben az apostoltól hallottak, és amit majd más gyülekezetekkel információt váltva, követeket küldve fognak hallani az Úr Jézus Igéjéből. Nem félelmetes ebbe belegondolni, jaj, mi lesz ezzel a kicsi gyülekezettel? Nincs egy képzett lelkészük! Nincsenek képzett tanítók! A megtapasztaltabb is, aki az élükön áll majd, most tért meg néhány napja, vagy néhány hete. Nem felelőtlenség úgy otthagyni őket? Mindig nagyon komolyak ezek a kérdések az Újszövetségben. Látszik Pál leveleiből, hogy őt is foglalkoztatták, de az is látszik, hogy megtalálta rá a választ. Az Úr Jézus Krisztus marad ezekkel az emberekkel. Bármilyen fiatal is az a kicsi gyülekezet, azért életképes, mert Jézus Krisztus van ott velük.

Krisztus a gyülekezetben

Nézzük meg, hogy is nézett ki ez a kis gyülekezet?

Együvé tartoznak. Benne van a kegyes Lídia, aki már korábban is imaközösséget szervezett a folyóparton, benne van a megkötözöttségéből szabadult rabszolgályné, benne van a börtönparancsnok, a veterán katoná, és figyeljük meg – visszagondolva a fejezet eddigi szakaszaira –, mindegyiket a csak rá jellemző módon, egészen egyedien hívta el az Úr Jézus.

Mindenkivel a maga nyelvén beszélt, mindenkit ott közelített meg, ahol az az ember volt, ahogy csak ő érthette. Hiába hallotta volna a börtönőr azt, amit Pál Lidiának mondott, elengedte volna a füle mellett a szavakat és fordítva. Az Úr Jézus egyenként szedegeti össze a népét. Ezért senki sem véletlenül van ott, senki sem véletlenül van itt. Az Úr Jézus népében, asztala körül mindenki egyedi, személyes, Neki egyen-egyenként fontos.

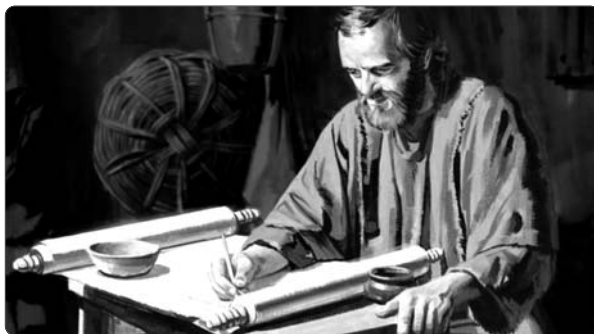
Ezért sem kell aggódnia, ha majd ott maradnak a tapasztalt apostol nélkül. Ott van a gazdag, önálló üzletasszony, ott van a nincstelen rabszolga, ott van nyugdíjas és fiatal egyaránt, nagy-nagy társadalmi különbségek, nagyobb talán nem is lehetne, és ezek testvérek. Egy-másra vannak bízva. Engedd be a házába, védj meg, karold fel, mosogasd ki a testi vagy a lelki sebeit, nyíljon meg előtte a szíved, hogyha kell a pénztárcád! Ő a testvéred! Ezt a megdöbbentő dolgot tanulják ők maroknyian az ókori Filippiben, ebben a római öntudatos városban. Valami olyat, ami hamarosan a feje tetejére fogja állítani az egész Római Birodalmat. Valami olyat, ami még nem volt soha. Testvérek lesznek egymás számára.

Ezért a gyülekezetet egy idő után nem lehetett nem észrevenni. Nem egyfajta klub volt a sokféle klub között Filippiben, hanem az a hihetetlen, megmagyarázhatatlan, csodálatos valami volt, amihez hasonlót senki nem látott még addig. Ez volt a Krisztus egyházának ereje. Nem lehetett másképp: Krisztus volt ott közöttük.

Ha csak ezt a rövid fejezetet tekintjük át, ami előttünk volt a héten, tudjuk, hogy volt legalább két keresztelő. Az egyik minden bizonnyal a folyóban, Lidiáé, a másik sokkal valószínűbb, hogy meghintéssel, egy pár csepp jelképes vízzel, úgy ahogy ma mi gyakoroljuk egyházunkban. Csak zárójelben hadd mondjam, nem tartozik a lényeghez, de néha hallok ilyen hangokat, hogy bezzeg a bibliai időkben, ott még sokkal hívebbek voltak az Úr Jézushoz, ott még rendszeres kereszteltek, bemelegítéssel, mi pedig már egy kissé elfajzottunk, eltértünk ettől. Ez nem így van, testvérek! Itt az ígében azt látjuk, hogy a börtönőr éjszaka, a saját házában keresztelkedik meg háza népével együtt. Valószínűleg nincs idő lementni a folyópartra, nem tudom, volt-e ott medence, de egészen nyilvánvaló az igéből, hogy nem ezek a külsőségek számítanak: leöntéssel, meghintéssel történt meg ez a keresztelő. Az Úr Jézus nem a formáról rendelkezett, sem a keresztelésben, sem az úrvacsorában, sem semmilyen más parancsával kapcsolatban, hanem a belső tartalomról. A szívedet legyél kész Nekid adni, és a külső jel milyensége teljesen lényegtelen.

Aztán volt két háznép. Háznép, vagyis a gyermekek, a szolgálók, a beosztottak, Lidiá házában is, meg a börtönparancsnok házában is. Nem a saját önálló döntésükben jutottak el odáig, hogy ma éjszaka megtérek, és átadom a szívemet. Reméljük, hogy később minél

többen eljutottak ide majd a gyülekezetben, de megint figyeljünk erre: felelős családfő döntött róluk. Az egész háznépről, Lidiánál is, a börtönőrrel is, vagyis azért tartoznak a gyülekezetbe ezek a háznépek kompletten, egészében, mert a felelős, a családfő úgy döntött. Nagyon hamis beállítás – amit szintén sokszor hallhatunk magunk körül –, amikor például egy szülő azt mondja, hogy majd a gyerek eldönti, hogy kell-e neki a hittan, kell-e neki az egyház, részt akar-e venni valamiben, vagy nem. Rábízzuk a gyerekekre, majd eldönti. Amíg a szülő a felelős, addig ezt ne a gyerekek döntsék el! Én döntsem el, mint szülő!

Mert rajtam fogja Isten számon kérni. Már ennek a fejezetnek a legelején látjuk tehát a gyülekezetet életének a gyakorlati kérdéseit.

Jézus Krisztus tovább építi a gyülekezetét – sokféle példát láthatunk erre is. Volt nyilvános bizonyoságtétel kint a piacon, amikor minden szem rájuk szegeződött, és volt csendes beszélgetés a folyóparton. Volt éles, elentmondást nem tűrő egy mondat, és volt nyugodt, csendes tanítás. Néha az egyikre, néha a másikra, az Úr Jézus kezében mind a kettőre szükség van. Volt megaláztatás, amit el kellett viselni az Úr Jézusra tekintve, és volt határozott fellépés. Mindkettőnek ideje van. Volt sebek kimosása, asztalközösség, minden bizonnyal úrvacsorai asztalközösség is, és volt örvendező, vig szeretetvendégség. Mind-egyiknek ideje van.

A gyülekezet közös hite

Úgy látjuk ezt a kicsi gyülekezetet – pedig csak néhány epizódot olvastunk róla –, mint csöppnyi kezdemény, de mégis benne van ebben a csöppben az egész tenger. Az Úr Jézus Krisztus világot átfőrmáló nagy munkájának a tengere. Ahol gyülekezet van, ott van Jézus. Ezt Ő ígérte, amikor testileg elment erről a földről. Jézus Krisztus építeni fogja őket akkor is, ha Pál már nincs ott. Életet ad az övéinek. De hadd helyezze a szívünkre most nagyon komolyan ez az íge azt, hogy ezt nem képzelhetjük el úgy, ahogy sokszor valami féloldalas gondolkodással, individualista módon szoktuk, hogy ha engem tényleg szeret Jézus, akkor engem megsegít, akkor nekem erőt ad, akkor engem majd vezetget és majd az örökéletbe fogad. Értjük, testvérek, mi a baj ezekkel a mondatokkal? Egyes szám. Az, hogy engem. Hogy engem vezetget, befogad, szeret stb. Sokkal inkább azt látjuk itt, hogy őket. Vagy mondhatom úgy, hogy minket, együtt.

Életet ad az övéinek, ezt Ő együtt, a közösségben képzelte el. Ezért annyira döntő minden, ami ott történik. Akár Lidiá, akár a börtönőr megtérésének, vagy annak, ahogy Pál távozik, és kivétel nélkül mindennek hatása van a többiekre. Mert az Úr Jézus együtt képzelte el az Ő munkáját elvégezni. Sokszor ott szalad tévútra a mi hitéletünk, hogy egyszemélyes módon, saját magunknak akarjuk elképzelni. Fejlődni akarok, megoldást akarok, erőt, vagy vezetést akarok, és csodálkozom, hogy nem kapom, mert nem néztem körül, és nem láttam ki a saját magam burkából.

Az a gyülekezet, az a hit, amiről azt írja később János levele, hogy legyőzi a világot: az a gyülekezet közös hite

Levél Filippibe

Fussuk át itt gyorsan azt a levelet, amit Pál apostol írt a filippi gyülekezetnek jó néhány évvel később. Minden bizonnyal ott ült még közöttük Lidiá, a rabszolgalány és a börtönőr is, meg az ő barátai, ismerősei, családjuk, és az a sok-sok ember, akik azóta csatlakoztak hozzájuk. Pál nem egyszer emlékezteti őket ebben a levélben, hogyan is kezdte az Úr Jézus a munkáját közöttük.

Azt írja rögtön a filippi levél elején: „mert közösséget vállaltatok velem az evangélium hirdetésében az első naptól fogva mind a mai napig”. Ez azt jelenti, hogy a saját munkatársainak nevezi a gyülekezetet. Kik vagyunk mi együtt, testvérek? Vegyük komolyan, ez Isten ígéje: az Isten Igéje hirdetésének munkatársai. Legalábbis Isten ezt akarja velünk.

És azzal folytatja – mert ez logikus következmény –, hogy ha én elvállaltam, hogy tagja leszek a munkatársak csapatának, gazdagon termitek majd az igazság gyümölcsét Jézus Krisztus által. Mert „aki elkezdte bennetek a jó munkát, elvélgi Krisztus Jézus napjára”. Nem X-ben vagy Y-ban külön-külön, nem így szól az ígértet. Bennetek. A gyülekezetnek szól az ígértet. Ezért nagyot hibázunk, ha szinte csak fölösleges ráadásként tekintünk a gyülekezeti életre. Én hiszek – megint így, egyes számban –, én tudom mi az igazság, én imádkozom, és ha ráérek, mellesleg még elmegyek a gyülekezetbe is. Az Úr Jézusnál nem így van! Többes számúak az ígértetek.

Aztán azt mondja a levélben, amikor a börtönből a saját sorsáról ír az apostol, „tudom is, hogy életben maradok, és együtt maradok mindnyájatokkal a hitben való növekedésetekre és örömetökre”. Vagyis megint ilyen összefüggésben látta a saját életét. Miről szól a gyülekezet? Arról, hogy Isten belehelyezi a tagokat, egyenként, ahogy Ő akarja, és ez a többieknek a hitben való növekedés és öröm forrása lehet. Vagyis nem mindegy, hogy üres-e a helyem, vagy betöltöm a helyemet. Mert a többieknek a hitben való növekedése, öröme többek között ezen is múlik.

Amikor folytatja, azt mondja, azt szeretném hallani rólatok, „*hogy megálltok egy Lélemben, egy szívvel, együtt küzdve az evangélium hitéért*”. Lelki szemünk előtt megjelenik egy római katonai csapattest, egy falanx, elején a pajzsokkal, a dárdákkal, a szoros, válltól vállig összetartással, amit semmilyen támadás nem tud kikezdeni. Együtt mozog parancsszóra, együtt nyomul előre, és nincs az a földi erő, ami egy ilyen falanxot át tudna törni. Erről beszél a filippieknek az apostol. Mennyire messze van sokszor ehhez képest a mi „éppen ahogy érzem” típusú gyülekezeti életünk!

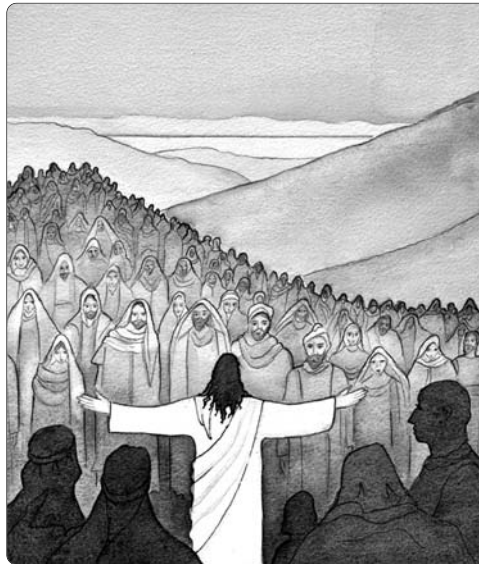
Amikor pedig mindennek a hátterére ér, arról ír, hogy hogyan lesz ez működőképes és erővel teljes. Mert most már tudjuk a követelményt, meg a definíciót. Valami ilyesmi a gyülekezet Jézus gondolata szerint. De honnan jön ez? És a második fejezetben itt a kulcs: „*Az az indulat legyen bennetek, amely Krisztus Jézusban is megvolt*”. És a Krisztus-himnusz, amit sokan ismerünk talán fejből is: „*aki Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem megüresítette önmagát, szolgálai formát vett fel, emberekhez hasonlóvá lett, és emberként élt; megalázta magát, és engedelmes volt mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig*”. Erre teszem most a hangsúlyt: az az indulat legyen bennetek, ami Krisztus Jézusban... Vagyis? A gyülekezet összetartó ereje, erőforrása, hajtóműve: Jézus Krisztus indulata. A sajátomat hozom bele, a saját igényeimet, elvárásaimat, azt, amit én akarok, vagy pedig a Krisztus indulatát?

És hogyha ez megvalósul, akkor mi látszik majd kívülről? Azt mondja: ti lesztek „*Isten hibátlan gyermekei az elfordult és elfajult nemzedékben, akik között ragyogtok, mint csillagok a világban*”. Testvérek, nem kell itt most ecsetelnem, hogy hányféle erkölcsi bűnnel, zülléssel, nihilizmussal küzd a mi társadalmunk. Elég csak kilépni az utcára. De azt szeretném a mi Urunk, hogy mint a csillagok, vakító fényességgel ragyogjunk a világban, hogyha valaki nem is akarná, akkor is muszáj legyen észrevennie az elfordult és elfajult nemzedék sötétségéhez képest ezt a ragyogást. Mi nem

vagyunk jobbak, mint ez a világ, nem érünk többet senkinél, és mégis: azért, mert Jézus Krisztus fénye ragyog ezekben a csillagokban.

Jézus Krisztus szívügye

És hogyan viselkednek ebben a tagok? Timóteussal és egy másik szolgálóval, Epafroditossal kapcsolatban azt írja Pál, „*nincs mellettem hozzá hasonló lelkiületű, aki olyan őszintén törődne ügyeitekkel; mert mindenki a maga dolgával törődik, nem pedig Krisztus Jézuséval*”. Ha közelebről megnézzük ezt a mondatot, látunk egy egyenlőségjelet a mondaton belül. Azt mondja az Úr, a gyülekezet ügyei = Jézus Krisztus ügye. Jézus dolga. Micsoda Jézus szívügye? Aki a mennyben van, és mindene megvan, és tökéletes dicsőségben fogadja az angyalok hódolatát, mi az Ő ügye? A gyülekezet ügye. Vegyük mi is nagyon komolyan!

Lehetne hosszan folytatni, mert ennek a levélnek szinte minden mondatában található a gyülekezetről szóló tanítást. Az Úr Jézus Krisztusnak szívügye az, hogy az övéi valóban Őt képviselve azt az életet mutassák fel, ami sehol máshol nincs ezen a világon.

Még egy ígét hadd olvassak a negyedik

fejezet elejéről: „*Ezért tehát, testvéreim, akiket szeretek, és akik után vágyódom, örömöm és koronám, így maradjatok meg az Úrban, szeretteim!*” Izlelgessük ezeket a szavakat, hogyan szólítja meg Pál az övéit, hogyan gondol rájuk sok év után is, pedig amennyire tudjuk, talán csak egyszer volt közöttük, hogyan beszél velük! Azt mondja: szeretteim. Pál nem érezte cikiné – bocsánat a mai szóért –, nem érezte túlzottnak, hogy így beszéljen velük. Ezt érezte természetesen az Úr Jézus közösségében.

Adja Isten, hogy ez a néhány vázlatpont, ami most elhangzott, egy kis kedvet ébresszen bennünk valahogy így tekinteni egyre inkább a mi saját gyülekezetünkre. Nem egy lehetséges plusz az életünkben, hanem alapvető fontosságú területe annak, ahogyan Jézus Krisztus elképzei a jövőnket. Feladatot ad, életet ad, összefüggésbe helyezi az életünket. Nagyon kevésnek tartja, hogy csak rólunk gondoskodjon, és a mi megélhetésünket, erőnket, kis örömeinket valahogyan megtaláljuk. Ez még semmi! Azt akarja, hogy igazán értelme is legyen. És erre Ő a gyülekezetet találta ki, vagyis az Ő testét. Nemcsak Pál szólítja így régi kedves munkatársait, hanem az Úr Jézus is így szólít minket. Testvéreim, akikért a testemet és véretem adtam, akiket szeretek, akik után vágyódom, örömöm és koronám, így maradjatok meg! És mi tudjuk, hogy az Úr Jézus beenged az életébe, az Ő testébe.

Ezért nem kell félni a filippi gyülekezet jövőjét. Csak néhányan vannak, de érezzük az eddigiékből, egy kicsit sem kell félni őket. A kérdés az, hogy a mi gyülekezetünk, a mi Jézustól ránk bízott közös szolgálatunk, az, ahogyan kinyílnak egymás iránt a szívünk, ahogyan mi is kimoshatunk sebeket testi, lelki értelemben, örvendőz úrvacsorai együttléte, örvendőz baráti együttléte, munkatársasá lehetünk az evangélium hirdetésében, lehetünk csillagok, amelyek ragyognak, és mindez az Úrban. Legyen így, kívánom a csobánkai gyülekezetnek és mindannyiunknak egyen-egyenként is, találjuk meg ezt a helyet! Amen!

P.A.

C.H. SPURGEON

„**Higgy az Úr Jézusban, és üdvözlés mind te, mind a te házad népe!**” (ApCsel 16,31).

ÉS A HÁZAM NÉPE?

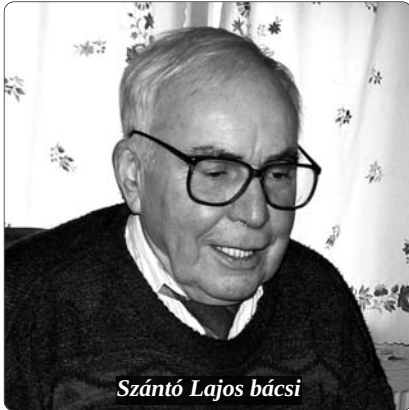
Ez az evangélium olyan emberhez szól először, aki a kardot már a torkára tette, de szól nekem is. Ha haldokolnék, ez volna a legjobb hír a számomra, de benne van mindaz is, amire szükségem van, amíg élek. Nem nézek se magamra, se bűneimre, sem pedig érdemeimre, egyedül az Úr Jézusban, mint Megváltómban bízom, akit Isten adott értem. Benne hiszek, rá hagyatkozom, benne találok nyugalmat, Ő az én mindenem. Tudom, hogy meg vagyok váltva és örök életem van, mert hiszek a Krisztus Jézusban. Áldott legyen ezért az Ő neve! Bárcsak mindennapi életem valóban bizonyítaná, hogy meg vagyok váltva az önzéstől, a világiasságtól és a gonosz minden formájától.

Itt azonban van még egy ígét a házam népéről: Uram, nem akarom ígérétednek csak az egyik felét megragadni, amikor te egész

ígétet kínálsz nekem. Kérlek, üdvözlésd egész családomat és azokat, akik egészen közel állnak hozzám és nekem annyira kedvesek! Adj új életet gyermekeimnek és unokáimnak! Légy kegyelmes mindazokhoz, akik velem együtt laknak vagy dolgoznak! Te személyesen nekem ígéréd, hogy megteszed ezt, ha hiszek az Úr Jézusban; kérlek, cselekedj ígéréted szerint.

Hadd soroljam fel naponta imádságaimban mindazok nevét, akik közel állnak hozzám, testvéreimét, szüleimét, gyermekeimét, barátaimét, rokonaimét, munkatársaimét, és hadd zaklassalak téged, Uram, az értük való könyörgéssel, míg megvalósul az ígét: „üdvözlés a házad népe”.

(Az „Isten ígéreteinek tárháza”-ból)

Szántó Lajos bácsi

A csobánkai gyülekezet evangelizációs hetén CSERE MÁTYÁS református lelkipásztor hirdette Isten Igéjét az Apostolok Cselekedetei 16. fejezete alapján. SZÁNTÓ LAJOS bácsi az evangelizációs ígéhirdetések alapján minden nap feljegyezte azokat a gondolatait, amelyeket Isten kegyelme a szívébe oltott, és amelyeket most szeretne megosztani újságunk olvasóival is. Ez az isteni kijelentésről szóló rövid összefoglaló legyen áldásul gyülekezeteinknek, hogy az Ige magvai ezen keresztül is termékeny talajra találjanak mindnyájunkban.

November 26. Csütörtök
– ApCsel. 16:19-34.

Az előző napi történet folytatása. A jövődömondó lány elnémitásával megszűnt a Sátán hatalma. Jézus Krisztus nevében, lelkijének, a legnagyobb erőnek hatására e sátni próbálkozás alulmaradt.

A következmény: akik ezt a szinte rab-szolgaként tartott leánykát haszon szerzése érdekében foglalkoztatták, megszűnt a bevételi forrásuk. Egy ilyen eset ma is óriási felháborodást okozna, hát még akkor Filippiben! Hihetetlen gyűlölet, harag éledt annak nyomán, hogy „odalett a haszon” (19. vers). Mindjárt cselekedtek is Pálék ellen. Tettlegességtől sem riadtak vissza, megragadva Pált és Szilászt, a főtérré hurcolták őket, majd a város előljárói elé vezették őket. Az Ige szerint felfogatás és olyan beszéd miatt, melyeket még Filippiben nem hallottak. Ezeket nem szabad átvenni, követni – mondták – „mert rómaiak vagyunk” (21. vers).

Letépték ruhájukat és megbotozták őket. Nem szabad elfelejtenünk, hogy a Krisztus munkájában végzett szolgálatért terheket, bántalmazásokat kell szenvednünk. Mi Krisztus követésében hirdetjük az evangéliumot.

Próbák, háborgatások, szidások, esetleg tényleg bántalmazások elé kerülünk. Ez szenvedést jelent nekünk, és ezt Jézus is megmondta, de azt is mondta, hogy az Őerte kapott szenvedés „mennyei kincseket” jelentenek!

A következmény ismert: ApCsel. 16:23-34. Jött a szenvedés, megalázás, börtön. Elmondható munkánk során: egy-egy bűnös megmentéséért mennyi áldozatot kell hozni – ma is! Szünet a börtönben: Pál és Szilász keze, lába kalodában, sőt a börtönparancsnok parancs szerint a legbelső, biztonságosabb börtönbe zárták őket. Micsoda fájdalom ilyen testhelyzetben még pár percet is eltölteni, hát még órákat!

Aztán az éjféli földrengés valamennyi bilincset feloldott, és a szabadulás lehetővé vált, mert a zárt ajtók kinyíltak. A börtönparancsnok mikor látta, mi történt, kardjával meg akarta magát ölni, mert ő volt a felelős az őrzésért, és azt hitte, hogy a foglyok megszöktek. Ezt látva Pál azonnal rászólt: „Ne tégy kárt magadban, mert valamennyien itt vagyunk.” Pál nem egyedül volt a börtönben Szilással, hanem többen is voltak velük, és szomorú helyzetükben hallgatva, ahogy Pál és Szilász Istent dicsőítve énekelnek, a fogolytársak elámulva meg sem mozdultak, mikor megnyílt a szabadulás lehetősége.

A börtönparancsnok látva, átélve a csodát, és talán kevés e szó: megbecsülést, igazságot, óriási lelki feszültségben letérdelve kérdezte Pált: „Mit cselekedjem, hogy üdvözüljek?” Ismert a válasz: „Higgy az Úr Jézusban, és üdvözülsz mind te, mind a te háza népe!”

Pálék ezután a börtönőr meghívására nyugalmas helyre kerültek, a börtönőr házában leltek tartózkodást, ahol azonnal megkeresztelte őt és egész háza népét.

Ki fontos Istennek? A börtönőr és háza népe.

November 27. Péntek
– ApCsel. 16:35-40.

Nagy-nagy változás Filippiben az éjszakai események kapcsán: valószínűleg a város előljárói azonnal összeültek, tanácskoztak, elemezték e csodát. Csoda, hogy egy sötét börtönben Istent dicsőítő éneklés alkalmával mindenkinek egyszerre lehull a bilincse, szétnyílik szorító kalodája, kinyílnak az ajtók, lehetővé válik a szabadulás – és a foglyok mégsem élnek e lehetőséggel. Az Ige azt mondja: „valamennyien itt vagyunk!”

Pánik Filippiben – ezt jelzi az előljárók reggeli intézkedése: szabadon kell engedni őket. A törvényszolgák küldetése ismert, a börtönőr házához siettek a szabadítás hírével. Pál – Krisztus lelkijével – visszautasítja ennek az alattomos szabadításnak a módját. Az előljárók, akik ördögi hatalmuk alapján, kevélyen, büszkén, embereknek megmutatva győztes ítéletüket, börtönbe zárták Pálékát, most rádöbbennek intézkedésük várható súlyos következményére (hiszen Pálék római polgárok), megijedtek, bocsánatot kértek tőlük, és kivezették őket.

Győzött az igazság! (Jézus mondja: „Én vagyok az út, az igazság és az élet”.). Miután Pálék teljes szabadságot nyertek, elmentek Lídiához, és látva a testvéreket, tanították őket, majd eltávoztak a városból.

Lídia és háza népe, valamint az odaérkező emberek együttes egymásnak testvérei a Krisztusban, egy kis gyülekezet, mely Isten hatalmas munkájának eredménye szolgálai által. Az első gyülekezet Európában. Szavakkal alig kifejezhető öröm. Nem véletlenül emlékezik Pál szolgálataiban mindig örömmel.

Ez is mutatja a választ a kérdésre: Ki fontos Istennek? A gyülekezet.

A mi környezetünkben – bár kicsinynek tekintjük gyülekezetünket – Istennek nagyon fontosak vagyunk. Istené a dicsőség!

Szántó Lajos

Kedves idős testvéreim! Az este néztem a híreket a televízióban, és felfigyeltem egy érdekes hírre. Egy magyarországi kis faluban megtalálták a húsvét igazi értelmét: A falu közepén egy fát teleaggattak több száz tojással. Az abban a faluban élő embereknek tehát ez a húsvét igazi értelme: a tojás. Máshol lehet, hogy más, például nyulak simogatása vagy a lányok lelocsolása. Az tény, hogy ezek népszokások, és nincs bennük semmi kivetnivaló. A húsvéthoz különböző vidékeken különböző népszokások kapcsolódnak, amelyeket ápolni kell, mert hozzátartoznak egy nép karakteréhez, csak a népszokásokat nem szabad összetéveszteni a húsvét értelmével, mert az egészen más. Volt nekem egyszer egy rossz fogam, meg egy rossz fogorvosom. A fogam fáj, a fogorvos betömte. Aztán tovább is fáj. Visszamentem hozzá, hogy nézze meg, miért fáj még mindig a fogam, hiszen már meggyógyította. Megnézte, aztán csodálkozva felkiáltott, nem akarta elhinni saját remekművét: „Jé, a tömés itt van, csak a fog tűnt el mellőle!” Sajnos ma már kezdünk így járni a húsvéttal: A népszokások megvannak, csak „a fog”, csak a lényeg, csak a feltámadott Krisztus tűnt el belőle. Pompás népiünnepély lett a húsvétból, de annak igazi értelméről sok embernek már fogalma sincs. Nézzük meg tehát most, hogy mi a húsvét igazi értelme.

Ennek megértéséhez vissza kell mennünk időben néhány ezer évet Bibliánk első részébe, az Ószövetségbe. Ott azt olvassuk, hogy amikor Isten elérkezettnek látta az időt arra, hogy közvetlen kapcsolatot létesítsen az emberiséggel (háádám), megszólitott egy embert. Hogy ez hogyan történt, azt nem részletezi a Biblia, tehát nekünk sem kell kíváncsiskodnunk a részletek iránt, elég beémünk azzal, hogy valamilyen formában. Az biztos, hogy nem interneten, nem is mobiltelefonon, még csak mikrofon segítségével sem. A Biblia ebben az esetben – és még nagyon sok helyen – csak ennyit ír: „Az Úr ezt mondta...” (vajjómer előhím). Ez a szó Istennek nagyon sokféle megnyilvánulását jelentheti, ahogyan kapcsolatba lépett az emberrel, tudatott vele valamit, utasította, esetleg kényszerítette valamire. Az biztos, hogy nem abban a formában, mint ahogy mi emberek beszélünk egymással, hiszen az „Isten lélek” (Jn. 4:24), neki nincs alakja, őt nem lehet emberi szemmel látni, sem emberi füllel hallani, Ő mégis kapcsolatba tud lépni velünk.

A ZSENGEÁLDOZAT

Isten tehát először egy emberrel (ádám) létesített kapcsolatot, majd általa egy néppel (ám) és végül azon a népen keresztül a földön élő minden emberrel (koszmosz). Ez az ember, akivel Isten kapcsolatba lépett, Ábrám volt, aki később, mivel nagy nép atyja lett, az Ábrahám nevet kapta. Isten arra indította Ábrámot, hogy induljon el a Mezopotámia-miában levő otthonából egy másik földre, más életkörülmények közé, ott keressen hazát magának, és Isten ott nagy

„Íme, az Isten Báránya, aki hordozza (elveszi) a világ bűnét.” (János 1:29)

AKI MAGÁRA VESZI A VILÁG BÜNÉT

néppé fogja tenni. A Bibliában ezt olvassuk: „Az Úr ezt mondta Ábrámnak: Menj el földedről, rokonságod közül és atyád házából arra a földre, amelyet mutatok neked! Nagy néppé teszek, és megáldalak. Naggyá teszem nevedet, és áldás lesz.” (I. Móz. 12:1-2). Ábrám, aki bálványimádó nép között élt, és maga is imádott bizonyos bálványokat, de már a nem fából és kőből faragott, láthatatlan Isten „szavára” is odafigyelt, elindult Isten útmutatása szerint, és letelepedett a Jordán völgyében. Útközben és időközben mind közelebb került az anyagilag megfoghatatlan Istenhez, és mindjobban eltávolodott az anyagból készült bálványoktól.

A nagy néppé létel ígérete még váratott magára, mert csak elég idős korában született egyetlen fia, és majdnem azt is elveszítette. Abban az időben ugyanis azok között a népek között szokás volt a zsengeáldozat, ami az elsőszülött gyermekre is vonatkozott. Ábrám életében is eljött az idő, amikor ezt az áldozatot be kellett volna mutatnia, vagyis fel kellett volna áldoznia nagy nehezen megszületett egyetlen gyermekét. Isten próbára is tette a hitét, mielőtt valóban nagy nép atyjává lett. „Ezek után történt, hogy Isten próbára tette

égőáldozatul a fia helyett.” (I. Móz. 22:13) Vagyis ott, a Mórijjá hegyén – ahol most egy mecset áll – történt valami, amiben már benne rejlik a húsvét igazi értelme: Megjelent a helyettes áldozat isteni elrendelése. Az elsőszülött fiú helyett egy kos, a bűnös ember helyett egy ártatlan bárány. Ez a húsvét igazi értelme. Hogyan? Majd mindjárt meglátjuk.

A SZABADÍTÓ GYERMEK

Az elsőszülött fiú tehát életben maradt, és Ábrahám utódai mind nagyobb néppé kezdtek fejlődni új hazájukban. Ekkor azonban Isten másfelé irányította őket. Éhínség támadt azon a földön – ami ott nem ritkaság –, és Ábrahám utódai kalandos utakon eljutottak Egyiptomba, amelynek a legtermékenyebb részén, a Nílus-deltában legeltették nyájukat. Így telt el négy évszázad. Közben egyiptomi fáraók jöttek és mentek, és azt az uralkodó dinasztiát, amelyik Ábrahám utódait, a hébereket Egyiptomba hívta, más uralkodók váltották fel, az egyiptomiak pedig, mivel a héberék az ország legtermékenyebb vidékét foglalták el, lassan annyira meggyűlölték őket, hogy az egyik fáraó, aki palotáját éppen azon a vidéken építtette fel a folyó partján, ahol a héberék éltek, kiirtásukat rendelte el. Ez a fáraó, II. Ramszesz (Kr.e. 1302-1213), megalomániás építkezésekbe kezdett. Biztosan mindenki látta már legalább képeken az egyiptomi piramisokat. Hát bizony, sok ezer építő rabszolga pusztult el, mire ezek a ma is csodálatos – de teljesen felesleges –, hatalmas építmények elkészültek. A héberék sem képeztek kivételt, ők is rabszolgákként dolgoztak ezeken az építkezéseken.

Az elpusztításra ítélt héber csecsemők közül egy, kalandos úton megmenekült, és a fáraó lánya nevelte fel a királyi palotában. Amellett, hogy tökéletesen elsajátította az egyiptomi nyelvet, magas színvonalon tanult harcászatot és mindent, amit egy királyfinak meg kell tanulnia; a fáraó lánya elküldte a híres egyiptomi papneveldebe, ahol minden akkori tudományt – csillagászatot, meteorológiát, természetudományokat, földrajzot és történelmet – nagyon alaposan megtanították neki, és

Ábrahámot, és (...) ezt mondta: Fogd a fiadat, a te egyetlenedet, akit szeretsz, Izsákot, menj el Mórijjá földjére, és áldozd fel őt égő áldozatul az egyik hegyen” (I. Móz. 22:1-2). Ábrahám engedelmeskedett, felment a hegyre, megépítette az oltárt, rákötözte fiát. De „Akkor fölemelte Ábrahám a tekintetét, és meglátta, hogy ott van egy kos, szarvánál fogva fönkadva a bozótban. Odament Ábrahám, fogta a kóst, és azt áldozta föl

egyiptomi papként került vissza a királyi palotába, ahol rangjának megfelelő megbízásokat kapott. A Bibliában ezt olvassuk: „Mózesnek is nagy volt a tekintélye Egyiptom országában mind a fáraó szolgálói, mind pedig a nép előtt.” (II. Móz. 11:3) Azt is tudta viszont, hogy honnét származott, mert amikor a királylány megtalálta, kiadta szoptatásra, méghozzá saját anyjának. „Az asszony magához vette a gyermeket és szoptatta. Amikor felnőtt a gyermek, elvitte a fáraó leányához, aki a fiává fogadta” (II. Móz. 2:9-10). Ez néhány éves korában történhetett. Ő tehát tisztában volt azzal, hogy nem a fáraó fia, hanem a héberek gyermeke.

Így történhetett, hogy amikor építkezési felügyelői megbízatást teljesített, észrevette, hogy az egyik egyiptomi katona veri egy honfitársát, és hirtelen haragjában úgy megtalálta ütni, hogy ott maradt holtan a homokban. Ez viszont már egy kicsit sok volt még egy paptól is, mert ez gyilkosság volt, ezért jobbnak látta, ha elmenekül. Elment az egyiptomi felségterületen kívül élő rokonaihoz, és ott a Hóreb-hegy környékén juhokat legeltetett. Eközben tudatosult benne az a hit, hogy nem a fából-kőből faragott bálványok, hanem egy láthatatlan Isten irányítja az életünket, vagyis hogy a bálványok nem istenek, Isten pedig egy van, nem több, mint ahogy azt az egyiptomiak hiszik. Ezt erősítette meg benne az Isten, amikor egy lángoló pusztai bokorból szólt hozzá. Ekkor vált számára személyessé az Isten, aki meg is nevezte magát: Ő Jahve – zsidó testvéreink nagyon szép magyar fordítása szerint –, az Örökkévaló.

Az éppen pásztorkodó fiatal egyiptomi pap ekkor parancsot kapott az Örökkévalótól: „Elküldelek a fáraóhoz, vezesd ki népemet, Izráel fiait Egyiptomból!” (II. Móz. 3:10) Ez parancs volt, amelyet teljesíteni kellett. Ekkor tudatosulhatott benne, hogy tulajdonképpen ki is ő. Ekkor döbbsen rá, hogy mi az ő neve. A fáraó lánya ugyanis nem adott neki nevet, mindvégig csak „Gyermek”-nek nevezte, mint ahogy például ismertem egy bácsit, akit még nyolcvanéves korában is Ócsinék hívott a családjá, mert ő volt a fiatalabb testvér. A gyermek viszont egyiptomi nyelven így hangzik: Meszu. Mind az egyiptomi, mint a héber nyelvben a mássalhangzók határozzák meg egy szó jelentését, a magánhangzók pedig, amelyeket írásban nem jelölnek, a szónak a mondatbeli szerepére utalnak. Ha a meszu

egyiptomi szó mássalhangzói közé más magánhangzókat ejtünk, abból móse szóalak lehet, amely szabadítót, megmentőt jelent, olyan embert például, aki kihúzza, tehát megmenti a verembe esett állatot. Így lett Meszusból Móse, magyarul Mózes, az egyiptomi Gyermekből Isten népének Szabadítója. Ez a húsvét igazi értelme. Hogyan? Mindjárt meglátjuk.

A BÁRÁNY VÉRE

Az égő pusztai bokor előtt kapott parancs szerint az egyiptomi Gyermek, a nagy tekintélyű pap újból felöltötte gondosan megőrzött papi ruháját, leborotválta szakállát, mint az egyiptomiak, és testvérével, Áronnal együtt visszament Egyiptomba. A gyilkosságot már elfelejtették, nyugodtan megjelenhetett újra a királyi palotában, és hozzálátott megbízatásának teljesítéséhez. Elkezdődött „az egyiptomi tíz csapás”, és Mózes minden csapásnál követelte, hogy a fáraó engedje a hébereket kivonulni az országból.

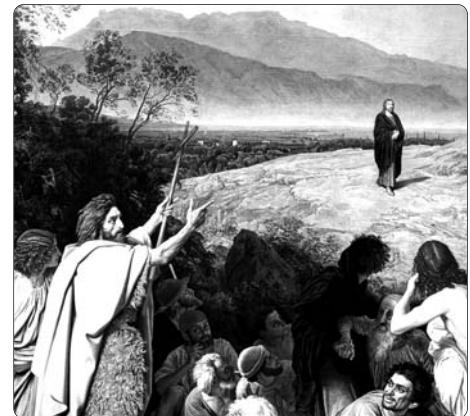
A fáraó hajthatatlan maradt. Mindent eltűrt inkább, minthogy egy csomó építő rabszolgát engedjen elmenekülni. Így ment ez kilencszer egymás után, de a tizedik csapásnál minden megváltozott. Ekkor Mózes összehívta népének vezetőit, és ekként utasította őket: „vegyetek magatoknak juhokat nemzetségenként, és vágjátok le a páskát. Vegyetek egy köteg izsópot, és mártsátok az edényben levő vérbe, azután érintsétek meg az edényben levő vérral a szemöldökfát és a két ajtófélfát. ... Amikor átvonul az Úr, hogy megverje Egyiptomot, és meglátja a vért a szemöldökfán és a két ajtófélfán, akkor kihagyja az Úr azt az ajtót, és nem engedi, hogy bemenjen a pusztító a ti házatokba, és titeket is csapással sújton.” (II. Móz. 12:21-23)

Megtörtént a tizedik csapás. A környező egyiptomi családokban azon az éjszakán meghalt minden elsőszülött gyermek. Reggelre a fáraó elsőszülött gyermeke is halott volt. Nem tudom, ki mennyire tudja átérezni, hogy ez mit jelent. Bocsanat, egy kicsit elzékenyültem. Én is eltemettem már az elsőszülött fiamat, ezért meg tudom érteni, hogy most tört végre össze a fáraó, aki „még éjszaka hívatta Mózeset és Áront, és ezt mondta: Induljatok, menjetek ki az én népem közül Izráel fiaival együtt” (II. Móz. 12:31).

Lehet, hogy ezt a testvérek közül már többen elolvasták – talán nem is egyszer – a Bibliában. Amit többször is elolvas az ember, az végül megszokottá válik számára, és nem tudja átérezni annak igazi jelentőségét. Amikor pócsmegyeri kántor voltam – tizenkét évig szolgáltam ebben a minőségben –, a nagyünnepre mindig írtam egy színdarabot, amit ott még el tudtunk játszani a Kádár-korszak kellős közepén is. Az egyik húsvétrá az első húsvét történetét írtam meg. A legmeggrázóbb volt az a jelenet, amikor a fáraó szembesül elsőszülött gyermeke halálával. Gondot okozott, hogy ki játssza a fáraót. Faluhelyen vagy restelltek a helybeliek szerepelni, vagy ha igen, akkor viszont legalábbis a főszerepre tartottak igényt. A fáraónak itt viszont csak egy mondata volt. Végül tanácsolták, hogy van egy nyolcadikos

fiú, akit az iskolában kicsit maflának tartanak, mindenből kihagynak. Ő még az egymondatos szerepnek is örülni fog. Megépítettük a trónt: az asztalra rátettünk egy széket, arra ült fel „a fáraó”. Mózes – ez én voltam – ott fenyegetőzött a trón előtt, amikor berontott a királynő, és letette a trón lépcsőjére a halott gyermeket. „A fáraó” ekkor elmondta párszavas szerepét, de ilyen csodálatos színészi alakítást én még nem láttam. Mindnyájunkban megfagyott a vér. Felállt, megindult rogyadozó léptekkel lefelé az asztalról, mereven nézett a halott gyermekre, és elcsukló hangon felváltott: „Meszu és a nép azonnal elhagyja Kétország földjét!”

Meszu, a Gyermek, az egyiptomi pap, illetve Móse, az Istentől küldött Szabadító, kiadta a parancsot, és Isten népe kivonult Egyiptomból. Mőgöttük ott maradtak a halott elsőszülöttek, de a nép elsőszülött gyermekei nem haltak meg, mert az ajtófélfájuk be volt kenve a bárány vérével, amelynek vére az elsőszülött vére helyett hullott ki ott, ahol a pusztító elment az ajtó mellett. Héberül elmenni valami mellett: peszah, elmagyarosítva páska. Ez volt az első húsvét, amelyet zsidó testvéreink máig

minden évben megünnepelnek, és amelyet mi ugyanúgy megünnepelünk, emlékezve a Bárány vérére, legfeljebb már kezdjük elfelejteni, hogy ez a mi szabadulásunk ünnepe. Hogyan? Mindjárt megértjük, ha odafigyelünk, hogy mi is történt a Jordán partján, amikor Keresztelő János bűnbánatra hívta a népet, és egy férfi, akinek a neve héberül Jósua (Józsue), akkori arám szóhasználatban Jészua, jelentése pedig: Szabadító, mert ugyanabból a szógyökből származik, mint a Móse szó. Amint kőzeledett, János bemutatta őt a népnak. Hogyan? Figyeljünk csak!

AZ ISTEN BÁRÁNYA

„Íme, az Isten Báránya, aki magára veszi (ajrón) a világ (a földön élő minden ember) bűnét!” (Ján. 1:29) János tehát világosan megmondta a Jordán partján, hogy miért küldte Isten a földre Jézust. Ugyanazért, mint amiért Mózeset elküldte Egyiptomba: megszabadítani a rabszolgákat – ott Ramszesz építkezéseitől, itt a bűn (az Istennek való engedetlenség) kárhózatától. Egyiptomban egy bárányt áldoztak fel az elsőszülöttek megváltására, és bekenték a vérével az ajtófélfát. A Golgotán Isten elsőszülött Fiát adta oda értünk áldozati bárányként, és bekente vérével a keresztfát.

Ez a helyettes áldozatról szóló tanítás, melyet Mózes a pusztában törvénybe iktatott: „*Minden ember elsőszülött fiát váltsd meg.*” (II. Móz. 13:13), Isten pedig a Golgotán az ember iránti szeretetétől indítva egyszerűen Fia vérével pecsételt meg. Ez a húsvét, szabadulásunk ünnepe. Zsidó testvéreink a peszah ünnepén az egyiptomi szabadulásra emlékeznek. Mi húsvét ünnepén az Isten haragjától, ítéletétől, bűneink adósságtömegétől való szabadulásunkra emlékezünk, amelyet Jézusnak a kereszten kimondott utolsó szava biztosít számunkra: „*Elvégeztetett!*” (Ján. 19:30).

Jézus ezt természetesen nem magyarul mondta. Héberül idézte, ami így hangzott: nislám = békesség szereztetett. Talán ráismerünk abból a héber szóból, amelyet bizonyára már sokan hallottunk rádióban, olvastunk a sajtóban: sálóm = béke. Jézus utolsó szava tehát így hangzott a kereszten: Békességet szereztem – ti. áldozatommal – Isten és ember között. Ha pedig annak a szónak az értelmét vesszük, ahogy az evangélium görög szövegében ránk maradt: tetelesztaj, annak a szónak van egy ilyen értelme a jogászok nyelvében: ki van fizetve az adósság, ti. annak az adóssága, akit az adósok börtönébe zártak – régen nem az utcára tették ki a fizetni képtelen adóst, hanem börtönbe zárták –, és amíg adósságát ki nem fizette, addig nem engedték ki. Márpedig aki börtönben ül, az nem tud fizetni, tehát csak úgy szabadulhat meg, ha valaki kifizeti helyette az adósságát. A mi adósságunkat Jézus fizette ki vére hullásával. Nem tartozunk, mert Jézus kiváltott az adósok börtönéből (tetelesztaj), és nem haragszik Urunk, mert Istennek ama Báránya, aki az én bűnömöt is magára vette, kiengesztelte Istent (nislám), és hogy mindez tényleg így van, azt megpecsételi a harmadik nap reggelén üresen talált sír, ahol már hiába keresték Jézus holttestét. Holttest nem volt, de a feltámadott Jézus ott volt akkor, és itt van ma velünk.

Ha hiszed, hogy a Bárány vérével bekent keresztfára a Golgotán a húsvéti szabadító vérral bekent ajtófélfád, akkor ne habozz, ne késlekedj, akkor neked húsvétod van! A nemrég Urához megtért testvérünk, *Füle Lajos* írt egy éneket a negyvenes évek nagy ébredési mozgalma idején. Hallgassuk úgy, hogy ma éppen hozzánk szól: „Siessetek! Hamar lejár / kegyelem, már régóta vár! / Ma még lehet, ma még szabad, / borulj le a kereszttel! – Elszáll a perc, az életed / Ma még ha jössz, elérheted. / Ne késs tovább, ne várj tovább! / Ma kérd Atyád bocsánatát!”

Drága idő Testvérem! Ez a húsvét. Ezért ne késs tovább, ne várj tovább! A húsvéti nyitott sír mellett vár valaki, aki egy asszonyt ott nevének szólított: „*Mária!*” (Ján. 20:16) Ma téged szólít a neveden. Tudom, mindnyájunk éve – talán a napjai is – már meg vannak számlálva. Ha most megértetted, hogy mi a húsvét, akkor értsd meg, fogadd el a feltámadott Úrnak most éppen hozzád intézett hívó szavát: „Ma még lehet, ma még szabad. Borulj le keresztem alatt!”

Soós László lelkipásztor

SOÓS LÁSZLÓ ISTEN BÁRÁNYA

Kiáltás a Jordán partján
Júdeának pusztájában.
Egymást úzi lenn sok hullám,
Jézus fenn fehér ruhában.
Most rátekin a próféta,
Tisztán csendül erős hangja:

Íme, az Isten Báránya,
Ki emberré lett és eljött,
Hogy Ő felvegye magára
A bűnt, melyet elkövetett
Minden ember e világon,
S feláldozza az oltáron.

Gránitból van az az oltár,
Golgota az ismert neve,
És azon a kereszttel ott áll,
Rajta Isten szeretete,
Amellyel Ő felénk fordult,
Fia vére ott kicsordult.

(Budakalász, 2016 pünkösdjén)

Tudod, ki Isten Báránya,
Ki felvette világ bűnét?
Mért vitte a keresztfára,
Ott miért ontotta vérért?
E Bárány a te Megváltód,
A Golgotán most te állsz ott.

Te is benn vagy a világban,
Nem csupán a többi ember.
Te sem élsz ártatlanságban,
A bűn átka téged is ver.
Állj fel most a Golgotára!
Az a te bűnöd oltára.

El lehet beszélni szépen,
Milyen bűnös ez a világ.
Nézz magadba most merészen,
Ne azt nézd, hogy más mit csinál!
Mondd ki: Én is bűnös vagyok,
Én értem állt a kereszttel ott.

100 ÉVE SZÜLETETT BORZSÁK SÁNDOR

A Pócsmegyer-Leányfalui református gyülekezet június 19-én vasárnap a pócsmegyeri templomban megemlékezést tartott egykori lelkipásztoráról, a 100 évvel ezelőtt született **Borzás Sándorról**.

Borzás Sándor 1916. június 20-án született Monoron. A Budapesti Református Theológiai Akadémia elvégzése után újpesti segédlelkészi évek következtek, majd 1944-ben behívták katonának, és 1945-ben fogságba esett. A szovjet hadifogságból több mint két év múlva térhetett haza. A Kálvin téri gyülekezetbe került, *Muraközy Gyula* és *Ravasz László* mellé. Ravasz Lászlóval haláláig nagyon szoros baráti kapcsolatot ápolt.

1951-ben választotta meg a pócsmegyeri gyülekezet lelkészének, a beiktatása 1952. március 16-án volt. 36 évig, egészen nyugdíjba vonulásáig szolgált itt. 2001. február 23-án tért haza Urához. Temetése 2001. március 2-án volt Pócsmegyeren.

Dr. Szűcs Ferenc megemlékezésében így fogalmazott: „Nem tudom, hogy a mostanában nyugatról importált gyülekezetépítési, missziói modellek közül Borzás Sándor mennyit ismert, de az biztos, hogy a legjobb iskolába járt, mert a jó Pásztortól tanult. Így lehetett aztán maga is utólrétegetlen előjárónk a talpig nehéz lelkipásztori hűségben, bölcsességben és szerénységben.” Emléke legyen áldott!

Április 24-én, az egyházi ének és zene napján, a tahitófalusi református templomban tartották meg az idei Egyházmegyei Kórustalálkozót. A találkozón tizenhét kórus vett részt. A fellépő kórusok: Biatorbágy, Budakeszi, Szokolya, Fót, Gödöllő, Érd, Gyöngyös, Órszentmiklós, Pécel, Páty, Pomáz-Csobánka, Salgótarján, Szentendre, Sziget Hangja, Vác, Tahitófalu, Törökbálint és az összkar.

Árvavölgyi Béla tahitófalusi lelkipásztor köszöntötte a kórusokat, és a Jelenések könyve 7,9-10 versei alapján tartott egy rövid áhítatot.

Ezt követően a kórusok bemutatkoztak, majd az összkar elénekelte a „Légy hív mindhalálig” című éneket. Eldőlt az is, hogy jövőre Szentendrére tartják meg a Kórustalálkozót. Az alkalom végén *Nyilas Zoltán* esperes úr is köszöntötte a résztvevő kórusokat és a vendégeket, megköszönte mindenkinek a közreműködését, majd az áldással ért véget a találkozó a templomban. A tahitófalusi gyülekezet ezután szeretetvendégségen látta vendégül a résztvevőket.

Bíró Istvánné Kati

LÁTOGATÓBAN A PARTIUMBAN A PSALMUS KÓRUS SZOLGÁLATA ZILAHON

2016. április 1 – 3.

Kórusunk idén áprilisban ismét ellátogatót Zilahra. Izgatottan készülődünk az útra.

Április 1-jén, pénteken reggel indultunk útnak. Kórusunkat elkísérte erre az útra Nyilas Zoltán esperes úr is, gyülekezetünk lelkipásztora. Utunk rövid áhítattal (Jel 2,8-10) és imádsággal indult. Debrecenben álltunk meg hosszabb pihenőre. Megtekintettük a Nagytemplomot, ahol sokan felmentek a toronyba megtekinteni a gyönyörű panorámát. Legidősebb kórustagunk, *Orbán Laci* bácsi is a csoporttal tartott. A Nagytemplom karzatán egy rövid próbát tartottunk *Erdélyi Piri* kántorunk vezényletével. Piri később elmondta, milyen nagy élmény

korai templomként épült. A XVIII. század elejére a falu lakossága teljesen kicserélődött, így a templom építésének körülményeiről kevés adat maradt fenn. A falakon belüli különleges falfolyosó eredeti rendeltetése bizonytalan, valószínűleg a templom befogadóképességét növelték meg ezzel. 1775-ben épült meg a szószék a koronával együtt, valamint a karzat. Valószínűleg ekkor készítették el a kazettás mennyezetet is.

Szilágysomlyó: Kórusunk tíz évvel ezelőtt járt már itt, és így az ottani református lelkésszel ismerősként üdvözöltük egymást. A faluban már korán megtelepedtek a magyarok, a XII-XIII. századtól élnek itt magyarok. A település legnagyobb szülőtte Báthory István erdélyi fejedelem. 1729-ben kezdődik el a templom építése, melyet 1736-ban szentelnek fel. Műemlék-templom, a kazettás mennyezete 232 kazettából áll, de nincs egyforma motívum bennük. Orgonája 1769-ben készült el, amit Erdélyi Piri ki is próbált. 2008-2009-ben újították fel.

Krasznahorvát: Katolikus templomnak épült 1280-ban. A református egyház 1739-ben alakult meg. Erdély egyik legszebb, legértékesebb mennyezetű, román stílusú temploma. Az úrasztala több mint száz éves, a padozat alatt kriptá található. A templomot többször felújították.

Kraszna: A templom legrégebben épült részének építési idejét a kései gótika korára teszik, 1380-1400 közé. 1708-ban végeznek renoválást az épületen, a kazettás mennyezetet 1736-ban festették. 1832-ben bővítik a templomot. 2007-ben kezdődött el a templom modernkori teljes felújítása, amely 2014-ben fejeződött be a közel 3300 lelkes gyülekezet adományaiból.

Magyarkecel: 1458-ban épült a templom és a harangláb, utóbbit 1948-ban újítják fel, melynek érdekessége, hogy csapolással készült. 1765-ben került a harang a toronyba. A templom alatti kriptában az első apátok nyugszanak. 1560-ban tér át a falu a református hitre, azóta a reformátusoké a

templom. A templom első adományozója Keceli Margit. 1982-ben a kazettás mennyezet beszakadt. A templomban fűtés nincs, ezért hűsvétkor van az első istentisztelet, és karácsonykor az utolsó. Közben esőidőben a faluban tartanak istentiszteletet.

Minden templomban énekelünk, és Erdélyi Piri sok helyen az orgonát is kipróbálta. Gazdag programban volt részünk ezen a napon, és fáradtan érkezünk vissza Zilahra.

Április 3., vasárnap: *Bíró Kriszti* kórusvezető arra kérte a kórust, hogy reggel 9-kor próbáljunk. Az istentisztelet 10 órakor kezdődött kereszttelővel. Igét a mai napon Nyilas Zoltán esperes úr hirdetett a Jelenések könyve 2,18-19 versei alapján, melyben Isten titkának megismeréséről szól, hiszen az apokalipszis a lepel elvételét, eltávolítását jelenti. Isten titka pedig nem más, mint hogy lehetséges Jézus Krisztussal találkozni, benne nyilatkozta ki magát az Atya. Jézus számára mindenki fontos, bennünket keres, nekünk pedig Jézus mellett kell döntenünk. Élünk Jézus Krisztus követőiként, de vigyázva, hogy aki áll, el ne essen – ahogy Pál apostol megfogalmazta. Az embernek oda kell fordulnia Istenhez, meg kell témie Hozzá, és aki megtér, mindennél többet kap. Higgyünk Krisztusban, és utat mutat nekünk!

Az istentisztelet végén a Psalmus kórus szolgált, majd zárásként a zilahi kórossal közösen énekeltek el a „Zengd Jézus nevét!” című éneket. A köszöntések során meghívást adtunk át zilahi testvérkórusunk, a Szentci Molnár Kórus részére, hogy látogassanak el hozzánk Pomázra és Csobánkára. A kora délutáni indulás előtt közös ebéden vettünk részt. Nehéz volt a búcsú, hiszen szép napokat töltöttünk Zilahon, Istennek legyen hála és köszönet érte.

Bíró Istvánné Kati

Krasznahorvát

volt számára és mennyire meghatódott, hogy karvezetőként dirigálhatta a kórust.

Folytattuk utunkat, és az esti órákban megérkeztünk Zilahra, ahol már nagyon vártak bennünket a vendéglátóink. Közösen elénekeltek az „Úrnak szolgálai mindnyájan” című zsoltárt, ezt követően *Pisök Csaba* zilahi lelkipásztor a Jelenések könyve 2,10 igéjével köszöntött minket, majd *Bara Lajos* szólt néhány szót a szombati és vasárnapi programról. Ezt követően került sor a családoknál történő elhelyezésünkre; sokan ismerős családokhoz kerültek, de voltak új vendéglátók is.

Április 2-án, szombaton fél 9-kor énekarunk részt vett a reggeli istentiszteleten. A zilahi lelkész a Jelenések könyve 2,12-17 versei alapján hirdetett igét. A mai programunk nagyon feszesnek ígérkezett: hat szatmári templomot látogattunk meg.

Szilágynagyfalu: Először a XIII. században pálosrendi kolostor működött itt. A XV. században római katolikus templomnak épült, aminek a jegyei a mai napig láthatók. Egy nagy tűzvész után kapta a mai kazettás mennyezetes formáját.

Somlyóújlak: A XIII. században Árpád-

A zilahi templomban

JÚDÁS – TADDEUS

Neki két neve volt, egy ószövetségi zsidó név: Júda, és egy, a mindennapi életben használt arám neve: Taddaj, amelynek jelentése: bátor férfi. Ennek a görögös változata az evangéliumokban olvasható Thaddajosz név. Arám nevén Máténál és Márknál olvashatunk róla, Lukács pedig mind az evangéliumban, mind a Cselekedetekben héber nevén említi: „*Júdás, Jakab fia*” (Lk. 6:16; Ap.Csel. 1:13). Máténál néhány görög kéziratban Lebbeus néven olvasható (Mt. 10:3), ami ugyanazt jelenti. János csak egy helyen tesz róla említést „*Júdás, de nem az Iskáriotes*” néven. Mivel Máté és Márk a másik Júdásról nem ír, Lukácsnál és Jánosnál pedig nem fordul elő a Tadeus név, ez a két név minden bizonnyal egy és ugyanazon személy héber és arám neve.

JÚDÁS (a kerijjótí)

Ő az egyetlen Júdeából származó tanítvány. Valószínűleg a júdeai Kerijjót városban született, ezért ez a megkülönböztető neve: is kerijjót = kerijjótí férfi. Azt is tudjuk, hogy apját Simonnak hívták (Jn. 13:26). Ő kezelte a tanítványok pénzét. János szerint „*tolvaj volt, és a nála levő erszényből elszedezgette, amit beletettek*” (Jn. 12:6). Jézus betániái megkezetésekor felháborodott, hogy miért nem adták inkább el azt a drága olajat. Az utolsó vacsorán Jézus közelében ült, aki egy darab kenyeret nyújtott át neki, azzal jelezve, hogy ő lesz az áru. Árulásáért harminc ezüstöt kapott. Ez annyi pénz volt, amennyit az ószövetségi törvény szerint az kapott kárpótlásul, akinek a rabszolgáját gondatlanságból megölték. Máté az árulás leírásakor Zakariás prófétára hivatkozik (Zak. 11:12,13), és említést tesz egy szántóföld megvételéről Ézsaiás prófétára utalva (Ézs. 32:6-15). Júdást kapzsisága mellett egy csalódás is vezethette árulásában, azért, mert Jézus nem állt a rómaiak ellen tervezett felkelés élére. Azt viszont nem mérte fel, hogy árulás Jézus életébe fog kerülni. A Gecsemáné-kertet jól ismerte, mert sokszor tartózkodott ott Jézussal.

Mivel a főpap szolgálói Jézust nem ismerték, Júdás csókkal köszöntötte őt, ez volt az áruzó jel (Mk. 14:15). Simon megpróbált ellenállni, és a főpap Malkus nevű szolgájának levágta a fülét. Amikor Júdás megtudta, hogy Jézust halálra ítélték, visszavitte a pénzt a főpapoknak, majd a hagyomány szerint a Kidron, a Týropajon és a Hinnóm völgyek találkozásánál felakasztotta magát, de vagy a faág tört le, vagy a kötél szakadt el, mert „*fejfel lezuhant, kettészakadt derekban, és egész belső része kifordult*” (Ap.Csel. 1:16). A főpapok a visszavitt pénzt nem merték visszatenni a templom kincsei közé, ezért megvették belőle a „*fazekasok mezejét*”, amelyet vérmezőnek neveztek el, és idegenek temetkezési helyeül használták.

MÁTYÁS

Héber neve Matitjáhu, jelentése: Isten ajándéka. Görög változata Matthiasz. Az áruzó Júdás helyére választották sorsvetéssel a het-

KINEK MI VOLT A NEVE? 3. rész

venkét tanítvány közül (Ap.Csel. 1:26). Ezen kívül semmilyen hiteles forrás nincs róla. A hagyomány szerint Júdeában tértítet.

MÁRK

Nem volt tanítvány, de valószínűleg gyakran tartózkodott a tanítványok között, mint például az utolsó éjszakán is a Gecsemáné-kertben. Görög-latin műveltségű ifjú volt, s mint a legtöbb ilyen férfi, ő is két nevet viselt. Ószövetségi héber neve Jóhanán, arámul Jóna, görög átírásban Jóannész, a magyar fordításban János néven szerepel. Görög neve Markosz, latin változatban Marcus. Nevének jelentése: védelmező. Lukács a Cselekedetekben így említi: „*János, akit Márknak neveznek*” (Ap.Csel. 12:17). A Cselekedetekben egyéb helyeken és több apostoli levélben ekként van megnevezve: „*János, más néven Márk*”. A görög szöveg Jóannész Markosz néven említi. Az ő anyjának, Máriának a házában szállt meg Simon, miután csodás módon megszabadult a börtönből. Valószínűleg az ő házában fogasztották el az utolsó vacsorát, majd Jézus mennybemenetele után eleinte ott tartották az ősgyülekezet összejöveteleit. Pál, miután átadta Jeruzsálemben az antiochiai gyülekezet adományát, Barnabással együtt annak unokaöccsét, Márkot (Kol. 4:10) is magával vitte Jeruzsálembe (Ap.Csel. 12:25). Ezután Márk szintén Barnabással együtt elindult Pállal első tértítő útjára, de nem ment el vele Ciprusig, hanem Pergénélt elvált tőle, és visszatért Jeruzsálembe. Valamilyen vitája támadhatott Pállal, aki ezért nem volt hajlandó tovább magával vinni (Ap.Csel. 15:39). Később kibékültek, és Pál leveleiben már munkatársának nevezi (Filem. 24), sőt Rómába is magához hívta, és ezt írta róla egyik levelében: „*hasznomra van a szolgálásban*” (II.Tim. 4:11).

Márk Simonnal is szoros kapcsolatban állt, aki levelében így említi: „*az én fiam*” (I.Pt. 5:13). Valószínűleg hosszabb időt töltött Pállal Rómában, és itt írta meg az evangéliumát, amelyben erősen tükröződik Pál teológiája, és sok latin kifejezés olvasható benne görög átírásban, mondatszerkesztésében is sok a latinizmus, tehát hosszabb időt tölthetett latinul beszélők között. Eusebius szerint a hatvanas évek második felében alexandriai püspök lett. Evangéliuma alapjául szolgál Máté és Lukács evangéliumának. Ő feltételezhetően azonos azzal az ifjúval, aki a Gecsemáné-kertben ingét hátrahagyva meztelenül menekült el (Mk. 14:52). Mivel valószínűleg sok időt töltött

együtt Jézussal és tanítványaival, magát meg nem nevezve, csak utalva rá személyes élményei alapján írta meg evangéliumát, amelyet pogánykeresztyéneknek szánt, ezért megmagyarázza a zsidó szokásokat és intézkedéseket, az arám kifejezéseknek pedig megadja a görög fordítását. Sokat meríthetett Simon elbeszéléseiből is, akinek egy ideig tolmácként volt a segítségére. Evangéliumának szövege a legrégebbi kéziratokban csak 16:8-ig van meg. A hagyomány szerint a további verseket valószínűleg egy Ariszton nevű presbiter, „*az Úr tanítványa*” írta hozzá.

LUKÁCS

Neki természetesen csak egy neve volt, hiszen ő görög ember léte nem viselt sem zsidó, sem arám nevet. Az Újszövetségben olvasható görög neve Lukasz, ami a Lucianus latin név görögös formája. Ő írta a róla elnevezett evangéliumot és az Apostolok Cselekedeteit (Ap.Csel. 1:1,2). Pál háromszor említi levelében, és munkatársának (Filem. 24), másol a szeretett orvosnak (Kol. 4:14) nevezi. Rómából írt levelében így panaszkodik: „*Egyedül Lukács van velem*” (II.Tim. 4:11). Lukács a szíriai Antiochiából származott egy nem zsidó családból. Görög anyanyelvű orvos volt. Jézust nem ismerte személyesen. Pált elkísérte második és harmadik missziói útján, és Rómába is vele ment. Az evangélium és később a Cselekedetek írásának időpontja bizonytalan.

Evangéliumához valószínűleg felhasználta Márk evangéliumát. Csak azt ismerte és egy úgynevezett logosz-forrást, amely Jézus beszédeinek a gyűjteménye lehetett, de sajnos elveszett. Az sem zárható viszont ki, hogy ez a bizonyos logosz-forrás az akkorra már megírt és ismert János evangéliuma volt. Írásait egy Teofilus nevű férfinak ajánlja, akiről semmit sem tudunk. Ez a szó különben a helytartó hivatalos megszólítása volt (Ap.Csel. 24:3). Ezzel az ajánlással valószínűleg műve terjesztéséhez remélt segítséget. Írásaiban kerül a nem görög szavakat. Nyelve irodalmi görög nyelv. Jellemző rá a világtörténelmi eseményekkel való összekapcsolódás. Gyakran használ orvosi és hajózási szakkifejezéseket. Ennyit tudunk róla hitelesen. A hagyomány szerint Boiothia fővárosában, Thébában töltötte élete végét.

SAUL – PÁL

Ő Kisázsia Kilikia nevű tartományának egy hellénista városában, Tarsuszban született, feltehetően gazdag zsidó családban. Ez a város akkor a műveltség és a filozófia központja volt. Mint az első zsidó király, Saul, ő is Benjámin törzséhez tartozott. Zsidó neve az ószövetségi Saul név volt, és maradt is a zsidók számára. Volt egy görög neve is: Paulosz, hiszen családja túlnyomóan görögök lakta városban élt, és – nyilván gazdagságának köszönhetően – megszerezte a római polgárjogot, ami csak nagyon kevés zsidó családnak adatott meg. Saul már beleszületett ebbe a jogba.

Tanulmányait a város iskolájában, a gymnasionban kezdte, ahol görög szellemben nevelkedett, de családja valószínűleg még az ő ifjúkorában Jeruzsálembe költözött, és ő már ott fejezte be tanulmányait. Nővére, aki férjnél volt, még sokáig a városban élt a fiával. Mivel családjá farizeus származású, a fiatal Saul a híres bölcsnél, Gamálielnél tanulhatott, aki a Kr. e. I. században élt írástudónak, Hillélnek volt az unokaöccse. Ő maga írja: „Fölöttébb buzgó rajongója voltam atyám hagyományainak” (Gal. 1:14). Mint az a legtöbb előkelő zsidó családban szokás volt, a tu-

Pál apostol

dományosan képzett gyerek is kitanult egy iparos mesterséget, Saul a sátorponyvya-készítést.

Jeruzsálemben több zsinagógájuk volt a hellénista zsidóknak. Saul valószínűleg a kilikiai zsidók zsinagógáját látogatta. Itt folytatott vitákat Istvánnal, a görögül beszélő keresztyének egyik előljárójával. Az Újszövetség először az első keresztyén vértanú, István megkövezésekor tesz róla említést. Ezzel a kivégzéssel Saul is egyetértett (Ap.Csel. 6:13). Akkor még az volt a véleménye, hogy a názáreti Jézus megváltoztatja a Mózesről rájuk hagyott ősi szokásokat (Ap.Csel. 6:14). Nem tudta elfogadni azt az embert Messiásnak, aki keresztet halt meg, mert Mózes törvénye szerint átkozott Isten előtt az akasztott ember (V.Móz. 21:23). Ezért írja később az egyik levelében: „Fáradhatatlanul üldöztem az Isten egyházát és pusztítottam azt” (Gal. 1:13). A görögül beszélő zsidók közül azok, akiket a leghevesebben támadott, a diaszpórába menekültek, mint például Fülöp, a hét gyülekezetvezető egyike, aki Samáriába ment. Saul levelet eszközölt ki a jeruzsálemi főpapnál a damaszkuszi zsinagóga előljárójához a keresztyének Júdeán kívüli üldözéséhez. Noha a főpapnak erre nem volt törvényes hatalma, szavának súlya mégis segítségére volt Saulnak az üldözésben. Így indult el az akkor kb. harminc éves Saul Jézus megfeszítése után nagyjából öt évvel Damaszkuszba a főpap levelével.

Útközben látomásban találkozott Jézussal, aminek következtében megvakult. Kísérői bevezették Damaszkuszba, ahol meglátogatta őt a zsidókeresztyén Anániás, és meggyógyította vakságából. „Azután felkelt és megkeresztelkedett” (Ap.Csel. 9:18). Ezt követően

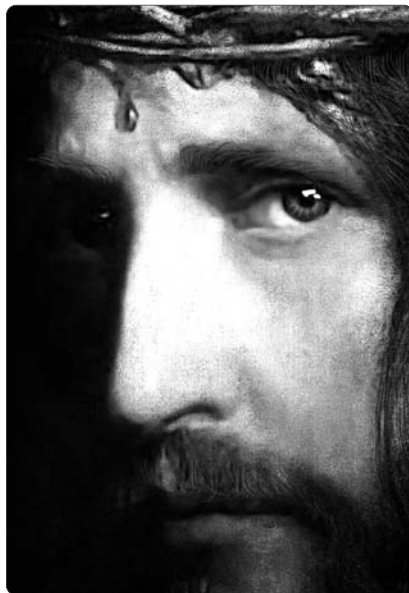
kb. három évig Arábiában tartózkodott, és csak ezután tért vissza Jeruzsálembe. Ott találkozott Jakabbal, „az Úr testvérel” (Ap.Csel. 1:19). A jeruzsálemi keresztyénekhez Barnabás, a ciprusi lévita vitte be, és ő vállalt érte kezességet, mert megtérését sokan kételkedve fogadták. Ezután indult el az a hatalmas térítő munka, amellyel Saul sok gyülekezetet alapított Kisázsiában és Európában. A jeruzsálemi zsinaton megegyeztek, hogy Simon a zsidók, Saul a pogányok között fogja végezni a missziót. A Cselekedetek három térítő útjáról számol be. Amelynek a végén Jeruzsálembe ment, ahol a zsidók megakarták ölni, ezért római polgárjogánál fogva a császárhoz fellebbezett, és ennek köszönhetően a rómaiak védelme alatt, de fogolyként érkezett Rómába, ahol nagyjából két évet töltött fogságban. Állandó kísérője Márk és Lukács volt (Kol. 4:14).

Ennyi biztos. Ettől kezdve viszont bizonytalanok a róla szóló tudósítások. Az is lehet, hogy ekkor még kiszabadult, de később újra letartóztatták, majd Nero keresztyén-üldözésében nyoma veszett. Az biztos, hogy Hispániába nem tudott elmenni, mint ahogy tervezte, és az is, hogy Simonnal nem találkozott Rómában, mert lehetetlen, hogy akkor Rómából írt leveleiben nem tenne róla említést.

JÉZUS

Jézusnak csak egy neve volt, a köznapi beszédben használt Jésua név, amely az őszösvetségi Jóhósua, rövidebben Jósua (Józsua) név arám változata. Az Újszövetség görög szövege Jézus néven említi, de ez nem görög név, hanem az arám név görög átírása. A Krisztosz (Krisztus) a héber masia (messiás) szó görög megfelelője. Jelentése: felkent, ti. király vagy főpap. Ez a név csak a későbbi írásokban jelenik meg, beszéd közben ezt senki sem használta, Simon is arámul mondta hitvallásában: „Te vagy a Krisztus” (masia = a Messiás), de ez hitvallás volt, név akkor még nem lett belőle.

Soós László lelkipásztor

SEBESTÉNY-JÁGER ORSOLYA

SZÁMVETÉS

...mert mindig nyílik másik ablak,
honnan álmaid szövőd magadnak,
s az eget fenn kéz nem takarja el.

Csak, hogy értsd: mit Ő adott
a szádba szökkenő magot,
így mutasd hited fiadnak,

és vidd e számvetést magaddal,
lassú partokat mosott reménnyel,
bár a múlt halott avart kavart fel,
már benned él – a Feltámadott.

MÁR CSAK

Már csak adni vágyom –
violakék s halványzöld napok
fonódnak ránk, mint őszi estén
vízparton suttyogó nádasok.

Adni magamból egyre többet,
mint hófehér kenyérbél illatát
adta anyánk midőn megtörte,
hogy igazzal töltsse meg a szánk.

Morzskákat adnék, és mosolyt,
imáink páncélos erejét.
Mind kisebbé válva, hogy Ő
az egekig nőhessék.

KÉSEI VETÜLET (2Tim 6,12)

Lépteim immár nem sietősek,
lomhább is lettem, mint nyári délután
a hullámzó vetések fölött a felhők,
ha tovaúsznak egy végtelen ruhán.
Beért a csönd – megért a vetés.
Térdre hullik az aranyló kalász,
bennük zizeg a búza igaza:
enni csak úgy adsz, ha kenyérükké válsz.

Elomló falattá, hófehér kenyérré –
tépjék, vagy szeljék lélegzeted,
csak add, amit egykor ajándékba kaptál,
hogy létük Általa teljesebbé tedd.

TE mindennél bölcsebb, tanítsd tovább:
hogy utolsó percünkig kell és lehet:
megharcolni a hit nemes harcát
– mindenek előtt önmagunk felett.

EMMAUS (Lk 24)

A térképen nem találd már.
Elrejtőzött, mint fény a lombokon,
ármányos alkonyon hús homokba írva,
csak szívek rejtékén követheted nyomon.

De mellénk lép ma is,
hogy mindvégig kísérjen,
Ki kenyérben nyújtva végül önmagát,
mert éhező szívünk asztalához ül le,
hogy morzsányi hiteddel átéld a csodát.

Rohamosan közeleg a nyári szünet, talán már mi is tervezgetjük hogy lesz: mikor hol leszünk, kivel. Talán a gyerekekkel, unokákkal is több időt tölthetünk közben, amikor a hétköznapi szoritásban sokszor csak a napi rutin szintjén találkozunk, hiszen elvárásoknak kell megfelelnünk mind az iskola, mind a munkahely területén és alig-alig marad erőnk, időnk arra, hogy valóban komolyan és igazán együtt legyünk, rájuk jobban odafigyeljünk.

Egy nemrég olvasott tanulmány szerint a legtöbb szülő napi 6-7 percet beszélget gyerekeivel – és itt most igazán a beszélgetésre kell gondolnunk, nem pedig arra, amikor azt mondjuk, hogy mosson fogat. Ha belegondolunk, ez a 6-7 perc szálanalmasan kevés.

A négy evangélium közül a három szinoptikus – azaz együtt-látó – evangélium, vagyis Máté, Márk, Lukács szinte szóról szóra ugyanúgy írja le Jézus találkozását, szavait a gyerekekkel kapcsolatban. Nagyon szemléletes ez a történet. Nem véletlenül: az Úr segíteni szeretne abban, hogy rajta keresztül rávilágítson több emberi gyengeségünkre, de egyben megmutassa e gyengeségeinkből a kiutat is. Rámutat elsősorban arra, hogy felnőttként nagyon fontos észrevennünk kicsinyeink valódi érzéseit, gondolatait, hogy komolyan vegyük kérdéseiket. Másodsorban megmutatja azt, hogy a felnőtté válás nem jelenti azt, hogy megkérgesedett szívű emberek legyünk. Sőt, a legnagyobb hibába akkor esünk,

ha elfelejtkezünk a bennünk élő gyerekekről. Ennek bizonyítéka, hogy Jézus megharagudott tanítványaira, amikor nem akarták Hozzá engedni a kicsinyeket. Az eredeti görög szövegben itt az egészen kicsiny gyerekekről, a még karon ülő csöppségekről van szó. Nyilván a tanítványok úgy gondolkodtak, hogy Jézus csak komoly dolgokkal foglalkozik, komoly kérdésekkel, fontos emberekkel, és nem szabad Őt ebben megzavarni. Nem szabad jelentéktelen ügyeket, személyeket elé hozni. A gyerekek jelentéktelenek, a gyerekekkel törődjenek az édesanyák, nagymamák, legfeljebb az édesapák, ha éppen nem a megélhetés fenntartásáért vannak elfoglalva.

Nos, hogy ez mennyire nem így van, semmi sem bizonyítja jobban, mint hogy az Úr e viselkedés miatt megharagudott – vagy ahogy az eredeti görög szöveg fogalmaz: bosszankodott, mérgelődött. Jézus tehát bosszankodott a tanítványok értetlenségén, hogy még mindig nem értik a lényegét, még mindig nem tanulták meg, hogy Ő nem azért jött, hogy csak bizonyos kiváltságos személyek találkozhassanak, beszélhessenek Vele, nem azért, hogy egy távoli elérhetetlenségben elzárkózzon az emberek elől, hanem mindannyiunkért jött, mégpedig azért, hogy életét adja – a kicsinyekért éppen úgy, mint az idősekért.

Igaz útmutatást adott ezért minden nemzedéknek a gyermekneveléssel kapcsolatban.

Örök érvényű rendelkezés ez, kettős parancs mindannyiunk számára.

Mindenekelőtt felszólít valamennyiünket arra, hogy engedjük a gyermekeinket Őhozá. Engedjük. Vagyis ne tartsuk vissza, ne fogjuk őket vissza. Teszi ezt azért, mert Ő igazán ismer bennünket. Tudja, hogy mindenkinek, a gyermekeknek éppen úgy szüksége van megváltásra, mint a felnőtteknek. Tudja azt is, hogy a gyermekek nyitottak Isten felé. Menni szeretnének Hozzá, mint kisbárányok a zöld rétre, de szükségük van ehhez a nagy bárányokra, hogy el ne tévedjenek.

Nem lehet túl korán kezdeni a hitbeni nevelést. Az egészen kicsikkel kell kezdenünk – úgy, hogy Jézushoz engedjük őket. Eleinte persze csak úgy tudjuk ezt megtenni, hogy imádkozunk értük. Azután beszélhetünk is nekik Isten Országának titkairól. Valószínűleg sokan vannak közöttünk édesanyák, édesapák, nagyszülők, akik személyesen is átérték, hogy a kisgyerekek egy bizonyos korig mennyire nyitottak égi és földi dolgok iránt, de van egy korszak, úgy nagyjából a négy éves kor körül, amikor kifejezetten a mennyei dolgok iránt. Fejlődésükből teljesen nyilvánvalóan következik, hogy érdeklődni kezdenek, fontos lesz számukra a tisztánlátás, és olyan kérdésekkel ostromolnak bennünket, amire bizony néha nagyon nehéz válaszolni. Még a Szentírás ismeretében is nehéz, nemhogy akkor, ha nem tudjuk, hogy Isten hogy tanít mindezekről. Megkérdezik tőlünk, hogy mit jelent meghalni, hova megyünk azután, hol vannak az angyalok. Sokszor megmosolyogjuk kérdéseiket, de nagy hibát követünk el, ha nem vesszük komolyan és nem adjuk meg azt a tanítást, amit mi is megtanultunk egykor Istenünkről, Istenünktől.

Engedjétek – kéri Jézus –, ne szabjatok gátat e kérdéshadjáratnak türelmetlenséggel, ne vessünk véget fáradságra, időhiányra hivatkozva. Engedjük és örüljünk, ha olyan gyermekekkel vagyunk körülveve, akik még tudnak kérdezni, akik érdeklődnek Isten országa iránt, és határtalan kíváncsiságukat ne fékezzük meg saját akadémikuskodásainkkal.

Jézus felszólítása így folytatódik: Engedjétek hozzám jönni! Az Úr jól tudja azt is, hogy

ha engedjük időben, hogy Őhozá menjenek, vagyis más szóval, hogy hitbeni nevelést kapjanak, akkor a gyerekek óvatosabbak lesznek és biztosabban maradnak a jó úton, akkor is, ha kortársaik már máshova kíváncsiak, rossz irányba, rossz utakra tévedve, ahonnan sokkal nehezebb visszacsalogatni őket.

Az a kisgyerek, aki időben biblikus értékrenddel ismerkedhet meg, és időben hall arról, hogy mi a jó és mi a rossz, mit jelent engedelmeskedni Isten akaratának, és mit jelent megköszönni ételt, egészséget, családot Istennek, hogy kell együtt elcsendesedni, hogy kell tempolomba menni, ugyanúgy szembesülni fog a televízió, a számítógép, az internet kínálta ingoványos értékrendekkel, szembesülni fog a kortársak bizonytalan értékrendjeivel, de nagyobb reménnyel fog tudni jól dönteni és nemet mondani arra, ami később veszélybe sodorhatná.

Ne tiltásatok el őket – kéri bennünket is az Úr Jézus –, mert mindazok, akik kihagyják Istent a nevelésből, akik nem arra a bizonyos kősziklára építenek, ha jön a vihar, elsodródhatnak, akik nem Jézussal gyűjtenek, azok mind tékoznak. Aki azt gondolja, hogy lehet Jézus nélkül igaz alapokra fektetni a család életét a gyermekneveléssel kapcsolatban, az téved. Aki elfelejt beszélgetni gyermekével Istenről, aki soha nem tanít meg egyetlen igét, egyetlen dicséretet sem gyermekének, aki nem mond el egyetlen imát sem gyermekéért vagy gyermekével, az eltölti őt Jézustól. Mi más lenne?

Oly sok idős ember elmondta már, hogy felnőttkorban, vagy akár sok évtizeddel később idős korában nehéz helyzetbe kerülve, betegségben, gyászban, szenvedésben, küzdelemben, az élet viharaiiban az az ige tartotta meg, az adott erőt és bátorságot, reményt és vigaszt, amit annak idején még édesanyjától, édesapjától, vagy a nagyszüleitől tanult meg.

Vannak élethelyzetek, amikor egy-egy bibliai mondat, Istentől érkező gondolat visszhangra talál az emberi szívben, és akár évtizedek múltán, de megmenti a kétségbeesett, magányos, csüggedt, reménytelen embert. Pedig amikor megtanították, talán még nem értette igazából e mondatot, aztán évek, évtizedek teltek el, de az ige örök, és amikor kell, általa segít az Isten. A szívben mint kicsi mag életet talál, hogy azután nagy fává növekedhessenek. De ha soha senki nem járt ott, hogy a magot elültesse, ugyan mi lesz azzal a gyermeki szívvel, ha felnőtté válik?

Bizony nemrég értettem meg ezt én magam is. Estéknként sok történetet mondtam

már korábban is gyerekeimnek az Újszövetségből, Ószövetségből, de most már arra is törekszem, hogy egy-egy mondatot kívülről is tudjanak. Nekik lesz jobb sok-sok év múlva, ha majd eszükbe jut. Nekik lesz jobb, ha az az ige bennük dolgozik, bennőjüket alakítgatja, és amikor szükség van rá, majd mint a magocska a földből, előbújik, hogy életet adjon.

Ha fontos számodra az Úr Jézus, akkor tedd ezt azzal nyilvánvalóvá, hogy azoknak beszélj Róla, akik rád vannak bízva, akik számodra a legfontosabbak! Beszélj Őróla a gyermekekkel, unokáiddal! Nem kell ottól félnünk. Az ember sokszor elbátortalanodik. Ha imádkozunk, Jézus segíteni fog abban, hogy megtaláljuk az időt, a hangot, a szavakat. Az Ő akarata ez, velünk lesz ennek teljesítésében, ha igazán kérjük. Segíts nekik, hogy halló fülük igazságot hallhasson! Érdeklődő elméjük az egyetlen jó tanításban nevelkedhessen fel. Szemük igaz értékrendet lásson.

Nagyon kaotikus világban élünk, és minden bizonnyal ez egyre inkább így lesz, de ha a jó alapokat tovább tudjuk adni azoknak, akiket Isten ránk bízott, vagyis mindenek előtt kicsinyeinknek, akkor egy felnövekvő nemzedék kapaszkodhat az Igébe, kapaszkodhat a nehézségek között is Isten kezébe, mint viharban a mentőkötélbe.

Jézus parancsa nagyon érdekesen folytatódik: mert *ilyeneké* az Isten országa. Bizony, aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint egy kisgyermek, semmiképpen sem megy be abba. No itt azután jól kell valóban értenünk az Igét. Az eredendő bűnről való tanítást mindannyian ismerjük. Fontos is, hogy ismerjük. Nehogy úgy értelmezzük Jézus szavait, hogy a kisgyermek a megtestesült büntelen jóságot képviseli közöttünk. Kedves testvérek, én is nagyon-nagyon szeretem gyerekeimemet, de elmondhatom Nektek, hogy már kicsiny korban jól látszik, hogy a bennük élő nem angyalian tiszta és jó. A gyerekek ugyanúgy rendelkeznek rossz tulajdonságokkal, mint mi felnőttek: akaratosak, csökönyösek, irigyek, füllentenek, versengenek egymással, hízelegnek valamiért és még sorolhatnám. Bármilyen nehézünkre esik sokszor elfogadni az eredendő bűnről szóló tant, mégis kérem, vegyük komolyan, mert a Szentírás tanítja.

Jézus nem azt akarja, hogy az „ilyeneké” hasonlító szó azt sugallja számunkra, hogy a gyermekekben testesül meg a hibátlan jóság, amit követnünk kell. Hanem akkor hogyan? Milyeneké is a mennyek országa? Miben adnak példát számunkra gyerekeink? Abban, ahogyan fogadják Isten országának titkait, Isten országát – vagyis mindent, amit Jézustól megtanulhatunk.

Mert milyen lelkiülettel fogadják a gyermekek? Milyenek a gyermekek, amiben példát adnak számunkra? Őt dolgot szeretnék most kiemelni – talán mert az őt az, amit felnőtté válva leginkább elfelejtünk megélni:

- kicsinység-tudat
- kiszolgáltatottság
- bízni tudás
- örülni tudás
- egyszerűség

A gyermekek tudják, hogy kicsinyek. Muszáj tudniuk, fizikai paramétereik nem engedik,

hogy elfelejtsék. Bár sokszor hangoztatják, hogy ők már nagyok, de ezt is csak azért teszik, mert tudják, hogy kicsik és nagyon szeretnének már nagyobbak lenni. Tudják, hogy e kicsinység korlátokkal jár. Tudják, hogy sok mindent még nem szabad. Tudják, hogy vannak határok, hogy e kicsinységből fakadóan tudni kell kérni. Tudni kell bocsánatot kérni és tudni kell engedelmessé válni.

Felnőtté válva sokszor sajnós elfelejtjük, hogy kicsik vagyunk. Istenünk szemében mi mindig kicsik maradunk – kicsik, egyrészt azért, mert egyedül Ő a nagy, az Úr, aki felettünk áll, másrészt azért mert hit által Isten gyermekei lehetünk. Jó lenne soha nem elfelejteni, hogy bár kezünk-lábunk megnőtt, mégis kicsik vagyunk, így minden körülmény között megmaradhatunk alázatos szívű embereknek, akik meg tudják köszönni Uruknek, hogy jó, hogy egyedül Ő az igazán nagy, aki vigyáz ránk.

Másodsorban megtanulhatjuk a gyerekektől, hogy ők még tudják, mit jelent kiszolgáltatottnak lenni, mit jelent függni valakitől. Jobb esetben a szülő mondja meg, mit tehet és mit nem. A szülő tilt, enged, a szülő irányít, a szülő befolyásol. Így kell ennek lennie, ez az ősi rend. Ahol ez megbomlott, ahol ez felborult, ott mindig káros és értékvesztés lesz. A gyermek kiszolgáltatott – jó értelemben is –, elsősorban a szüleinek. Amit otthon kap, azt fogja utavalóul továbbvinni, akár jó, akár rosszat kapott. Ha jó kapott, életre szóló szárnyakat kapott, ha rosszat, akkor sokáig szembeszéllé kell megtanulnia repülni.

Bárcsak ne felejtenék el felnőtté válva, hogy kiszolgáltatottak vagyunk. Bárcsak mindig emlékeznék arra, hogy Istentől függünk. Nem Ő függ tőlünk. Ő ad esőt, napot, Ő ad betegséget, egészséget. Ő adja az életet és Ő veszi el. Ki vagyunk szolgáltatva az Ő akaratának. Vajon amikor lázadunk valamiért, amikor szidjuk a körülményeket, amikor tele vagyunk az események folyása miatti haraggal, ha panaszkodunk, az nem annak a jele-e, hogy elfelejtettük kiszolgáltatott voltunkat, elfelejtettük, hogy bizony Isten jobban tudja, hogy mi a jó nekünk?

Ez a kiszolgáltatottság azonban nem azt jelenti, hogy rettegünk kellene. Hanem pontosan azt, hogy tudjuk, jó kezekben van a sorsunk, az életünk, és semmi sem történhet velünk az Ő akarata nélkül, és ezzel elérkezünk a gyermeki lelkiület harmadik titkához:

A gyermekek úgy tudnak bízni a szüleikben, hogy akár behunyt szemmel is beugranak abba a tóba, ahol a szülő várja, hogy elkap-hassa. Úgy tudnak bízni, hogy az én gyermekeim egyik kedvenc játéka, hogy bekötött szemmel vezetem őket át a kerten, és csak az én kezembe kapaszkodva botorkálhatnak. Úgy tudnak bízni, hogy ha melléjük bújunk a sötétben, akkor azonnal eloszlik a félelmük. Úgy tudnak bízni, hogy ha azt mondjuk, nem fog fájni, akkor tényleg kevésbé rossz a fájdalom.

Él-e még bennünk ez a bizalom Uruk felé? Ott van-e még a szívünkben ez a feltétel nélküli bizalom? Amikor félünk, elég-e egy vigasztaló ige: Ne félj! – hogy elcsituljon szívünk aggodalma? Amikor nem tudjuk mit hoz a holnap, elég-e egy bibliai történet, hogy megértsük Isten tudja, hogy mi fog történni másnap, és egy hajszál sem eshet le fejünkéről az Ő akarata nélkül?

Negyedszer: tanuljuk meg gyermekeinktől azt az örömet, amit mi talán már elfelejtettünk – Istenünk felé. A kicsik magukkal hozzák ezt a derűt. Elég, ha meglátják azt, akit szeretnek, már boldog mosoly terül szét az arcukon.

Egyszer azt olvastam, hogy egy 1-2 éves gyerek napjában még negyvenszer kacag fel különböző dolgok miatt, a 3-4 éves már csak huszonegyszer, mire 7-8 éves lesz, már csak tízszer, és felnőtt korára már egészen ritkán nevet szívből, hangosan. A gyermekek még tudnak örülni.

Vajon tudunk-e még így örülni Istenünknek? Tudunk-e így örülni Jézus szavainak, ígéreteinek, ajándékainak, amiket ad számunkra e földi élet során? Ugye elszomorító lenne, ha egy kisgyerek, aki az oviban délután találkozik az édesanyjával, öröm helyett közönyösen nézne csak rá? Vajon tudunk-e örömmel fordulni naponként a Szentírás felé, hogy onnan erőt, reményt meríthetünk, vagy már közönyösekké maradtunk?

Az öröm a Léleknek az a gyümölcse, amely a Galata levél 5,22 verse szerint rögtön a szeretet utáni második ajándék. Tudunk-e még örülni? Örömmel tekinteni életünkre? Örömmel tekinteni családtagjainkra? Örömet adni azoknak, akik között élünk? Tudunk-e derűt sugározni a hozzánk legközelebb állóknak? Tudunk-e másokat felvidítani? Vagy megkeseredtünk,

Könyvajánló

A HŰSÉG DALNOKA
SEBESTÉNY-JÁGER ORSOLYA:
AZ IDŐK VONULATA
című verseskötetéről

„Az erdei környezetben, természet közelben felnőtt lelkész, tanár és költő, Sebestény-Jáger Orsolya jól ismeri a Teremtés rendjét, a mi türelmetlen huszonegyedik századunkban már elfeledett ritmust. Ez adja négy évszakra rendezett bemutatkozó kötetének egyik varázsát. A másikat pedig a minden, szépen kimunkált sorában megnyilvánuló hűség: elsősorban Istenhez, akit tisztelettel és szeretettel annyira, hogy istenes verseiben tartózkodik az átlagos papi költészet sémáitól.

A kis kötetben mai hangon olyan versekkel találkozunk, amelyek liturgikus, istentiszteleti keretben, s egyházi iskolák ünnepségein is hitelesen hangzanak. Épp úgy, mint a költő szeretteihez szóló írások, köztük olyan kis remek, mint a hitvesi szerelem verse, a Változatlanul és a szólósgazda nagyapá emlékére megidéző Úrvacsora. Aki tiszta és megtisztító erejű költeményekre vágyik, nem fog csalódnani.”

Petrőczy Éva

(Sebestény-Jáger Orsolya: *Az idők vonulata* – Fekete Sas Kiadó – Budapest, 2016.) ■

elfásultunk, és tele van a szívünk sérelemmel Isten felé, embertársaink felé?

Végezetül én úgy veszem észre, a gyermekek egyszerűbbek nálunk. Nem komplikálják túl a dolgokat. Amit tanítunk számukra, azt elfogadják, és persze ennek súlya és felelőssége éppen ezért óriási. Sok felnőtt ember azonban pont a saját bonyolult gondolkodásmódja miatt nem tudja elfogadni az evangélium egyszerűségének nagyszerűségét: Jézus meghalt és feltámadt értünk, a mi bűneinkért, hogy életünk lehessen – ilyen egyszerű az örök élet. A gyermekek ezt világosan megértik.

Nagyon sok kisgyerekekkel beszélgettem már erről. Ők nem kételkednek. A kételkedés később kezdődik. A felnőttek közül pedig sokan, ó milyen sokan vannak, akik e mondat hallatán elbizonytalanodnak, érvelni kezdenek, és bármilyen más teóriát könnyebben elfogadnak, mert ez túlságosan egyszerű, és ezáltal úgy járnak, mint az a sivatagi vándor, aki délibábnak hitte a valóságos oázist, és ott halt meg mellette, mert nem nyújtotta ki a kezét a víz után.

Milyen jó lenne komolyan lehajolni gyer-

meinkhez, vagy ha már nagyobbak, visszaemlékezni arra, milyenek voltak. Bizony nemcsak nekik kell tanulniuk tőlünk, hanem mi is tanulhatunk tőlük, életre szóló útravalót, az élethez való hozzáállást, az örök élethez való iránytűt. Mert Jézus szavai szerint ilyenek az Isten országa.

Isten országa – ami Lukács írása szerinti evangélium 17. fejezete szerint már itt van közöttünk (a Károli fordítás szerint: bennünk) – azonban egykor majd valóságossá válik, ahová túl e földi életen átköltözhetünk. Olyanoké, akik gyermekiek tudtak maradni, mert nem felejtették el kicsinyességüket, mert tudják, hogy kiszolgáltatottak, vagyis Istentől függenek, akik úgy tudnak bízni feltétel nélkül Urukban, aki majd mindent elrendez, mindent megold, és akik úgy tudnak örülni, ahogyan gyermekkorukban tudtak, és nem bonyolítják túl Jézus csodálatosan egyszerű igazságait. Ilyen lelkülettel lehet miénk Isten országa már itt, és ha meghalunk, Istennél.

De vigyázat: ott a figyelmeztetés is: Aki nem így fordul Jézus tanítása, szavai felé, sem-

miképpen nem mehet majd oda, mert önmagát zárja ki. Vizsgálja meg hát mindenki saját magát, és ha kell, forduljon bűnbánattal Isten felé, mert Ő végtelen irgalmas, és bővelkedik a megbocsátásban.

Végezetül nagyon fontos e történetnek a záró mondata is. Jézus kezét rájuk téve megáldotta őket. Minden gyermeket, akit Őhozzá engednek. Bennünket is, amikor még alig látszottunk ki a földből, és gyermekeinket is, ha engedjük. Ezzel az áldással indulhattunk az életbe. Ezzel az áldással indulhatnak ők el. Vajon mivé lesz ez az áldás? Áldás marad mások számára is? Vagy elenyészik, elfelejtődik útközben valahol? Felelősek vagyunk gyermekeinkért, hogy a kapott áldás – mint csodálatos lehetőség – harmincszoros, hatvanszoros, százszoros termést hozzon.

Azokban mindenekelőtt felelősek vagyunk önmagunkért, hogy soha ne felejtsük el Uruk szavát, és megmaradjunk a szívünkben gyermekeknek, Isten országa örököseinek. Ámen!

Sebestényné Jáger Orsolya lelképítész ■

NÁLUNK KERESZTELTÉK

*Salát Jázmin
Isten népéhez
tartozik*

*Csala András
Isten népéhez
tartozik*

Soóki Maja Isten népéhez tartozik

Németh Fanni Isten népéhez tartozik

GYERMEKEKNEK

A British Press Association közölte ezt a különös esetet: Egy brit tengeralattjáró az óceán mélyén rekedt. Két nap múlva feladták a reményt, hogy felszínre jutnak. A parancsnok rendelkezésére a csapat énekelni kezdte: „Maradj velem, mert immár alkonyul, az éjszakának sötét árnya hull. Aki segítne, senkim sincs nekem, Ó, szánj meg, Uram, és maradj velem!” A parancsnok megmagyarázta az embereinek, hogy nem sokáig élnek. Nincs semmi reményük a külső segítségre, mert a felszíni kutatók nem találják a tengeralattjárót. A parancsnok nyugtató pirulákat osztott szét embereinek, hogy lecsillapítsa idegeiket, mielőtt meghalának. Az egyik tengerészre hamarabb hatott a pirula, mint a többire és eszméletlenül összeesett. Nekiesett egy műszernek, és ezzel működésbe hozta a tengeralattjáró felhajtó mechanizmusát. A tengeralattjáró a víz színére került és biztonságosan kikötőbe érkezett.

Egy bizonyos kínai misszióállomás misszionáriusait arra kérte a brit követség, hogy hagyják el Sanyuan környékét, mert

veszélybe kerülnek. Lovaskocsikat rendeltek és elkészültek a másnapi indulásra. Azután a misszionáriusok arra a gondolatra jutottak, hogy tiszteletlenség volna Istennel szemben, ha biztonságos helyre menekülnének, és ott hagynák a nyáját védtelenül. Ezért ima-összejevetelt tartottak, azután minden kocsit hazaküldtek, és ők ott maradtak. Békesség volt a lelkükben, pedig egy ezer főből álló rablóbanda menetelt a település felé, és már

csak tizenöt kilométernyire voltak tőlük. Ekkor óriási felhőszakadás jött a tájra, amelynek évek óta nem láttak. Az óriási zivatar szétszórta a rablókat, és az utakat járhatatlanná tette. Ez az eset hasonlított Szanhérib seregének megbénításához.

Mit jelent ez: Szabadító? S mit jelent, hogy megszabadít Jézus a bűneinkből? Ha elmondom egy emlékemet, akkor mindannyiótok számára világos lesz ez.

Egyszer elhívtott kirándulni egy jó barátom, akinek volt több apró gyermeke is. Élveztük a napsütést, élveztük a jó levegőt, s hallgattuk a madarak énekét. A gyerekek szaladgáltak, volt, amikor egészen előre szaladtak, majd visszajöttek. Egyszer jön az egyik lélekszakadva: Mit találtam, mit találtam! Nem tud repülni! Mi az, ami nem tud repülni – sok minden nem tud repülni –, vajon mit talált? Odaértünk, körbeálltuk, megcsodáltuk, s láttuk, ott vergődik a földön egy kis madár. Gyönyörű sárga színe volt. Sárgarigó. Utoljára gyerekkoromban Kecskeméten láttam ilyen közelről sárgarigót.

Mi történt vele? Mindenki találta, azután odajött a barátom, az apukájuk, és ő azonnal mondta: Látjátok, gonosz emberek csapdát állítottak neki. Kifeszítettek egy hálót – s mutatta, hol van, alig látszott a levegőben –, abba belerepült szegény, leesett a földre, és mindenféle baj történt közben: teljesen belegabalyodott a spárgába. A kicsi lábára rátekeredett a madzag, szinte moz-

dulni sem tudott, már a nyakára is kezdett, ahogy vergődött és ide-oda mozgott. Mit csináljunk vele? Jöttek az ötletek. Azt mondta az egyik fiú: Hozok neki magot – s már indult is. Nem tudom, honnan akart szerezni, de lehet, hogy talált volna. A másik azt mondta: Itassuk meg, de miből? Volt egy melegsívű kislányuk, azt mondta: Addig én simogatom.

Az édesapa végighallgatta a sok okos javaslatot, s megkérdezte: Azután mi lesz? Nagy csend lett. Tényleg. Azután mi lesz? Megetetjük, megitat-

juk, s megyünk tovább, ő meg itt pusztlul. És akkor azt mondta: Ne hozzatok neki semmit, majd talál ő magának. Ki kell szabadítani. S óvatosan a kezébe vette. Előbb a nyakáról bogyozta le a spárgát, aztán a kicsi lábát szabadította ki a spárgából. Közben megállapította, hogy nem tört el sem a lába, sem a szárnya. Amikor már szabad volt, rátette a tenyerére. A kis madár idegesen körbenézett, megrázta magát és elrepült. Boldog volt, hogy szabad.

Akkor még jobban megértettem, hogy ezért jött az Úr Jézus. Ezért volt olyan fontos, hogy Isten már jó előre bevészte Máriának és Józsefnek is a fejébe, hogy „nevezd Őt Jézusnak, mert Ő szabadítja meg népet annak bűneiből”. Tudniillik mi emberek pontosan úgy jártunk, ahogy ez a kis sárgarigó. Nekünk is csapdát állított egy gonosz ellenség, a Gonosz. Azt mondta, ha rá hallgatunk, olyanok leszünk, mint Isten. Persze ez hazugság volt, mivel azonban az ember hallgatott rá, belemert a csapdába, és elveszítette a szabadságát. Azóta olyan sok mindent csinálunk, amit nem szeretnénk csinálni. Sok mindent mondunk, amit már akkor megbánunk, mikor kimondtuk, de legközelebb megint fogjuk mondani. Elhatározzuk: soha többé nem! – és kiderül: tehetetlenek vagyunk. Vergődünk ebben a csapdában, és nem tudunk magunkon segíteni. Hiába biztatjuk egymást. Mi ott kórusban biztathattuk volna a sárgarigót: szabadítsd ki magad, szabadítsd ki magad, repülj fel, repülj fel! – Ott nem azt kellett csinálni. Nem megetetni, megítani, hanem szépen kibogozni a spárgát, hogy szabad legyen.

Cseri Kálmán

Nehémiás gyermektábor

Ideje: 2016. július 4–9. (hétfőtől–szombatig); helye: Tagyospuszta

A gyermektáborba 6. életévét betöltött gyerekektől, a 7. osztályt befejezett gyerekekig mindenkit szeretettel várunk. (A nagyobbakat az ifjúsági táborba várjuk.)

A tábor költsége egy gyermek esetén 20.000.-Ft, két gyermek esetén 35.000.-Ft, három gyermek esetén 50.000.-Ft. A díj tartalmazza Budapesttől az utazás költségeit is.

További információk Nyilas Zoltán lelképásztortól.

NYÁRI TÁBORAINK

„Én vagyok...” ifitábor

Ideje: 2016. augusztus 08–13. (hétfőtől–szombatig); helye: Érsek-vadkert (Kolping Erdei Képző- és Szabadidő Központ)

A tábor költsége: 25.000.-Ft, mely tartalmazza az utazás költségeit is.

További információk Máthé Zoltán b. lelképásztortól.

Kérjük, hogy a jelentkezési lapokat legkésőbb július 1-ig juttassák vissza, 5.000.-Ft előleg befizetése mellett.

Napközis gyermektábor

Ideje: 2016. augusztus 15–17. (hétfőtől–szerdái); helye: Pomáz, Hősök tere 1. (Gyülekezeti ház)

A tábor költsége: 3.000.-Ft.

SZERETETTEL VÁRUNK!

Kérjük kedves Testvéreinket, hogy adományaikkal támogassák nyári táborainkat.

**MONOLÓG...
...a gyerekekhez**

*Életet adtam neked,
de nem élhetem le azt helyetted.
Taníthatlak,
de nem kényszeríthetek arra, hogy tanulj.
Szabadságot biztosíthatok számodra,
de neked kell számot adnod arról, hogy
mire használsz.
Elvihetek a gyülekezetbe,
de nem juthatok hitre helyetted.
Megmondom, mi helyes, és mi helytelen,
de nem dönthetek helyetted.
Tanácsot adhatok neked,
de azt nem fogadhatom meg helyetted.
Szerethetek,
de nem kényszeríthetem rád szeretetemet.
Taníthatlak arra, hogy adakozó légy,
de nem kényszeríthetek rá arra, hogy
áldozatkész, irgalmas légy.
Tanácsolhatom, hogy kit válassz barátodnak,
de nem kereshetek barátot számodra.
Tanácsolhatlak a szexualitásban,
de nem tarthatlak meg tisztának.
Figyelmeztethetek az alkohol veszélyére,
de nem mondhatok le helyetted a szeszszitalról.
Figyelmeztethetek a kábítószer veszélyére,
de nem tarthatlak vissza attól,
hogy ne használj.
Beszélhetek neked magasröptű célokról,
de nem érhetem el azokat helyetted.
Beszélhetek arról, hogy légy kedves,
de nem kényszeríthetek rá arra,
hogy légy szeretetreméltó.
Óvhatlak a bűntől,
de nem lehetek helyetted erényes.
Szerethetek mint gyermekemet,
de nem kényszeríthetek arra, hogy Istennel élj.
Beszélhetek neked az Úr Jézusról,
de nem kényszeríthetek arra, hogy Őt
életed Urának elfogadd.
Elmondhatom neked, hogyan kell élned,
de nem adhatok neked örök életet.
Imádkozhatok érted,
de nem imádkozhatok helyetted.*

Először tavaly novemberben, Egyházkerületünk Műemléki és Gyűjteményi Bizottsága ülésén kaptam ajándékba az egyházközségi hírmondó főszerkesztőjétől, Bán Magdolna testvérünktől az „Új Szőlőskert” III. évfolyamának 2-3. számát (2015. július – október). Átolvasva már akkor arra gondoltam érdemes lenne bemutatni „társlapunkat” a mi gyülekezeti újságunkban. Amikor Egyházmegyénk történeti értékű iratanyagát Kecskemétre, a Magda testvérünk által vezetett – egyházmegyei iratokat is befogadó – egyházközségi könyvtár és levéltárba kísérhettem, az „Új Szőlőskert” három újabb lapszámával gazdagodhattam.

A példányok mellé egy főszerkesztői kérés is járult: „Vigyétek jó hírünket!”. Ez a kedves kérés és az immár négy lapszám át-böngészése arra sarkalt, hogy törlesszem az adósságom. Nagy örömmel teszem ezt, azért is, mert a Kecskeméti Református Egyházközség hírmondójának igen csak könnyű jó híret vinni.

Lapozunk bele a már említett III. évfolyam 2-3. számába. (A későbbi „Áldás békesség” számokban a többi lapszámot is szeretném bemutatni.)

Kezdjük a böngészést és a lappal való ismerkedést címmel. Miért „új”? Ez a kérdés némi világhálón való kutakodás után könnyen megválaszolható. A lapkiadó Kecskeméti Református Egyházközség honlapján (a 2005-2013. évf. 2. számig megjelent lapszámok teljes terjedelmükben itt is olvashatók) rábukkantam az „Új Szőlőskert” 2013. évi 1. számára. Ennek „főszerkesztői beköszöntőjéből” megtudható, hogy az egyházközségnek volt már egy 1993-tól megjelenő „Szőlőskert” nevű gyülekezeti újsága. Ez 2013-tól formájában teljesen megújult. Ezért lett a neve ekkortól „Új Szőlőskert”. No és hogy miért szőlőskert lett a neve, hadd idézzek a „főszerkesztői beköszöntőből” (írja az akkori és a mostani hírmondó főszerkesztője, Magdolna): „Jeremiás próféta látása szerint keresztyén életünk és szolgálatunk királyi szőlőskerthez hasonló. Az újság névadói – feltételezésem szerint – ebből a példabeszédből kiindulva választhatták 1993-ban ezt az újságcímet, melyhez apró módosítással a továbbiakban mi is ragaszkodunk.”

A lap külső megjelenése – remélem ezt a jelen írásom illusztrációjaként felhasznált címlapfotó is szemlélteti – igazán elegáns. Mérete (kb. A/5, tehát igen kiselakú) könnyen

nyen forgathatóvá és „lelki útravalóként” magunkkal vihetővé teszi a hírmondót.

A címlap belsőoldalán olvashatjuk az úgynevezett impresszum adatokat (a főszerkesztő, szerkesztő bizottság, a munkatársak, a lektor, a fotósok, tervező és a kiadó nevét). Kiegészítik ezt az újság szerkesztőbizottságát adó Kecskeméti Református Egyházközség Könyvtárának, magának a kiadó Kecskeméti Református Egyházközségnek a címerei és a lapot nyomató „Print 2000 Nyomda” logója. Azt is innen tudhatjuk meg, hogy egy lapszámot 800 példányban nyomtatnak ki.

Ez a hosszú adatsor is megerősíti azt a közhelyszerű igazságot, amit a mi gyülekezeti újságunk rendszeres olvasói jól tudnak, az újságkiadás, a lapkészítés – csapatmunka.

Továbbhaladva böngészésünkben eljutunk a tartalomjegyzékhez. A Kecskeméti Református Egyházközség hírmondója tizenöt állandó rovatra tagolódik. Egy-egy rovat hosszúsága változó, nem egy olyan van, amelyikben csupán egyetlen írás olvasható, és van, amelyben tucatnyinál is több cikk olvasható. Az egyes írások általában egy-két oldal terjedelműek, és a leghosszabb írás sem több négy oldalnál.

A most bemutatandó szám összesen nyolcvanhat oldalnyi lelki olvasmányt, riportot, visszaemlékezést, híradást, verset vagy épp gyerekeknek szánt bibliai társasjátékot tartalmaz. Minden írást, mintegy „látható üzenetként”, vizuális élményt vagy megértést segítő fényképek egészítenek ki. Olvasva ezeket az írásokat megtapasztalható, hogy röviden is lehet sokat üzenni. Bár hozzám,

mint történeti múltunkkal hivatásszerűen és hobbiként egyaránt foglalkozó emberhez a „Kincsestár”, a „Múltidéző” és a „Tanulmány” címet viselő rovatok írásai állnak legközelebb, mégsem ezeket, hanem a kecskeméti és nem kecskeméti reformátusok számára egyaránt közös kincset jelentő „Lélektől lélekig” rovatban közölt írásokból szemezgetek.

A 2015. július-októberi szám előbb említett rovatában hét, összesen öt oldal terjedelmű írás. Valamennyi úgynevezett másodközlés, tehát valahol nyomtatásban már megjelent írás válogatott gyűjteménye. A szakmai etikai korrektség jegyében minden írás végén megtalálható az első megjelenés pontos helye és szerzőségi adatai.

A III. évfolyam 2-3. számának „Lélektől lélekig” rovatát egy „Istenkereső” költemény nyitja, Tamási Miklós: Magamba kiáltó szó című verse. (Közlés alapja: Kovács Tibor – Szathmáry Sándor: Zsoltáros naptár. – Kecskemét, Korda Kiadó, 2001.) Utolsó – hatodik – versszakát idézem:

Lásd, kéni sem tudok
igaz hiten kívül semmit.
Se keveset, se végtelen nagyot,
csak mormolom, morzsolom,
kiáltom magamban:
Minden úgy legyen, ahogy akarod!

A verset illusztráló pipacsokat ábrázoló fotón (Készítője: Juhász Katalin) stílusosan egy Weöres Sándor versrészlet olvasható:

Ó ne vidd el
két szemeddel
a napsugarat!
Ne menj, várj még:
mert e tájék
sötétben marad.

A verset a „nagy püspök”, Ravasz László: Én vagyok a te Istened! (Közlés alapja:

Ravasz László Borzsák Sándorral

Kozma László: Élet – naptár II. Kultúrák, hagyományok, ünnepeink. – Kecskemét, Korda Kiadó, 2004.) című rövid írása követi. Az írás a mélyeséges Istennel és Isten léte felőli teljes bizonyossággal bíró intelligencia

térhdajtása a Hóreb-hegyi csipkebokorban megjelenő Úr előtt. Hadd idézzek ebből is három gondolatot: „Hogy Isten van, ez a világon a legmegrendítőbb újság. (...) Isten van, Istentől van az erkölcsi világrend és az Ő világában nincs relativitás. Pedig az emberek hajlandók erkölcsi kérdésekben viszonylagosságot tanítani.”

Az elmékedést egy újabb vers követi, Füle Lajos: Én ismerem (Közlés alapja: Füle Lajos: 365 napon – Napi csendességek. – Budapest, Éjféle Kiáltás Műszíj, 2005. 215. p.) című négy-sorososa. Íme a költemény minden magyarázat nélkül:

Intelligens véletlenek
hozták létre ezt a világot,
mondják. – Ehhez kell ám a
„hit”!
Én ismerem a FELTALÁLÓT.

A rovat szívemhez legközelebb álló írása Fekete Ágnes: Emlékezés (Közlés alapja: Kovács Tibor – Szathmáry Sándor: Zsoltáros naptár. – Kecskemét, Korda Kiadó, 2001.) című miniatűr prédikációja vagy mini áhítata, kinek hogy tetszik. A szerzővel – aki, mint azt sokan tudják, a MR1-n szerdánként hallgatható református félóra szerkesztője és az Érd-Parkvárosi Gyülekezet lelkésze – kapcsolatban, mivel Istenuink kegyelméből hosszú ideje családi barátunk, személyes elfogultságot kell bejelentenem.

Említettem már, hogy a lap egyik szerkesztési alapelve a szöveges üzenet és a képi megjelenés egymást erősítő hatása. Ágnes írásához is kapcsolódik egy ilyen képi megerősítés. Ez a fénykép is – mely egy mívés kovácsoltvas díszítésű, nyitott zsalugáteres ablakot ábrázol, amelyen keresztül beárad a sötétbe a fény – Juhász Katalin műremeke. A képhez ez esetben is társul egy idézet, ezúttal a Példabeszédek könyve 11. fejezetének 7. verse: „Éles a fény, és a szemnek jó, ha látja a napot.”

Írása alapigéje a Jelenések könyve 3. fejezetének 15. verse: „Tudok cselekedeteidről, hogy nem vagy sem hideg, sem forró. Bárcsak hideg volnál, vagy forró.” Következzen most is az áhítat eszenciája idézet formájában: „Jézus nem találkozik velünk addig, amíg Pomádé királyként látszatvilágunkban pöffeszkedünk. Ő koldusként keres minket, az ajtó előtt vár, zörget, szeretne belépni. Nem úgy, hogy immár elbüszkélkedhetünk vele is, hanem ahogy egy nagyon szegény embert engedünk be, akinek a mosolyában mégis többet kapunk, mint amit valaha adni tudunk.”

Az áhítatot a gyömrői gyülekezet egykori lelképásztorának, Szilhádi Sándornak az „Imádság”-a követi (1915. május 8.) (Közlés alapja: Szilhádi Sándor: Vigasztaló szó – Budapest, Református Zsinat Iroda Sajtóosztálya, 1990. 115. p.). Nehéz feladat kiragadni valamit egy

imádságból, ami úgy egész, ahogy van. Azt a fohászt adom tovább a testvéreknek, ami Szilhádi Sándor imádságából leginkább szíven ütött: „Erősíts, hogy Jézus Krisztus közelebb hozza a szenvedő földhöz a mennyei dicsőséget, a Te dicsőségedet, s egyben a Te békességedet, a Te jóakarodat. – Így viruljanak ezek embervilágunkban, emberszívekben a Krisztusért. Ámen.”

A rovat utolsó előtti írása egy újabb elmékedés Peter Spangenberg tollából: Isten a parancsolatban címmel (Közlés alapja: Peter Spangenberg: Hódolat Isten előtt – Budapest, Kálvin Kiadó, 2005. 35-36.p.). „Isten a parancsolatban! Érvényes volt ez az egész nép sivatagi vándorlására; érvényes ez ma is az embereknek az életben való vándorlására, érvényes ez a mai társadalmunk és politikánk útjaira is. Ahol nem ez történik, ott aranyborjút öntenek, és a hatalomért, az erőért folytatott tánc vidám óállapotot ünnepel.” – zárja elmékedését a szerző.

A rovatban közölt darabja egy újabb szépirodalmi értékű tanítás, mely A néma hegedű címet viseli. (Közlés alapja: A jó vetés – Áhítatok az év minden napjára. – Budapest, Evangéliumi Kiadó, 1995.) Döbnetes allegorikus és önvizsgálatra sarkalló történet mai világunk céltelenségéről és arról, hogy van ebből kiút.

A történet szerint Svájc egyik múzeumában a legmodernebb biztonsági technikákkal védett vitrinben őriznek egy, a világhírű hegedűkészítő, Stradivari által alkotott hegedűt. „Egyszóval a hegedű biztonságban van – de néma. Nincs semmi haszna. Stradivari pedig azért csinálta annak idején, hogy szóljon, nem pedig kiállítási darabnak. Lehet, hogy talán neked is van otthon egy „néma hegedű”? Lehet, hogy nálad ez egy Biblia, drága kötésben könyvtárad egyik polcán közszemlére téve, amelyet azonban soha se olvasol. (...) Nyisd ki a Bibliádat és kezd el olvasni az evangéliumokat!”

Osváth Zsolt

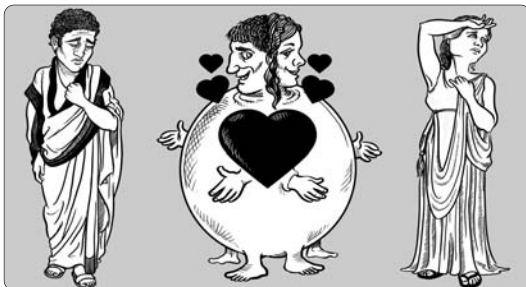

Mózes könyvében az elválásról azt olvassuk, hogy ha a férj feleségét nem találja kedvére valónak, mivelhogy valami illetlenséget talál benne, írjon neki váló levelet, és adja azt a kezébe. Ennek a mózesi rendelkezésnek magyarázatában két pártra oszlottak az írástudók. Különösen ezt a kifejezést értelmezték különbözőképpen: illetlenséget talál benne.

Az Úr Jézus fellépése előtt már a két tábor élesen szemben állott egymással. Sammai rabbi és követői azt állították: a házasságot egyesegyedül a házasságtörés miatt lehet felbontani. A másik párt, Hillél rabbival az élén, a mózesi rendelkezésnek erre a részére hivatkozott: „ha a feleségét nem találja kedvére valónak”, s ennek alapján azt hirdette, hogy a házasság egész jelentéktelen ok miatt is felbontható; pl.: ha a feleség egyszer odaégette az ételt; ha kimegy az utcára fonnai; ha az asszony olyan hangos, hogy szavát a szomszédban is meg lehet hallani. Egyes rabbi tanítása szerint már az is elég ok a válásra, ha a férfi feleségénél szebb asszonyt talál.

A farizeusok felteszik az Úr Jézusnak a ravasz, törbeejtő kérdést: szabad-e akármely okból elbocsátani a feleséget? Jól tudták, mi az Úr Jézus véleménye a válásról, hiszen a Hegyi Beszédben egyszer már kifejtette szigorú álláspontját. – A farizeusok célja az volt, hogy ezzel is csökkentsék népszerűségét, sőt ellene ingereljék azt a Heródest is, aki Keresztelő Jánost éppen a házasság kérdésében elfoglalt szigorú álláspontja miatt záratta börtönbe. De az Úr Jézus ezzel mit sem törődött. Ő csak azt hirdette, ami Isten nyilvánvaló rendelése és megváltozhatatlan akarata. De mielőtt álláspontját közölte volna a válást illetően, először az Úr Jézus magát a házasság kérdésést világitotta meg.

A házasság szerzője maga az Úr Isten, az a teremtő Úr, aki kezdetben már férfiúvá és asszonnyá teremtette az embert. Az Isten egymás mellé, egymásért teremtette a férfit és a nőt. Nagyon szellemesen mondotta egy írónk: Az Isten emberpárokból gondolkodik. Ritka kivétel az az eset, amikor egy embernek, különösen férfinak nem az a rendeltetése, hogy megházasodjék; mert valami betegség gátolja ebben, vagy Isten országát

tudja így jobban szolgálni, és erre a nőtlen életre Istentől különös erőt nyert. Mert ne felejtsük el, ha Pál apostol nőtlen volt is, Péter apostolnak már volt felesége.

A második ok: mert a házasságban a házaspár egy új egységgé kovácsolódnak: „Elhagyja a férfiú az ő atyját és anyját és ragaszkodik az ő feleségéhez”. Egyé lesznek

SZÓKE IMRE

A SZENT HÁZASSÁG

Máté 19:3-11.

testben és lélekben. Ott él a hiányérzet a férfin és a nőben is, míg egymásra nem talál. Egy régi görög monda szerint az ember valaha olyan egység volt, mint az alma, de az istenek kétfelé vágta az almát, és azóta az egyik fél folyton keresi a másikat, mind-

addig, míg rá nem találják egymásra. A férfi félelme önmagában, mert csak férfi. Hiányoznak belőle a női lélek vonásai. A nő viszont csak tökéletlen, a férfilélek kiegészítő vonásai nélkül. Mint a negatív és pozitív vilámmosság csak együtt jelent erőt és értéket, így az ember is a házasságban fejlődik ki lelkileg teljességgel. Egyes dunántúli vidékeken csak a házas férfit nevezik embernek; van ebben valami ösztönös, mély bölcsesség.

A harmadik ok: Hogy az igazi házasság szerzője maga az Úr Isten. Nem véletlen az, hogy az emberek egymásra talál, ráátalálnak az igazira. Ezt az igazit keresi minden férfi és minden nő. Nyugtalan keresés egész életük, míg rá nem találtak a nekik rendelt élettársra. A szent házasságban megszűnik ez a nyugtalanság, mely szétzilálja úgy a férfit, mint a nő életét. Jó mondás, igaz szó, hogy a házasságok az égben köttetnek. Az eleveelrendelő Isten örök tervében benne van

ez is: ki lesz az én élettársam. Es ha ez így van: lehet-e mást hirdetni, mint amit az Úr Jézus hirdetett: „Amit Isten egybeszerkesztett, ember azt szét ne válassa.”

A Márk és Lukács írása szerinti evangéliumokban nincs szó egyetlen válási okról sem. Sokan azért az Ige régi és újabb magyarázóit közül azt vallották, hogy: kivétel nélkül minden házasság felbonthatatlan. Máté evangéliuma két helyen is, alapigénkben és a Hegyi Beszédben is egy válási okot elismer, és ez: a házasságtörés. Úgy vélem, ebben a kérdésben Máté véleménye a döntő. Egyrészt azért, mert az evangélisták között egyedül ő volt apostol, a közvetlen szem- és fültanú. Másrészt azért, mert az emberi józan ész is így diktálja: ha ez a csodálatos lelki és testi egység belül megtörtött, sőt egy új egység jött már létre, még ha az bűnös és Isten ítélete alá eső is, nem szabad az ártatlan felet ebben a lehetetlen állapotban hagyni. Néki meg kell engedni a házasság felbontását.

Ha így áll a helyzet, ha a mózesi engedmény csak időleges engedmény volt az emberek keményszívűsége miatt, az emberi törvénynek emberekhez való alkalmazkodása, de vele szemben ott áll az örök isteni követelmény: a felbonthatatlan házasság, akkor joggal lehet azt mondani a farizeusokkal: „Ha így van a férfi dolga az asszonnyal, nem jó megházasodni!” Igaza van Luthernek: „A házasság nem egyszerűen természetes dolog. Isten ajándéka az. A legédebb, a legboldogabb, a legtisztább élet, ha jól sikerült, ha rosszul sikerült, maga a pokol!” Hogy sok házasság pokollá válik, azt a válások igen nagy száma bizonyítja. Testvéreim! Mennyi szenny, piszok, szenvedés és nyomorúság fakad sok házasságból. Erről a válóperekkel foglalkozó bírások és ügyvédek beszélhetnek szörnyű dolgokat!

Azért is szoltam néktek a házasság kérdéséről és a válásról, mert a legutóbbi időben nem egy feldúlt családi étellel állottam szemben. Könnyes szemű asszonyok és könnyes szemű férfiak panaszkodtak el házasságuk nyomorúságát. Négyhónapos asszonytól idős édesanyáig, gyermekes anyáktól gyermektelen nőig egy szomorú csoport szenvedését kellett lélekben megosztanom. Tudom azt is, hogy sok férfi szenved befelé elsírt könnyeket a házastárs, a költekező, élvezet-

vágyó feleség miatt. Hát érdemes akkor megházasodni?

Testvéreim! Az az Isten, aki az Ő országa építésére tud embereknek erőt adni arra, hogy családalapítás nélkül is megéljenek, boldogtalanná válás, vagy a testi kívánságokban való örök égés nélkül, az az Isten bizonytalannal tud elegendő erőt adni a házasság terheinek elhordozásához is. Ismét csak Luther mondja: „A házas állapot felett ott függ a kereszt.” Ezt a keresztet Krisztus minden igaz követőjének fel kell venni és hordozni. Aki sokat panaszkodik a házastársára, az még nem vette fel igazán a Krisztus keresztjét, az még nem igaz követője az Úr Jézusnak. De az sem, aki mindenáron szabadulni akar a házasság keresztje alól, aki mindjárt a válásra gondol. Elszörnyülködik az ember azon a lazaságon, ahogy a válásokat kezelik Amerikában, sőt a keresztény Európában is. Az egyház feladata hirdetni Krisztus parancsolatát: „*Amit Isten egybeszerkesztett, ember azt szét ne válassa*”. Követelnünk kell a válások megnehezítését, mert ha nehezebb lesz a válás, kevesebb lesz a könnyelmű és meggondolatlan házasságkötések száma is.

Nem jó házasságkötés az, ahol csak a test és vér szavára hallgatnak, ahol a józan ész, a szülők és barátok okos tanácsa nem használ semmit. Az ilyen házasságok legnagyobb részben elhibázott házasságok lesznek. A régi Szikszai imádságos könyvben található ilyen imádságokat: a házasságra készülő legény, leány imádsága. Ha több lenne az Isten akaratát imádkozva kereső ifjú pár, több lenne a boldog házasság is. Bizony jó volna, ha az állam és a család többet törődne a házasságra való neveléssel. Ha a család megalégedésre ne-

velné a gyermekeket. Ha a társadalom a szerelmet nem játéknak fogná fel, pikáns csemegének, ha nem vennék olyan természetesnek a különböző „viszonyokat”.

A boldog házassághoz hozzátartozik az is, hogy Istennel kezdjük és Istennel folytassuk azt. Szomorúan látjuk: hányan nem kötnek ma egyházi házasságot. Nem hívják Isten szent nevét segítségül, amikor pedig a férfi is, a nő is, élete egyik legdöntőbb lépését teszi meg.

Ahol mindkét fél Isten akaratát imádkozva keresi és annak engedelmeskedik, ott minden külső és belső akadállyal könnyebb megbirkózni. Így könnyebb lesz a házassági eskü megtartása; mert a házassági eskü holtomiglan, holtáiglan szól. Azt fogadjuk benne, hogy hűek leszünk hitvestársunkhoz, úgy egészségben, mint betegségben, úgy boldog, mint boldogtalan állapotában. Ez az eskü a hívó lélek számára nagy megtartó erő, erős zár, kemény páncél. Amikor ezt hallják a templomban az emberek: vele szentül élek, vele tűnök, vele szenvedek, vele megelégszem – sokan azt gondolják, mily kevesen is tartják be esküjüket. Nos, testvéreim, Isten nem hagyja megcsúfoltatni magát, Isten büntetése el nem marad. Magam is megbömbentem látam, hogy sújt le Isten az esküszegőre, mert rettenetes dolog az élő Isten kezébe esni.

Meg kell még emlékezni a házasság legkedvesebb kötelekéről, a gyerekekről. Sok házasság azért bomlik fel, mert nincs gyermek. Nem lehet gyermek, mert a házastársakban nincs igaz szeretet, csak a maguk hasznát nézik, csak a gyönyörökhöz akarnak élni. Sok házasságban pedig azért nem lehet gyermek, mert Isten büntető keze utolérte a hetedik parancsolat megsértőjét. De ahol van gyermek, a ráfordított gond és a fölötté való öröm a házasság legerősebb aranykapcsa. Új célt és értelmet is kap a házaselet a gyermek megjelenésével. De a gyermek sínyli meg legjobban a házasfelek széthúzását is, a válás néki jelenti a legnagyobb átkot. A gyermeket senyveszti, emészti a szülő gyűlölködése, lelket eltorzítja a kényszerű alakoskodás, még a jövőjét, az ő házaseletét is megmérgezi szüleinek áldatlan családi élete. Már ezért az egy nyomorúságért

is elleneznünk kell minden válást. Igaza volt annak az elvált férjnek, aki egy barátjához írt versben ezt a tanácsot adja mindenkinek: „Ne beszélj rá senkit a házasságkötésre, mert gyakran, mikor ketten nagy boldogan kötnek frigyét, fent az angyalok sírnak. De ha a házasfelek válni készülnek, beszélj le őket erről, mert ahol egy házassági kötelék szétbomlik, ott az ördög nagyot nevet.”

Igen, testvéreim! Meg kell tanítanunk és meg kell tanulunk a házasságban ezt az igét: „*Szenvedjétek el egymást*”. A házasságban rejtett hibák előtűnnek. Vélte fényes oldalak elcsövétednek. De ilyenkor arra is gondoljunk: én sem jelentem azt hitvestársamnak, amit ő tőlem várt és bennem remélt. Ha az igazi szeretet a házasság alapja, akkor az a szeretet mindent elfedez, mindent remél, mindent eltűr. Nagy szerepe van a házasságban az önfegyelemnek. Bölcs és szellemes mondás: Sok veszekedést elkerülhetnek a házastársak, ha a feleség megtanul idejében hallgatni, és a férj megtanul idejében meg nem hallani dolgokat. Meg kell tanulunk a megbocsátást, és ebben szüntelenül gyakorolnunk kell magunkat. Igyekezzünk betartani az Ige intését: le ne menjen a nap a te haragoddal. Minden nap gondolunk kell arra: ki tudja, találkozunk-e még?

Ne felejtjük azonban, van sok jó és áldott házasság is. Több mint amennyit gondolnánk. Az ilyen házasságokban nemes barátság köti össze a házasfeleket. Azt mondják, hosszas házaselet után a házastársak arca is hasonlítani kezd egymáshoz. Olyanok, mintha testvérek lennének. Sok temetésnél láttam, mit jelentenek egymásnak a házasfelek. Temetések után sok csendes vallomást hallottam: mit jelentett számomra az elköltözött feleség, vagy férj.

Az igazi házasság olyan, mint a jó bor: minél idősebb, annál zamatosabb, értékesebb. Igen, mert Isten a házasságot nagy ajándékkal adta, és csak a mi bűnünk tette azt átokká. De ott a kereszt a házasság felett, Annak a keresztje, Aki érettünk szenvedett, Aki megtanít megbocsátani, Akinek van hatalma bűneinkből megváltani minket, Aki által van gyógyulás és szabadulás a rossz házasságból is.

(A Budapest Baross-téri Református Egyházközség kiadványa – Sylvester Rt., Budapest, évszám nélkül)

TULAJDONKÉPPEN HÁLÁS VAGYOK...

1. A feleségemért / barátnőmért / férjemért / barátoméért, aki panaszkodik a vacsorára, mert így az estét velem tölti itthon, és nem valaki mással.
2. A lányoméért, aki azért panaszkodik, hogy mosogatnia kell, mert ez azt jelenti, hogy itthon van és nem az utcán kóborol.
3. Az adókért, amelyeket ki kell fizessek, mert azt jelenti, hogy alkalmazott vagyok, van munkahelyem.
4. A takarításért egy buli után, mert azt jelenti, hogy barátaimmal tölthettem egy estét.
5. A ruhákért, amelyek egy kicsit szűkek, mert van elég ennivalóm.
6. Az ányékomért, mert kint lehetek a napfényben.
7. Hogy nyíráthatom a füvet, pucolhatom az ablakot, javíthatom a csatornát, mert azt jelenti, hogy van házam.
8. A parkolóhelyért a parkoló legmesszibb pontján, mert ez azt jelenti, hogy tudok jámi és még autóm is van.
9. A nagy fűtésszámlánál, mert ez azt jelenti, hogy melegben voltam.
10. Hogy a templomban mögöttem ülő hölgy hamisan énekel, mert azt jelenti, hogy hallok.
11. A mosni- meg vasalniaóért, mert azt jelenti, hogy van ruhám.
12. Az esti fáradságért és izomlázért, mert azt jelenti, hogy tudtam keményen dolgozni.
13. Hogy meghallom hajnalban az óra csengetését, mert azt jelenti, hogy élek.
- 14.
- 15.

A MEGTALÁLT ÉNEKESKÖNYV

„Gyönyörködjél az Úrban és megadja neked szíved kéréseit.
 Hagyjad az Úrra a te útadat és bízzál benne majd ő teljesíti.”
 37. zsolt. 4-5. v. Tahi 932 V. 26 Szőke Imre ref. s. lelkész”

A bibliai idézet egy református énekeskönyv belső borítójáról való, amely már egy hónapja az íróasztalomon pihen. Fekete tintával írt, jól olvasható idézet. Az énekeskönyv borítóján kehely, amúgy pedig eléggé megviselt állapotú, a gerince hiányzik is.

Vajon mikor veszihette el? Amikor kidobták? Nem hinném, vélhetően már előtte leválhatott a borító ezen része. Hiszen a megsárgult lapjain látszik, hogy tulajdonosa sokat forgathatta.

De ki is lehetett az? Tahi lakos, ez bizonyos, hiszen ezt a keltezés is elárulja. Ahogy forgatom a lapjait, látom, Debrecenben adták ki, a Méliusz könyvkereskedés forgalmazta.

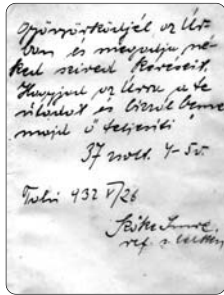
Másról is árulkodik a dátum. Május 26. Konfirmációs időszak. 1932-ben lehetett hát a tulajdonosa 14 éves. Vagyis az első világháború utolsó évében születhetett. Ma már 98 éves. Ha még él. Nem valószínű.

Az énekeskönyv csak részben olyan, mint amilyent mi használunk. Az első fele ennek is zsolttár, a másodikban viszont újraindul a számozás. Itt 340 dicséret található, téma szerint csoportosítva, kezdve a vasárnapi énekektől, az ünnepi, hálaadó dicséreteken át egészen a temetési énekekig. Végül imádságok következnek, reggeliek, estiek, egész hétre való, majd a beteg ember fohászaival a könyvecske.

Vajon kié lehetett? Elképzelem az életét. Mennyi-mennyi mindent megélhetett... Az országcsönkülásra nem emlékezhetett még, de a gazdasági válságra már bizonyára. Aztán férjhez mehetett – előtte?, utána?, alatta? Újabb világégés – aztán, gondolom, gyermekei, unokái születtek.

Együtt ment a templomba az egész család, vagy csak ő maga? És vajon milyen szerepet játszott az életében a hit? A zsolttárok, dicséretetek, imádságok. Örvendezett-e általa, nyert-e vigasztalást révén? Bizonyára. Igen, ezt is abból következtetem, hogy tulajdonosa sokat forgatta.

És vajon miként lett pomázi? Mert az énekeskönyv Pomázon került hozzám. Talán ide házasodott? Persze sosem tudom meg.

Az valószínű, hogy az énekeskönyv élete első évtizedeiben volt mindennapjainak a része. A háború után új énekeskönyvet fogadott el az egyház vezetése, ő azonban megtartotta a régít is kedves konfirmációi emlékül.

Nem, nem ő dobta ki, bizonyosan. Évtizedek óta nem lehetett a szabadban, akkor már szétáztak, szétmállottak volna a lapjai.

Ahogy lapozgatom az énekeskönyvet, apró bélyegképekre bukkanok. Az egyikken mezei virágok, alatta az Ige: *Minden dolgokat szeretetben menjén végbe.* I.Kor.16:14. Hátlján ceruzával: *Emléklül Irénkétől. Másikon: Emlék Rozikától.*

Vajon ki lehetett az énekeskönyv tulajdonosa?

Az utolsó oldalon, a belső borítón ott a név: Kiss Pálné hídvégi Kováts Ilona Margit tulajdona.

Egy hónapja tartom az íróasztalomon. Néha rápillantok, és eszembe jut, amikor a műanyag palackok, használt pelenkák és még vagy ezerféle lom társaságában kissé mocsosan a Vörösmarty utca végén a bokorsor egyéb kiszórt hulladékai között a „TeSzedd!”-akció során megpillantottam.

Hardi Péter

ORBÁN LÁSZLÓ

ELRONTOTT ÖREGSÉG

„Ahogy nőnek az ányak, ahogy fogynak az esték,
 Úgy fáj jobban és jobban az eljárt öregség.”
 Ady írta ezt egykor szomorúan, bánkódva,
 Az Isten előtt állva, és mélyen sóhajtozva.

Egy jó ismerősöm hajdan nekem ezt beszélte:
 Ady nagyon beteg volt, halálhoz közeledve.
 A lelkésze hozzá ment, hogy vigasztalást nyújtson,
 Hogy Isten kegyelmében a beteg megnyugodjon.

Így Ady a lelkésze előtt kitérülkötött,
 Elmondta: »az Úr engemet naponta hordozott,
 De nem tudtam megbecsülni az Ő szeretetét,
 Mert mindig elengedtem a felém nyújtott kezét.«

A lelkész átérezve a költő mély gyötrelmét
 Megmutatta előtte Isten örök hűségét:
 »Ha elengedted is az Úr átszegezett kezét,
 Jézus örök kegyelemmel hordozza gyermekét.«

Erről a találkozásról én csak ennyit tudok.
 Szeretném remélni, hogy a költő megnyugodott.
 Jóllehet nem bízhatott a saját jószágában,
 Csak a felfeszített Jézus Krisztus váltáságában.

Ady vallomása legyen intő példa felém,
 Hogy soha el ne engedjem az Úr mentő kezét.
 Hogyha nőnek az ányak, és ha fogynak az esték,
 Ne fájjon jobban s jobban az elrontott öregség.

*

Az énekarunkkal régen nagyot kirándultunk,
 És utazásunk közben Érmindszenten is jártunk.
 Meglátogattuk ott Ady Endre szülőházát,
 Az egyszerű, zsupfedéllel fedett ősi tanyát.

A tetőt méretes mestergerenda tartotta,
 Mely emlékeztetett vizzáki szülőházamra.
 Csak kinyújtottam karom és már el is értem,
 De Mesterem tartott mindent én fölöttem.

(Budakalász, 2016. május 20)

KÖNYVEK A HATÁRON TÚLI MAGYAROKNAK

Dr. Karsay Nóra főszervező

Százhuszonhárom.

Ennyi doboz könyv gyűlt össze az elmúlt napokban a pomázi református gyülekezet szervezésében a határon túli magyarok részére.

Május 30-án reggel két kisteherautó indult útnak az adománnyal Kiskunhalas felé, ahol a gyűjtést kezdeményező Szilády Áron Református Gimnáziumban vállalták a könyvek szortírozását, illetve célba juttatását.

Köszönet mindenkinek, aki a gyűjtésben, szervezésben részt vállalt. A határon túli magyarok anyanyelven történő művelődését, végső soron a megmaradásukat szolgálta ezzel.

(Facebook - Hardi Péter - Pomázért)

NAPLÓ

ALKALMAINK VOLTAK:

2016. április 24. ■ Psalmus kórus szolgálata a tahitótfalui református templomban, az egyházmegyei énekkari találkozón.
 2016. május 7. ■ 15.00 konfirmációi vizsga. Presbiteri gyűlés.
 2016. május 8. ■ 10.30 konfirmációi fogadalomtétel.
 2016. május 14. ■ Gyermekkirándulás.
 2016. május 15. ■ Pünkösdi ünnepi istentisztelet úrvacsorai közösségben.
 2016. május 16. ■ Pünkösdi hétfői ünnepi istentisztelet úrvacsorai közösségben. Közöttünk szolgált *Weiner-Legeza Luca* legátus, IV. évf. teológiai hallgató.
 2016. május 21. ■ REFISZ ifjúsági missziós nap Pomázon. A Kiránduló kör túsója a Gyopár-forráshoz és a Janda Vilmos kulcsos házhoz.
 2016. május 29. ■ Presbiteri továbbképzés Pócsmegyeren.
 2016. május 31-június 3. ■ Evangelizáció Pomázon *Bódis Miklós* hátszegi lelkipásztor szolgálatával.
 2016. június 12. ■ A Psalmus kórus évadzáró hangversenye pomázi templomunkban.

2016. június 18. ■ A Kiránduló kör túsója a Majdán-fennsíkra.

TERVEZETT ALKALMAINK:

2016. július 4-9. ■ *Nehémiás* gyermektábor Tagyospusztán.
 2016. augusztus 6. ■ Presbiter-családok délutánja a pomázi gyülekezeti házban.
 2016. augusztus 8-13. ■ „Én vagyok...” ifitábor Érsekvadkerten (Kolping Erdei Képző- és Szabadidő Központ).
 2016. augusztus 15-17. ■ Napközis gyermektábor Pomázon.
 2016. augusztus 21. ■ V. Papkerti koncert *ifj. Szotyori Nagy Gábor* orgonaművész szolgálatával.

KERESZTELŐ:

2016. május 16. ■ *Soóki Maja, Salát Jázmin, Csala András.*
 2016. június 5. ■ *Németh Fanni.*
 2016. június 12. ■ *Szتهnő Emma, Szتهnő Botond, Gaál Dominik Péter.*

HÁZASSÁGKÖTÉS:

2016. május 14. ■ *Szép Attila és Király Erika* házasságkötésének megáldása a pomázi református templomban.

HALÁLOZÁS, TEMETÉSEK:

2016. április 17-én elhunyt *Turcsán Istvánné* (†86) testvérünk, temetése 2016. május 2-án volt a pomázi református temetőkerünkben.
 2016. április 23-án elhunyt *Vajas György* (†73) testvérünk. A család kérésére pomázi templomunkban 2016. május 13-án tartottunk megemlékezést.
 2016. május 2-án elhunyt *Takács Mihály* (†69) testvérünk. A család kérésére pomázi templomunkban 2016. május 27-én tartottunk megemlékezést.
 2016. május 8-án elhunyt *Zsigmond Istvánné* (†79) testvérünk, temetése 2016. május 13-án volt a pomázi református temetőkerünkben.

Gyülekezeti újságunk következő száma várhatóan 2016. augusztus 21-én jelenik meg.

DR. HARMATHY ANDRÁS BEIKTATÁSA

Június 5-én iktatták be **Dr. Harmathy András**, a szentendrei református gyülekezet új lelkipásztorát. Az ünnepi lelkészbeköltő istentiszteleten *Dr. Szabó István* püspök hirdette az igét, ezt követően pedig *Nyilas Zoltán* esperes végezte a beiktatás szolgálatát.

KIHANGOSÍTÁS A GYERMEKFELÜGYELETI SZOBÁBAN

Május óta gyülekezeti házuk gyermekfelügyeleti szobájában kihangosítón keresztül lehet hallgatni az istentiszteletet a templomból. Köszönjük *Izsó Mihály* és *Kerekes Balázs* presbiter testvéreink munkáját és segítségét.

GYÜLEKEZETÜNK RENDSZERES ALKALMAI

Hétfő: 9.30 baba-mama kör Pomázon (hónap első és harmadik hétfőjén)
 17.00 imaóra (páratlan heteken) Pomázon
Kedd: 18.00 kékkereszt alkalom Pomázon
 18.00 bibliaóra Csobánkán
Szerda: 18.00 bibliaóra Pomázon
Csütörtök: 18.00 imaóra (páratlan heteken) Csobánkán
Péntek: 19.00 ifjúsági bibliaóra Pomázon
Vasárnap: 9.00 istentisztelet és gyermekistentisztelet Csobánkán az imaházban
 10.30 istentisztelet és gyermekistentisztelet Pomázon a templomban, illetve a gyülekezeti házban

ÁLDÁS, BÉKESSÉG!

A Pomáz-Csobánkai Református Társegyházközség lapja
 Cím: 2013 Pomáz, Hősök tere 1.; – Telefon: 06-26-325-297
 Csobánkai Gyülekezeti Ház: 2014 Csobánka, Béke u. 19.
 E-mail cím: pomaz-csobanka@reformatus.hu
 Honlapcím: <http://www.pomaz.reformatus.hu>

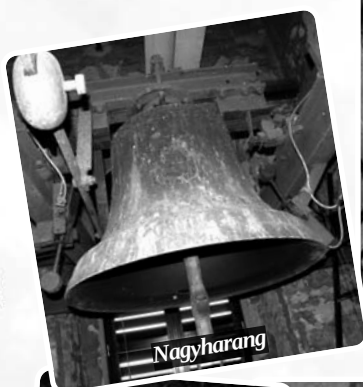
Gyülekezetünk számlaszámai:

Pomáz: 10918001-00000034-47170002

Csobánka: 10918001-00000034-47170019

Felelős kiadó: Nyilas Zoltán lelkipásztor
 (e-mail: znyilas@freemail.hu)
Szerkesztőbizottság: Nyilas Zoltán, Hardi Péter, Mazaray Sándor, Görbe Ferenc, Dr. Puskás Attila.
Szerkesztő: Dr. Puskás Attila
 (e-mail: dr.puskas.attila@t-online.hu; Tel.: +36-20-9355-362)
Terjesztési felelős: Erdélyi Sándor
 (e-mail: erkuchenbauer@gmail.com; Tel.: +36-20-9325-110)
 Megjelenik kéthavonta 400 példányban, ingyenes terjesztésben.
 Adományokat köszönettel elfogadunk.

POMÁZI HÁRANGOK

A képeket Dr. Temesszentandrás Kristóf készítette.